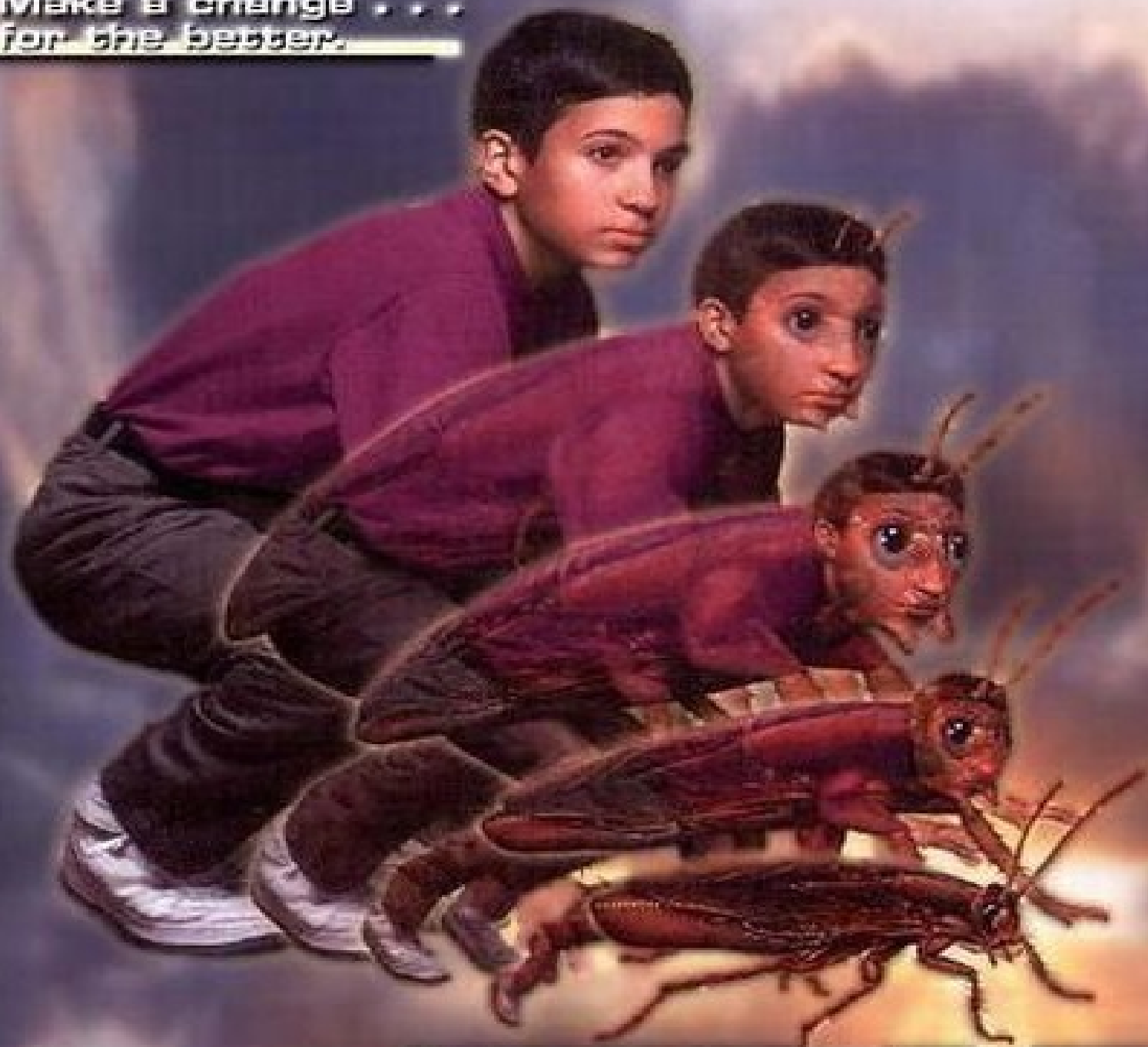

ANIMORPHS

Make a change . . .
for the better.

The Reunion

K. A. Applegate

 SCHOLASTIC

Gặp Lại

Series Animorphs Phần 30

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 29

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

CHƯƠNG 23

CHƯƠNG 24

CHƯƠNG 25

CHƯƠNG 26

CHƯƠNG 27

CHƯƠNG 28

CHƯƠNG 29

CHƯƠNG 30

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

[\[3\]](#)

[\[4\]](#)

[\[5\]](#)

[\[6\]](#)

[\[7\]](#)

[\[8\]](#)

[\[9\]](#)

[\[10\]](#)

[\[11\]](#)

[\[12\]](#)

[\[13\]](#)

[\[14\]](#)

[\[15\]](#)

[\[16\]](#)

[\[17\]](#)

[\[18\]](#)

[\[19\]](#)

TẬP 29: NHỮNG CON BỆNH YAMPHUT

1. Người kể chuyện:

Cassie.

2. Nội dung:

Trong buổi tiệc khiêu vũ được tổ chức tại trường học, đột nhiên Ax không kiểm soát được việc biến hình và hoàn hình, xém chút nữa bị Chapman phát hiện. Ax bị nhiễm một căn bệnh có tên là Yamphut, khiến Ax sốt cao, mê sảng. Để cứu được Ax, buộc phải mổ não và cắt bỏ tuyến Tria ở trong đầu Ax. Cũng trong buổi tiệc khiêu vũ đó, Cassie được biết thầy Tidwell là một kẻ Mượn xác theo phe Yeerk hòa bình, mong muốn xây dựng một chế độ Yeerk mới có tinh thần hòa hiếu với những giống loài khác. Thầy Tidwell báo cho Cassie biết Aftran - Yeerk từng ở trong đầu Cassie, cũng là Yeerk theo phe hòa bình - đã bị Visser Ba bắt giữ và chuẩn bị tra khảo. Nhiều khả năng Aftran không chịu được đòn tra tấn của Visser Ba và sẽ khai ra tất cả những gì cố biết về Cassie và các bạn. Hội Animorph- quyết định phải tấn công vào vũng Yeerk để cứu Aftran. Các bạn trẻ, trừ Ax đang bị bệnh, biến hình thành lươn, dự định vào vũng dựa vào đường ống nước dẫn từ tháp nước vào vũng. Trên đường đi, Jake lên cơn sốt, mê sảng. Cả hội bị lạc đường và cùng bị bắn ra khỏi đường ống nước, theo vòi cứu hỏa và rớt vào một ngôi nhà đang cháy bùng bùng. Sau Jake đến lượt Rachel, Marco và Tobias cũng bị lây bệnh Yamphut từ Ax và cùng bị sốt cao, đầu óc mụ mị. Chỉ còn lại có mình Cassie, vừa phải vào vũng Yeerk cứu Aftran, vừa phải mổ não cho Ax. Nhờ Ere- trông chừng Ax, Cassie quyết định biến hình thành tên Yeerk Illim - tên Yeerk đang trú ngụ trong đầu thầy Tidwell để xâm nhập vào vũng Yeerk. Trong hình hài Yeerk, Cassie chui vào đầu 1 cô gái, giật được Aftran trên tay Visser Ba, chui ra khỏi đầu cô gái đó và cùng với Aftran nhảy xuống vũng. Cassie biến hình thành cú và quắp Aftran trốn thoát khỏi vũng quay trở về Đường đường vừa kịp lúc mổ cho Ax. Nhờ có Aftran chui vào đầu Ax chỉ chỗ, Cassie đã cắt bỏ tuyến Tria trong đầu Ax thành công. Ax, rồi lần lượt những người bạn khác khỏi bệnh sau ba ngày nằm sốt li bì. Hội đã tìm được một giải pháp dành cho Aftran, sau khi cân nhắc không muốn có một David thứ hai. Aftran được tiếp cận với hợp biến hình, biến hình thành cá voi lưng gù và vĩnh viễn ở trong lối hình ấy. Đó là một phần thưởng quá lớn lao với Aftran, có mắt, có tai để cảm nhận thế giới tươi đẹp xung quanh.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph-: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

Tidwell-Illim, Aftran

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Lươn

Marco: Lươn

Rachel: Lươn

Cassie: Lươn, Yeerk (Illim)

Tobias: Lươn

Ax:

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Lươn

Marco: Lươn

Rachel: Lươn

Cassie: Lươn, Yeerk (Illim)

Tobias: Lươn

Ax:

Điều đó lại đang xảy ra. Không thể tin được, nó lại đang xảy ra.

Một người phụ nữ đang chìm. Không phải là kẻ đứng đầu bọn Yeerk. Chỉ là một người phụ nữ. Đơn độc trong làn nước biển đục ngầu. Yếu đuối. Không có khả năng tự vệ.

Mẹ tôi đấy.

Tôi không thể để chuyện đó xảy ra một lần nữa.

Ráng hết sức, tôi bơi về phía mẹ. Hai cánh tay tôi rướn những sợi dài. Chân tôi đập nước điên cuồng. Phải tóm được mẹ. Phải giữ được mẹ!

Rất gần rồi. Đã đủ gần để nhìn thấy mẹ đang cố hết sức ngoi cái đầu của mình ở trên mặt nước lạnh ngắt đen ngòm.

Rồi, tôi tới bên cạnh mẹ, một tay ôm choàng qua vai mẹ, tay kia quạt nước như điên để giữ cho hai mẹ con cùng nổi.

“Giữ chặt lấy con!” Tôi kêu lớn. “Con cứu được mẹ rồi.”

Mẹ ngược lên nhìn tôi, tóc ướt dính bết bết trên gương mặt mẹ, mẹ nói. “Cám ơn con, Marco.”

“Mẹ...”

“Mẹ được tự do rồi, Marco. Mẹ tự do rồi!”

Và rồi một ngọn sóng mạnh ập tới, dứt mẹ ra khỏi vòng tay của tôi, nhấn chìm mẹ sâu xuống dưới làn nước lỏng lách của biển đêm.

“Không! Không, không, không!”

Tôi lặn xuống. Nước biển mặn chát khiến mắt tôi cay xè. Tôi dẫn xuống sâu hơn, sâu hơn vào bóng tối. Hai buồng phổi nhức nhối song tôi nhất định không để chuyện này xảy ra thêm lần nữa. Tôi không để mẹ tôi ra đi! Không cho mẹ ra đi nhất là khi mẹ đã được tự do. Không để...

“KHÔNG!”

“Marco? Con không sao chứ?”

Tôi ngồi bật dậy. Ở đâu đây...? Giường tôi, phòng tôi. Ba tôi.

Tôi ôm đầu và nhìn về phía tấm ảnh mẹ tôi đặt trên tủ đầu giường.

“Con ổn chứ?” ba tôi hỏi lại.

Không, tôi không ổn chút nào. “À, dạ vâng. Một giấc mơ tệ hại, con cho là thế, ba à.”

“Về mẹ hả con?”

Tôi nuốt nước miếng khan. “Dạ vâng.”

Ba ghé ngồi xuống mép giường và ôm lấy tôi.

Tôi cũng gượng ôm lại ba và vỗ nhẹ lưng ông.

“Con không sao, ba à,” tôi nói. “Mấy giờ rồi ba?”

“Cũng đến giờ dậy và đi làm rồi,” ông nói. “Ba tắm trước nhé. Hôm nay ba phải đi làm sớm để còn đi dạo một chút mới được.”

Tôi nhìn theo dáng ba khi ông bước ra khỏi phòng. Nhưng thay vì ra khỏi giường, xuống dưới nhà làm một tô Honeycomb[1], tôi lại ngồi thừ giữa đồng drap, gối bừa bộn, hơi ẩm ẩm, người mệt rũ chẳng muốn động đây.

Tên tôi, cho đến giờ thì các bạn hẳn đã biết, là Marco. Và ngày thứ Sáu của tôi đã bắt đầu như thế đó. Đây chẳng phải là một khởi đầu tốt đẹp gì cho ngày cuối cùng của cả một tuần dài đằng đẳng. Nhưng thực ra thì chuyện đó cũng chẳng phải là hiếm hoi. Những giấc mơ đầy sợ hãi, mất mát và tuyệt vọng í mà.

Trước khi mẹ tôi rơi vào tay kẻ thù, trước khi tôi được biết bọn Yeerk đã xâm lăng Trái Đất, cuộc sống của tôi khá nhạt nhẽo và vô vị. Tôi hầu như chỉ để tâm đến việc bỏ nhỏ một vài gợi ý trong bữa ăn tối về cái đĩa trò chơi Sega nào tôi muốn được tặng trong ngày sinh nhật. Chớ có hề quan tâm đến những vấn đề dạng như tình trạng nô lệ của loài người chẳng hạn.

Đó là những ngày, mà như ba tôi hay nói, “Những ngày hoàng kim.[2]”

Tôi cũng hồng rõ “những ngày rau trộn[3]” chính xác nghĩa là gì - nhưng ba tôi rất hay nói bốn từ này. Bản thân tôi cũng chẳng khoái gì cái món rau trộn, trừ phi nó được ăn chung với bánh mì và xúp.

Tóm lại, dù thế nào đi nữa, với cha con tôi, thì đây cũng là một chuỗi ngày liên tiếp các sự kiện đầy bão tố.

Mẹ tôi - người mẹ đẹp, thông minh với nụ cười dễ thương của tôi - đã dong thuyền ra khơi vào một đêm khuya và không bao giờ trở về nữa. Người ta tìm thấy chiếc thuyền, mà hồng tìm thấy bà.

Mẹ tôi được cho là bị chết đuối. Chẳng ai giải thích được vì sao mẹ tôi lại làm một việc lạ lùng như thế - tự nhiên dong thuyền ra khơi một mình, lại còn vào ban đêm nữa chứ. Ý tôi là, mẹ tôi chắc chắn hồng phải loại người đi kiếm cái chết bằng tự sát.

Tiếp nữa nè. Các bạn tôi - Jake, Rachel, Cassie, Tobias và tôi rõ ràng là thiệt xui xẻo khi tình cờ gặp ông hoàng chiến binh Andalite đang hấp hối. Chính ông đã nói cho tụi tôi về bọn Yeerk và về cuộc xâm lăng Trái Đất của chúng. Ông đã trao cho tụi tôi một món quà, cũng là một tai họa - quyền năng biến hình, một công nghệ của người Andalite, cho phép tụi tôi thu nạp ADN của bất kỳ một con vật nào và trở thành - biến hình thành - chính con vật đó.

Đây là thứ vũ khí kỳ ảo nhất của tụi tôi. Ngoài ra, tụi tôi còn sở hữu thêm tính khéo léo, lòng dũng cảm và khả năng giữ bí mật. (Và riêng tôi còn phải kể đến sự duyên dáng cực kỳ hấp dẫn nữa đó nha.)

Rồi sau đó, Aximili-Esgarrouth-Isthill, em trai của ông hoàng Elfangor cũng gia nhập nhóm tụi tôi.

Còn một điều nữa cũng phải được nhấn mạnh nè. Chuyện này xảy ra rất lâu sau khi tôi được biết mẹ tôi không bị rơi ra khỏi tàu và bị chết đuối mà bà bị tên Yeerk - Visser Một - kẻ khởi xướng cuộc xâm lăng Trái Đất - Mượn xác. Tôi đang nói tới cái lần mà tôi nhìn thấy thân thể yếu đuối của mẹ - thân hình bị tên Yeerk tàn phá - úp mặt nổi lênh bênh trên mặt biển khi tổ hợp dưới nước của bọn Yeerk ở ngoài đảo Royan bị tụi tôi phá hủy.

Kể từ thời khắc đó, tôi đã dành ít nhất là... ồ... hàng triệu, hàng tỷ giờ để tự hỏi rằng liệu mẹ tôi có sống sót được hay không. Rachel thì nghe thấy tiếng nổ máy của chiếc thủy cơ rời xa khỏi khung cảnh hỗn loạn đó, còn tôi thì thấy một tên Mượn xác-Leeran đang bơi theo thân hình nổi dập dềnh của mẹ. Vậy thì, có khả năng, mẹ tôi vẫn còn sống, có khả năng tên Mượn xác đó đã diu cái thân thể bất tỉnh của mẹ tôi vào thủy cơ của hắn và nổ máy tẩu thoát.

Ít ra thì đó cũng là cái kết cục tôi chọn lựa để mà đặt lòng tin. Nhưng càng ngày, tôi thấy, niềm tin vào khả năng mẹ tôi đã được đưa lên chiếc thủy cơ càng trở nên mỏng manh.

Bạn có thể hiểu được *công việc hàng ngày đặc biệt* của tôi có đôi khi lại trở thành một thứ phiền toái như thế nào rồi đó.

Ý tôi là, năm đứa trẻ, ít nhiều gì thì cũng là những đứa trẻ bình thường, trong đó có một đứa bây giờ là chim nhiều hơn là người, thêm một *lính nhỏ* Andalite nữa phải có bốn phận cứu Trái Đất khỏi một đội quân của những con sên ký sinh xấu xa. Có phải là phiền hà không chứ?

Sẽ dẫn đến sự chênh lệch lực lượng nào đây ta?

Bọn Yeerk là loài ký sinh. Chúng vặn vẹo cơ thể chui vào lỗ tai bạn, rồi từ đó, chúng trám cơ thể mình vào từng kẽ nứt trong bộ não của bạn. Chúng nắm quyền kiểm soát toàn bộ suy nghĩ và hành động của bạn. Bạn vẫn sống và vẫn tỉnh táo - nhưng lại hoàn toàn bất lực không thể sử dụng giọng nói và hành vi nhân danh chính mình. Bạn bị khóa chặt trong một cái lồng - bộ não của bạn đó - và chỉ có thể ngó tên Yeerk thao túng từng khía cạnh một cuộc sống của bạn. Tên Yeerk kiểm soát tất cả mọi việc.

Kiểm soát hoàn toàn.

Tên Yeerk cử động tay và chân của bạn, phát ngôn bằng giọng nói của bạn. Hắn mở toang bộ nhớ của bạn và đọc nó như đọc một cuốn sách. Mọi ký ức, mọi bí mật đều bị lật mở.

Tên Yeerk trú ngụ trong đầu mẹ tôi có thể nhìn xuyên thấu ký ức của bà để thấy được cảnh bà dỗ dành, nựng nịu tôi khi tôi còn nằm trong nôi từ hồi xưa hồi xưa. Hắn có thể thấy cảnh tôi khóc mếu máo vì đầu gối bị trầy; thấy hình ảnh những bữa sáng mẹ cầu nhàu với cha và tôi; hình ảnh về những cuộc đối thoại “giáo dục giới tính” [4] mắc cỡ muốn chết.

Tên Yeerk nhìn thấy tất cả. Tên Yeerk giữ cấp bậc Visser Một - kẻ đầu tiên khơi mào cuộc xâm lăng Trái Đất - chính là tên Yeerk đã chiếm đoạt cơ thể của mẹ tôi.

Cuộc xâm lăng này đã biến cuộc sống của tụi tôi trở thành một chuỗi các trận chiến ác liệt và cơ hội thoát hiểm như đường tơ kẽ tóc; thành những trận ẩu đả tan xương nát thịt và những trải nghiệm kinh hồn. Giờ thì bạn có thể hiểu được tại sao các buổi sáng của tôi đã có một sự chuyển biến sâu sắc - mỗi ngày một tệ hại - rồi đó.

Ngay khi ba tôi vừa bước chân ra khỏi nhà, tôi lao vào tắm ào một cái và chuẩn bị mọi thứ để đi học.

Thiệt đấy, tôi chuẩn bị đến trường.

CHƯƠNG 2

Mặt mũi sạch sẽ, tóc tai mượt mà, tôi đi bộ đến bến xe buýt dành cho học sinh.

Thế nhưng tôi không dừng lại đó mà lại đi tiếp và leo lên một chiếc xe buýt nội thành hướng về trung tâm thành phố.

Khu phố đầy những đường ngang ngõ tắt - trung tâm thương mại và tài chính của thành phố

tôi ở í mà - dường như là một nơi rất thích hợp cho bất cứ ai muốn giết thời gian. Còn tôi, tôi có thể lẩn vào đó mất tâm mà không phải chạy trốn chết vì nguy cơ tình cờ gặp người quen.

Ở trung tâm có nhiều rạp chiếu bóng lắm. Tôi tính tôi sẽ đảo mắt xung quanh cho tới khi kiếm được một suất chiếu phim có nội dung vui nhộn và ồn ào.

Hai mươi phút sau, chiếc xe buýt thả tôi và ba mươi công chức, cả nam lẫn nữ, xuống và chúng tôi lọt ngay vào chính giữa dòng người bận rộn vết xanh.

Vẫn còn khá sớm nhưng mặt trời đã rọi những tia nắng chói chang xuống hai bên lề đường. Khí thải từ ô tô, xe tải, xe buýt xả ra tạo thành một màn khói bụi bặm hôi hám bao phủ các khối bê tông và sắt thép.

Một chọn lựa hay hóm nhỉ, Marco. Lẽ ra mình phải ra bờ biển chớ. Tôi đứng trên vỉa hè và chăm chăm nhìn dòng người đi lại, đông đúc, chen chúc. Tôi đã có lần từng nghe thấy ai đó nhắc đến cụm từ “công chức vào giờ cao điểm”, đến giờ tôi mới hiểu thấu ý nghĩa của nó.

Gì mà vội vội vàng vàng đến thế? Người lớn có thực sự thích đi làm không nhỉ? Hay hôm nay là Thứ sáu ngày lễ “Bánh Donut”[5] tại công sở ta?

HUYCH!

Tôi té! Hai đầu gối đập mạnh xuống lề đường, mặt tôi chúi vào một chậu cây cảnh ngập đầy những mẩu thuốc lá và các ly cà-phê bỏ dở.

Kẻ thù! Tôi chuẩn bị tinh thần cho cú đòn tiếp theo.

Chẳng có gì. Tôi ngẩng lên.

Không một ai để ý rằng tôi đã bị ngã sóng xoài.

Đứng dậy, bàng hoàng, tôi kéo gấu áo phủi tàn thuốc, bụi đất và chùi sạch vết cà-phê vương trên mặt.

Tôi căm phẫn và tôi nổi điên.

Một người phụ nữ kéo theo cái thùng chứa một cái cặp táp chệt lên người tôi. Rồi bà thản nhiên bước tiếp như thể chẳng có gì xảy ra. Và không có một ai dừng lại giúp tôi cả.

“Thế mà người ta bảo thế hệ của mình không biết thế nào là phép lịch sự,” tôi lầm bầm.

Tôi đảo mắt nhìn lại mình từ trên xuống dưới - hổng có gì hư hại, ngoại trừ lòng tự trọng của

tôi bị tổn thương nghiêm trọng - rồi tôi dõi theo người phụ nữ đã nện tôi một cú quá nhần tâm. Bà vừa mới chạm chân lên vỉa hè bẩn thỉu, cái vỉa hè này là do hãng giày thể thao Saucony làm tặng cho thành phố.

Xuôi dọc nửa dãy phố, tôi bắt kịp bà ta và đi theo sau bà cách một khoảng chừng vài ba mét, chờ cơ hội. Cái cặp táp sứt sọc của bà đủ to để nhốt một con chó Dorbemann[6], bốn góc bị thiếc và khoá chặt bằng một cái khoá to dùng ở bên cạnh.

Và cái quái gì ở trên mái tóc thế kia? Một bộ tóc giả cứng quèo, loăn xoăn, màu vàng. Cứ việc nghĩ tới một miếng chà nôi bằng thép đã qua sử dụng, bị tưa một ít và màu vàng là hình dung ra ngay.

Tôi nhìn thấy vị trí hoàn hảo cho tôi trả thù.

Men theo đám đông, tôi nấp phía sau một cái cột bê tông lớn, cách chừng một mét ở phía trước, ngay góc trụ sở tòa án. Khi người phụ nữ đội tóc giả đi ngang qua - trúng rồi, tuyệt cú mèo! RAM!

Bà té nhào.

Từ sau cái cột, tôi ghé mắt nhìn trộm xem bà ở gần chân tôi cỡ nào. Và rồi tôi bịt chặt miệng để khỏi la thất thanh.

Người phụ nữ với bộ tóc màu vàng xỉn và chiếc cặp táp...

Là mẹ tôi!

Visser Một!

Tôi chúi người trốn ra phía sau cái cột và kéo cái nón hiệu South Park sụp xuống mắt. Bà bước qua cột, không nhìn thấy tôi.

Mẹ tôi vẫn còn sống!

Tôi hít một hơi thở thật sâu và cố gắng thấu hiểu cho bằng được cái sự thật này. *Mẹ đã trốn thoát khỏi trận hủy hoại tổ hợp Yeerk ở dưới nước lần đó. Sự khuây khoả, niềm hạnh phúc và nỗi sợ hãi ào đến trong tâm trí tôi cùng một lúc. Mẹ còn sống! Nhưng bà vẫn còn rất nguy hiểm, nguy hiểm đến ghê người.*

Hãy suy nghĩ, Marco. Bà còn sống, nhưng lại... cải trang. Một chiếc áo vét màu xanh quyền lực. Một bộ tóc giả xoăn màu vàng. Có cái gì đó giống như kính áp tròng màu xanh nằm phía sau cặp kính gọng đen. Cái cặp táp to tướng.

Tại sao phải cải trang há? Để trốn tránh. Mà trốn ai mới được cơ chứ?

Tôi có nên đi theo bà không nhỉ? Hay là đi tìm những đứa khác? Tôi vẫn còn có thể kịp đến trường trước tiếng chuông reo cuối cùng. Có thể lắm.

Nhưng thế thì chắc chắn là tôi sẽ mất dấu mẹ. Mất dấu Visser Một.

Tôi trông theo dáng người mẹ tôi đang đi dọc con phố. Khi bà tới góc đường, tôi đi theo.

Đến toà nhà kế tiếp, tôi thấy bà trèo lên mấy bậc thang hướng về cửa trước của Tháp Sutherland, toà nhà cao nhất ở khu đó. Bà lèn người cùng với cái cặp táp vào một ô cửa xoay. Tôi lao lên bậc thang, bỏ qua một ô cửa xoay vì vướng một cái bảng hiệu bằng đồng, rồi tôi theo bà vô trong.

Tiền sảnh cao khoảng ba tầng lầu. Phía sau hàng nhân viên bảo an, một bức tường nước trên nền đá cẩm thạch màu hồng chảy xuống một cái hồ được thắp sáng. Visser Một nhá một thứ gì đó giống như hộ chiếu và tiếp tục đi ngang qua trạm bảo vệ.

Tôi không có hộ chiếu. Hơn nữa, tôi là trẻ con. Mấy người nhân viên bảo vệ đã nhìn thấy tôi bước vô và bây giờ họ nhìn tôi như thể tôi là một đứa trẻ một trăm phần trăm chẳng ra gì. Nếu tôi mà dịch chuyển nhằm hướng thể nào họ cũng sẽ xử tôi ngay. Lúc đó, tên Visser sẽ ngoái cổ lại nhìn xem chuyện gì đang xảy ra và tôi sẽ gặp rắc rối to, rất to cho coi. Visser Một sẽ nhận ra tôi là con trai vật chủ của hắn.

Thế nên, tôi đứng lại. Dừng ngay chỗ cửa xoay và chờ người kế tiếp bước vô.

Cho dù người đó là ai, thì ADN của người đó cũng sẽ là của tôi.

CHƯƠNG 3

Cái cửa xoay kẹt nhẹ. Có tiếng chân người phía sau tôi. Tôi quay người lại.

“Chào ba!” tôi nói. “Ba làm gì mà lâu thế?”

Người đàn ông chắc nịch, bận đồ lịch sự, hết sức sừng sốt. Một tay ông đang cầm thẻ nhân viên của mình, nhưng... còn tay kia, tôi đã nắm lấy và trước cả khi ông nhận ra, ông đã rơi vào trạng thái vô thức.

“Chào ngài Grant,” người bảo vệ có mái tóc bóng mượt nói.

“Cái này gọi là ‘Cha-Mang-Con-Trai-đến-Công-Sở!’” Tôi vừa nói với khuôn mặt sáng rỡ vừa dắt tay ông Grant đang lơ ngơ đi qua cửa bảo vệ.

“Ồ, thế thì, cậu trai, cậu hãy nghe đây! Cậu có một người cha quan trọng lắm đó!”

“Vâng, thưa chú!” tôi đáp.

Sự hứng khởi trẻ con giống như một thứ bùa mê. Tôi phát hiện ra rằng nếu bạn hành xử như một đứa trẻ nít, người lớn sẽ để cho bạn yên thân một mình. Còn một khi mà họ nghĩ rằng bạn có thể thông thái như họ thì họ sẽ gây khó dễ cho bạn đó ghen.

Tôi dẫn ông Grant vào thang máy. Tôi không hề có ý định biến hình thành người này. Tôi chỉ cần ông giúp tôi qua cửa ả bảo vệ và vào được đến thang máy mà thôi.

Ở trong thang máy, Visser Một đang đứng cùng với cái vali to thùng của mình.

Ông Grant đã tỉnh táo lại. Thì bởi tôi đã buông tay ổng ra rồi mà.

“Cái...” ổng vừa để tay lên bụng, vừa lẩm bẩm. “Cái bánh mì vòng quết mứt đó đang quay cái bao tử của mình.”

Tôi ngược mắt nhìn ông Grant với một cái cười ngoác miệng ngốc nghếch kiểu Adam Sandler.^[7]

Như bị mê hoặc, ông Grant nhìn đi hướng khác và bồn chồn chờ thang máy tới cùng với mấy người đàn ông và một người phụ nữ bận đồ vét.

Tôi kéo cái nón sụp xuống hơn nữa, che gần kín khuôn mặt mình.

DING! Cửa thang máy mở ra. Một ông già với một chiếc xe có bánh lăn chất đầy những bao thư nội bộ và những kiện hàng UPS đang cố gắng bước ra ngoài buồng thang máy.

“Quý vị ơi, hãy cho tôi qua nào!” ông cầu nhàu vì đám đông cứ tràn bu quanh ông để lọt vào thang máy.

Visser Một đi bên phải người đưa thư. Tôi bên trái. Đám đông khiến hấn không thể liếc tôi được lấy một cái.

Cửa thang máy đóng lại. Chúng tôi bị lèn trong thang máy hết như những cây bút sáp xếp trong hộp sáp màu. Visser Một là cây bút sáp đứng gần mấy cái nút điều khiển, còn tôi là cây bút đứng phía sau, góc đối diện.

Nhưng, không ổn rồi, đột nhiên tôi nhận ra rằng tôi phải ra khỏi thang máy khi mẹ tôi... Visser Một bước ra! Nếu tôi lỡ tầng đó, tôi sẽ mất dấu tên Visser - Mẹ tôi - một lần nữa.

Đồng thời, tôi lại không được để cho Visser Một nhìn thấy tôi. Chỉ còn có một cách tôi có thể làm được lúc này mà thôi: Biến hình, ở trong một buồng thang máy chạy rì rì, với mười lăm con người và một tên quỷ dữ bằng xương bằng thịt đứng chung quanh.

Một người phụ nữ mà lưng của bà cách cái lưới trai nón của tôi khoảng chừng một tấc làm rách một trang tờ tạp chí Phố Wall. Tôi giả bộ như không để tâm. Nhe nhàng lùi sát tường buồng thang máy, lưng thẳng, tôi dùng mấy ngón tay, lượm tờ báo lên khỏi tấm thảm đỏ dơ bẩn. Phía sau lưng mười lăm người lớn thanh nhã, tôi banh rộng hết cỡ trang báo ra và giữ chặt nó phía trước mặt rồi chum qua đầu mình, giống như một chiếc lều giấy. Thế rồi tôi bắt đầu biến hình thành một trong những con vật mà tôi ghét nhất - con ruồi.

Điên hết biết! Đúng là điên hết biết. Nhưng tôi làm gì còn lựa chọn nào khác? Mất dấu Visser Một ư? Không. Không đời nào.

Gần như ngay lập tức, tôi bắt đầu co rút. Trong phút chốc, tờ báo che phủ toàn thân tôi. Thị lực của tôi chợt tối đen và rồi sáng bừng trở lại.

Hai cái cẳng ruồi phọt ra từ ngực. Hai bàn tay tôi teo quắt lại thành hai gọng kìm. Da tôi trở nên cứng ngắt.

Hổng một ai để ý. Thiệt kỳ lạ! Hổng một ai ngó ngang đến tôi. Mọi người tiếp tục ngó chăm chăm về phía cửa hoặc nhìn lên hệ thống thông gió gắn trên nóc buồng thang máy.

Tôi đang ở trong một cái thang máy đầy người, biến thành ruồi mà hổng một ai liếc mắt nhìn tôi đến một cái. Tôi kìm lại cái thôi thúc điên cuồng được kêu lên, “Này, tôi đang biến thành ruồi nè, ở đây nè. Xin chào, mấy người là người hay là tượng vậy trời?”

Thang máy chạy chậm lại và dừng ở một tầng lầu. Người phụ nữ làm rách trang báo lúc nãy cúi xuống nhặt nó lên.

Thôi chết. Tôi vẫn còn đang biến hình!

Tôi đang to cỡ bằng một con chuột nhắt, da hồng với cái mũi người. Tôi đã biến thành ruồi được chín phần mười rồi. Cánh, sáu cái cẳng, cặp mắt ghép, cái lưới dinh dính. Và tôi đang ở giữa một đồng quần áo.

Một cảnh tượng kỳ quái mà tôi không thể hình dung ra nổi.

Người phụ nữ nhặt tờ báo lên, nhìn chòng chọc vào khoảng không cách khoảng năm phân phía trên đầu người trước mặt, rồi sững người.

“Há!” bả thảng thốt.

Nhờ vào cặp mắt ghép có thể nhìn được 360 độ của ruồi, tôi thấy bà ta chậm chậm nhìn xuống phía tấm thảm đỏ dơ dáy. Song, quá muộn rồi.

Đã thành một con ruồi hoàn chỉnh, tôi đập cánh điên cuồng bay lên, tăng tốc, băng qua đầu người phụ nữ và đáp xuống góc cái cặp táp của Visser Một. Cửa thang máy mở ra. Người phụ nữ vừa nhìn thấy một cậu bé ruồi to bằng con chuột nhắt dưới sàn thang máy nhảy thốc ra ngoài, tay bùm miệng.

Một vài doanh nhân khác bước ra theo người phụ nữ và Visser Một nhấn nút đóng cửa.

Tầng hai mươi mốt. Ông Grant bước ra.

Tên Visser lại nhấn nút đóng cửa lần nữa.

Giờ chỉ còn lại một mình tôi với mẹ trong thang máy.

Tầng hai mươi hai. Thang máy dừng. Cửa mở và Visser Một bước ra ngoài hành lang. Tôi đậu trên cái cặp táp cho tới khi bà dừng lại ở cánh cửa thứ ba ở bên phải.

Đó là tất cả những gì tôi cần biết. Đã đến lúc chuồn ra khỏi đây và báo cho những đứa kia rồi.

CHƯƠNG 4

Tôi lò dò trên các cẳng ruồi dính nhóp nháp. Cặp cánh mỏng tang của tôi vo ve và tôi nhắc người bay lên khỏi cái cặp của Visser Một.

Lên, xoay một vòng và biến...

ÀO!

Gió! Một cơn gió xoáy!

Cánh tôi đập với tốc độ mà chỉ có loài côn trùng mới có thể đạt nổi. Nhưng tôi ở quá gần! Một ống thép có gọng, cao như một tòa nhà mười tầng và rộng gấp đôi so với kích thước của tôi.

Máy làm sạch không khí! Loại công nghiệp. Hút. Hút như máy hút bụi!

RẦM!

Tôi đụng phải một thanh ngang bằng kim loại.

Rồi tôi bị hút tiếp, thoát khỏi được cái thanh ngang ấy và đổ sầm xuống một cái trục nhôm. Quay cuồng trong một không gian chật hẹp, luồng khí bây giờ trở nên mạnh không thể tin nổi.

<Ááááá!>

Tôi đang lộn vòng vòng, không kiểm soát được, đôi cánh gần như vô dụng. Và tôi hồng đơn độc. Cùng xoay lộn mòng mòng, bay dạt về phía sau với tôi là mấy cọng xơ vải và tóc người, bụi và những mảnh giấy tròn tròn thả từ đồ bám lỗ. Muỗi lớn, muỗi nhỏ và những con ruồi khác, tất cả đều mê mụ và đang vù vù quanh tôi hết như cánh cơn lốc xoáy trong phim *Phù thủy xứ Oz*. Tất thấy mấy thứ đó làm bể tan tành hàng ngàn máy TV tí nị của cặp mắt ruồi-tôi, tạo thành một thứ màu sắc hỗn độn, nhòe nhoẹt, kỳ dị.

Cái thân ruồi của tôi lộn qua lộn lại hướng về cái lưới lọc khổng lồ mỗi lúc một nhanh hơn. Những búi xơ vải và một núi các con bọ bay phân tán tứ tung. Chỉ còn có một cách.

Hoàn hình!

Ngay tức thì, tôi bắt đầu lớn lên và tôi cũng ngừng nhào lộn lung tung ngay tắp lự. Trọng lượng của tôi đã làm tiêu tan sức hút của cái máy làm sạch không khí công nghiệp đó.

Cặp cánh teo lại và rút vào làn da đã trở nên mềm mại dưới bả vai của tôi. Cặp mắt ở hai bên quay về lại đúng chỗ phía trước mặt tôi. Hai cái cẳng ruồi ngắn lại và chui vào trong ngực tôi.

SÀN NHÀ! SÀN NHÀ!

Bốn cái cẳng ruồi còn lại trở thành tứ chi và mọi thứ bắt đầu lớn lên. Đột nhiên, tôi nhận ra rằng cái trục nhôm to bằng phòng học thể dục dụng cụ trong trường lúc tôi là ruồi đối với con người chẳng là gì.

Tôi không hề chuẩn bị cho tình huống mình sẽ bị mắc bẫy giống như một miếng Snicker's Blizzarrd bị mắc trong ống hút như thế.

Tôi duỗi thẳng cánh tay người của tôi ra phía trước và đạp hai cẳng chân về phía sau. Tôi nằm dài ép bụng xuống cái trục nhôm.

Rồi tôi ngừng hoàn hình. Tôi đã là tôi rồi. Lần duy nhất, tôi hơi có chút biết ơn cái thể trạng thấp bé của mình. Nhưng tôi vẫn còn bị kẹt bên trong lỗ thông hơi cực kỳ bụi bặm.

Bằng mấy ngón chân, tôi rướn căng người, đưa hai chân về phía trước rồi dùng mười đầu ngón tay đẩy người tuột thụt lùi xuống ống kim loại hình vuông, cách xa lưới lọc, hướng về phía tia sáng chiếu dọc theo cái trục nhôm, cố gắng không hoảng sợ.

Ánh sáng rọi vào từ một lỗ thông hơi trên tường của một phòng làm việc. Tôi thụi mạnh vào vĩ lưới lọc, nó bung ra tạo thành một ô cửa nho nhỏ. Tôi đang ở trên cao cách mặt đất khoảng hai mét rưỡi. Tôi chậm chậm hạ thấp cái đầu xuống trước, từ từ, từ từ...

Có tiếng chìa khóa leng keng ngoài cửa.

Tôi thả người thật nhanh, tập trung vào cú nhào lộn trên không của mình.

RẦM!

Rơi trúng ngay vào một cái sọt rác.

“Ba điểm,[8]” tôi lẩm nhẩm cho điểm mình.

Cánh cửa văn phòng bật mở ngay khi tôi vừa kịp chạy lọt sang căn phòng kế - một không gian lớn, không có cửa sổ được chia thành nhiều ô nhỏ màu xám.

“Có ai ở đây không?” Đèn bật sáng. “Ngài Grant, ngài có đây không?”

Có tiếng bước chân, chậm rãi, hướng về phía tôi.

Hổng còn lựa chọn nào khác! Tôi buộc phải biến hình thành ông Grant thôi.

Tôi lao nhanh vào một ô ở cuối phòng, cảm thấy cơ thể mình bắt đầu biến đổi.

Biến hình thành ruồi có thể gộp guốc, song biến hình thành một con người, kinh hãi hơn nhiều. Ở đây, tôi không đề cập đến khía cạnh đạo đức. Mà... biến hình thành một người đàn ông trưởng thành giống như đang nhìn thấy hình ảnh mình trong tương lai và nhận ra rằng cái tương lai đó chẳng dễ thương tẹo nào.

Bộ phận biến đổi đầu tiên là cái bụng của tôi. Nó bự ra đến nỗi mấy đường may nối của bộ đồ biến hình tôi đang bận bắt đầu muốn bung.

Mái tóc dày, tuyệt đẹp của tôi bị hút vào trong cái sọt đang phình ra. Tôi lấy tay vỗ lên đầu. Tóc tôi đang chạy lùi về phía sau! Tôi bị hói ngay đỉnh đầu!

Da tay tôi trở nên hơi nhăn nheo. Những vết sưng tấy xanh xám mọc rải rác các đốt ngón tay. Tôi sờ tay lên khuôn mặt mình bằng những ngón tay xấu xí. Chao ôi! Thô ráp... Tôi đang ở cái tuổi xế chiều!

Mông của tôi! Tôi ngoái cái cổ hai cằm của tôi nhìn qua bờ vai chù ụ và thấy một khối thịt phồng lên bụi chẳng - và cái quần soọc đua xe đạp của tôi rách toang.

Ui cha mẹ ơi! Tôi hoảng hốt. Tôi không cao thêm miếng nào trong khi bề ngang lại bụi chang bang!

“Ngài Grant, ngài có trong đó không?”

“Tôi ở đây,” tôi ậm ừ trong cổ họng, thò cái đầu hói lưa thưa mấy sợi hoa râm ra khỏi ô tôi đang núp.

Người phụ nữ đang đứng ngay ở cửa căn phòng thứ hai.

“À, ngài không sao chứ, ngài Grant?” Cô ta bước tiếp một bước nữa vào trong phòng.

“Không được!” Tôi quát. “Ý tôi... là cô đừng vào đây. Tôi đang bận tối mắt tối mũi. Tôi khỏe mà.”

“Ngài đang làm việc trong bóng tối đấy, thưa ngài Grant. Ngài có chắc...”

“Ừ, đã bảo là tôi ổn mà, cảm ơn cô. Chỉ vài phút nữa thôi là tôi xong việc ở đây rồi,” tôi lép nhép.

Cổ tiến gần thêm một bước nữa. “Tại sao ngài lại ở bàn làm việc của Carlos?”

Câu hỏi hay hén. Tôi nghĩ thật nhanh. “À, ừ..., máy tính của tôi bị trục trặc, do đó, ừm..., tôi nghĩ là tôi phải mượn tạm máy của Carlos một chút. À, cô có thể vui lòng mua giúp tôi một ly cà phê Starbuck ở góc đường được không?”

Cặp chân mày của người phụ nữ nhướng lên cong veo, song cô ta cũng quay đầu ra cửa. “Được mà, ngài Grant. Tôi sẽ mang về cho ngài ngay.”

“Cảm ơn, cảm ơn cô nhiều lắm!” Tôi nói, cúi đầu xuống ô làm việc thật nhanh.

Phù! Gần quá. Tôi đợi cho tới khi tin rằng người phụ nữ đã ra tới thang máy mới chạy hết tốc lực ra khỏi ô làm việc đó. Đến lúc phải tìm một chỗ an toàn để hoàn hình và ra khỏi cái tòa nhà chết tiệt này thôi.

Phòng dành riêng cho quý ông. Tôi mở cửa đi ra hành lang và chạy chúi đầu vào bên trong...

“Aaaaaa!” Tôi hét tướng lên. “Ngài Grant!”

“Cái quỷ gì...” là toàn bộ những lời ông ta thốt ra trước khi đổ sụp xuống sàn.

Tôi liếc nhìn dọc hành lang. Không có ai.

“Trời ơi, trời ơi, Jake sẽ giết tôi mất thôi. Mà nếu nó hỏng giết thì Cassie cũng sẽ làm.” Tôi nâng ông Grant ngồi dậy, kéo sềnh sệch ông ta dọc theo hành lang và nhét ổng vào trong buồng để chối. Người ổng mềm oặt như cái bánh bao. Ông nặng đến mức khiến tôi liên tưởng tôi đang dịch chuyển một tảng đá được dùng để xây nên kim tự tháp í.

Tôi đóng cánh cửa phía sau chúng tôi lại và cố gắng điều hòa hơi thở của mình. Làm sao mà thở đều cho nổi khi cả một đồng sự kiện xảy ra dồn dập cùng một lúc như thế.

Tôi dựng ông ta lên tựa vào một cái thùng lau nhà có bánh xe và bắt đầu cởi đồ ổng ra.

Nhanh chóng, tôi bận đồ của ông Grant. Ổn hết, trừ cái cà vạt. Tôi không biết phải thắt như thế nào.

Khi thấy quần áo đã chỉnh tề, tôi mở cửa căn buồng để chối, dòm cả hai hướng, rồi di chuyển cái thân ục ịch của ngài Grant, linh thật nhanh ra phía thang máy.

Một giây sau, cửa thang máy trượt mở và tôi vọt vào trong.

Tôi ra khỏi tòa nhà.

CHƯƠNG 5

Tôi về đến nhà cũng đã gần đến giờ ăn trưa. Tôi thay đồ và tới trường.

Đi học trễ, vào được bên trong trường chẳng phải là việc dễ nhất trên thế giới, nhưng vẫn có thể thực hiện được. Hên là trường của tôi hỏng có bảo vệ hay máy dò kim loại giống như các trường khác. Điều mà tôi phải lo sợ nhất, ấy là chẳng may, tôi đụng phải một ông thầy hay bà giáo nào đó đang đi thơ thẩn hoặc chậm mặt trưởng lớp.

Tôi dựa người vào cánh cửa trước. Hồng có ai. Chỉ có người gác cửa, nhưng anh ta đang quay lưng về phía tôi, lại còn đang đeo tai nghe nghe nhạc nữa chứ. Anh ta đang đẩy cây lau nhà dọc theo tấm vải sơn lót sàn nhà màu xanh trải trên hành lang chính.

Tôi di chuyển nhẹ nhàng xung quanh rầm cửa và chọn hướng khác để chui vào được hành lang chính. Qua ô cửa kính trên cánh cửa phòng học, tôi nhìn thấy đỉnh đầu các thầy cô giáo, nhưng họ hồng hồng thấy tôi. Một lợi ích nữa của chiều cao khiêm tốn.

Tôi lên tới chỗ tủ để đồ của mình mà hồng bị ai phát hiện. Hai giây sau, tiếng chuông báo hiệu giờ ăn trưa reo vang. Học sinh ào ra khỏi lớp như chợ vỡ. Tôi thấy Jake. Tôi thả rơi cuốn sách toán. Nó nhặt lên giúp tôi.

“Hãy, Jake, bồ tốt quá.”

“Bồ đã trốn ở cái xó xỉnh nào thế?” Jake thắc mắc.

“Thử đoán xem tui nhìn thấy ai nào?” tôi thăm thì, lôi ra hú họa một cuốn tập từ trong tủ đựng đồ.

Jake thở dài. “Marco, đừng có nói với mình là...”

“Marco!”

Một bàn tay vỗ vào vai tôi.

“Nếu sáng nay em dự lớp với chúng tôi thì hay biết mấy.”

“Vâng, thưa thầy Chapman,” tôi nói. “Em không bao giờ muốn bỏ lỡ một buổi học nào đâu ạ.”

Jake bắn cho tôi một cái nhìn “Phiền-phức-này-là-của-bồ” rồi lảng đi.

“À mà Marco này, ngộ lắm nha. Liệu em có thể ở đâu được nhỉ? Hồi sáng, tôi có gọi điện về nhà em. Không có ai trả lời cả.”

“Dạ, em... em đi cùng với ba em.”

“Ồ, thật thế sao?”

“Vâng, thưa thầy Chapman. Đó được gọi là Cha-Mang-Con-Trai-Đến-Sở-Làm.”

“Vậy ý em là tôi không cần gọi đến cơ quan của ba em à?”

“Dạ, không phải thế,” tôi ra vẻ thật thà. “Thầy có cần em cho thầy số không ạ?”

Chapman nhìn tôi từ trên xuống dưới. Nếu ông mà gọi cho ba tôi, tôi sẽ bị cấm túc dài dài.

“Chiều nay, ba em có một cuộc họp, nên em mới quay lại trường học tiếp,” tôi bồi thêm. “Nhưng thầy có thể để lại lời nhắn trên điện thoại cho ba em.”

“Em có dám chắc đó là nơi sáng nay em đến không, Marco?”

“Chắc, thưa thầy.”

Lẽ ra tôi nên nói “Chắc, thưa quái vật mang sâu Yeerk.” Nhưng thế hẳn sẽ là một tai họa. Dành cho tôi.

Vậy là việc nói với Jake về Visser Một buộc phải xếp lại. Trong quầy bán cà phê, tôi thả cho Rachel một lời nhắn. “Trang trại. Sau giờ học. Tin tốt và tin xấu.”

Tôi ngồi xuống đầu một cái bàn và cầm cúi ăn pizza một mình, phớt lờ những món ăn thêm đang ở bày bên phải. Tôi lơ đãng thấy ở phía đầu bàn kia, một đứa trẻ mặt đầy mụn đang xỉ xụp một thứ súp màu vàng béo ngậy được chế ra từ một chiếc bình thủy. Tôi thoáng nghĩ đến bài kiểm tra môn lịch sử mà chắc chắn tôi sẽ không làm được vào tiết học chiều hôm đó. Hồng biết lão Chapman có đả động gì về việc trốn học và bài sử bị điểm kém của tôi trong buổi họp phụ huynh sắp tới không ta. Tôi băn khoăn, hồng biết sau khi bị đuổi học, liệu tôi sẽ thích làm việc tại cửa hàng McDonald hay tại cửa hàng Burger King[9] hơn ta. Nhưng tôi biết tâm trí tôi sẽ hồng dừng lại lâu ở bất cứ vấn đề nào đâu. Hồng có chuyện nào thực sự có ý nghĩa đối với tôi cả, ngoại trừ một sự thật cực kỳ phức tạp, nhưng lại tuyệt vời ngoài sức tưởng tượng.

Mẹ tôi còn sống.

Còn sống nguyên.

Tôi thấy Rachel đang ngó tôi bằng cặp mắt tròn xoe[10] từ đầu kia căn phòng. Miệng tôi mấp máy có một từ: còn sống.

Hiển nhiên là Rachel không biết cách đọc cử động môi. Nhỏ hiểu nhầm và đáp trả tôi bằng cách mấp máy hai từ mà tôi sẽ không nhắc lại đâu.

Song, tôi cũng chẳng để ý. Không ai có thể lấy đi của tôi khoảnh khắc lâng lâng này được.

Mẹ tôi còn sống. Và một ngày nào đó, bằng một cách nào đó, bằng một phép lạ nào đó, tôi mơ

màng, mẹ sẽ lại là mẹ của tôi.

CHƯƠNG 6

“**M**arco,” Cassie nói, “cho chúng mình biết lý do bồ nhả tui này tới đây đi.”

“Tui tui” bao gồm bốn đứa trẻ, một chú chim và một người ngoài hành tinh có bộ lông màu xanh dương. *Những sinh vật quái dị* là tên của tui tui, *cứu Trái Đất* là cuộc chơi của tui tui.

“Sáng nay, tui bắt xe buýt, thay vì đến trường, tui vào khu trung tâm.” Tui bắn một tia nhìn sang Jake. “Và trước khi có ai đó nhảy vào cổ họng tui, tui biết đó được ngầm gọi là quan tâm đến cá nhân tui, thì cứ kiên tui đi. Khi tui đang cố tránh không bị mấy gót giày nhọn đè bẹp thì tui trông thấy... Visser Một. Bả cái trang. Đội một bộ tóc giả gớm ghiếc, bận cái áo vét màu xanh, đeo cặp kính vuông to đùng. Nhưng đó đúng là Visser Một.”

“Trời ơi,” Jake thốt lên. “Bồ có chắc đó là mẹ của bồ không?”

“Ồ, có chứ. Tui đã ngó kỹ trước khi đi theo bả mà.”

“Bồ đi theo mẹ bồ á?” Cassie hỏi.

“Ừ, bởi vì bả xô ngã tui bằng cái cặp táp kim loại to tướng. Chuyện tui ngã không vấn đề gì. Vấn đề là bả đúng là Visser Một. Mẹ tui. Đang cái trang.”

“Bồ có chắc bả không nhận ra bồ và không cố tình xô ngã bồ chứ?” Rachel hỏi gặng.

“Ừ,” tui đáp. “Dù sao đi nữa thì bả cũng nghĩ tui là một kẻ Bị mượn xác. Mấy bồ có nhớ lần tui mình theo sau bọn Yeerk lúc ở khu phức hợp dưới nước của chúng không? Đừng quên: tui mình đã phát ngôn. Bả nghĩ tui là một kẻ bị mượn xác. Vậy tại sao bả ướm tui, vô cớ ư? Với lại nếu bả biết thực sự tui là ai, bả đã làm điều gì đó hay hơn là chỉ xô ngã tui.”

“Vậy cái động cơ đúng đắn nào thực sự đứng sau vụ trốn học của bồ?”

“Tui là một nhà thám hiểm, Rachel à,” tui nói. “Giống như Daniel Boone, Magellan, Marco Polo. Tui sẽ chưa nghỉ ngơi khi chưa khám phá ra hết tất cả mọi góc ngách, mọi vết nứt, mọi kẽ hở của cái thế giới rộng lớn và điên khùng này.”

“Hổng giỡn đâu, thưa ngài Polo,” nhỏ ngắt lời tui. “Bồ có thể đang đẩy tui mình vào một sự phiền phức lớn đấy...”

<Kẻ hờ ở đây chính xác là chỗ nào?> Tobias cất giọng từ chỗ đậu quen thuộc.

<Visser Một còn sống,> Ax nói lạnh tanh. <Đó là tin không hay.>

“Hệ quả của nó, Ax, là mẹ tui cũng còn sống,” tôi nói. “Tui đi theo bà vào trong tòa tháp Sutherland. Bà có một văn phòng trên lầu 22.”

“Theo bờ, bà làm gì ở đó?” Cassie nói.

Tôi ngúc ngoắc đầu. “Tui không lãng vãng ở đó để tìm hiểu điều này.”

“Lần cuối cùng tui mình chạm trán Visser Một,” Jake trầm ngâm, “Visser Ba thấy tui mình - kẻ thù của hắn - tha mạng cho bà.”

<Nếu Visser Ba nghĩ rằng chúng ta tha mạng cho Visser Một, hắn sẽ rút ra kết luận rằng bà ấy là một kẻ phản bội.> Ax nói.

“Đó là lý do tại sao bà phải cải trang,” tôi đồng ý. “Nhưng bà cũng cần phải tới vùng Yeerk để nạp tia Kandrona. Có gì mà Visser Ba chịu chấp thuận nếu hắn nghĩ bà là kẻ phản bội. Hiển nhiên rồi. Vậy là...”

“Vậy là bằng cách nào đó, bà còn sống, và bằng cách nào đó bà hấp thụ được tia Kandrona,” Rachel nói.

“Câu hỏi là tại sao?” Cassie nói.

“Tại sao cái gì?”

“Tại sao bà lại ở đây, ở Trái Đất? Thử coi, tui mình biết rằng Visser Một và Visser Ba là kẻ thù của nhau. Visser Một giúp tui mình thoát khỏi Visser Ba. Visser Ba hẳn đã nghi ngờ có bàn tay của Visser Một nhúng vào. Sau đó, hắn lại được chứng kiến tui mình tha cho bà sống trong khi tui mình có thể kết liễu bà. Như vậy, hẳn hẳn muốn bà phải ở trong tình thế thê thảm. Thế thì tại sao bà lại lang thang quanh khu trung tâm? Ý mình là dù có đội tóc giả hay không, Trái Đất không phải là nơi an toàn cho bà.”

Rachel toét miệng cười. “Thôi nào, điều này quá rõ rồi còn gì. Bà ở đây là để đập đổ Visser Ba. Còn tại sao gì nữa? Đánh gục kẻ thù chính của mình, rồi bà sẽ tiến thẳng lên vị trí cao nhất. Đó là con đường duy nhất.”

Tôi gật đầu. Nghe có lý. Rachel có vẻ hiểu những suy tính của Visser Một.

“Cho dù động cơ chính xác của bà là gì đi nữa, thì đó cũng là tin xấu đối với tui mình,” Cassie

nói.

“Không hẳn,” Jake nói. “Chúng ta xử lý cuộc chiến giữa các Visser dễ hơn nhiều việc để chúng cấu kết với nhau chống lại tội mình.”

<Chia rẽ và chế ngự,> Ax đồng ý. <Tội mình có thể tận dụng mối hận thù giữa hai tên Visser này, biến nó thành lợi thế cho chúng ta.>

Jake gật đầu. “Bước thứ nhất, phải tìm hiểu điều gì đang diễn ra.”

“Bả ở lầu 22, cánh cửa thứ ba bên tay phải tính từ cửa thang máy,” tôi nói.

<Chúng ta có thể tiếp cận từ trên mái,> Ax góp lời.

“Tobias?”

<Được rồi, mình biết tòa tháp Sutherland,> nó nói. <Có một cánh cửa ở trên mái. Cánh cửa này sẽ dẫn ta tới cầu thang xuống hành lang tầng trên cùng. Cửa có một cái khóa móc, nhưng lung lay rồi. Tội mình sẽ chẳng gặp khó khăn gì để vào trong tòa tháp cả.>

“Biến hình thành ruồi hả?” Cassie nói. “Bay lên mái dưới lốt chim, hoàn hình, biến hành thành ruồi...”

“Hổng chịu. Sáng nay, tui đã gặp rắc rối với hệ thống thông gió khi biến thành ruồi. Nhưng có một loại côn trùng nặng hơn, nhanh hơn, có thể lượn dưới cửa hay bò trên tường.”

“Ý bồ là...”

“Trúng phóc.” Tôi toe toét. “Vị khách thường xuyên ghé thăm nhà mọi người. Con gián.”

“Tội mình thực hiện việc này ngay đêm nay,” Jake chỉ đạo. “Nhưng mình không tham gia được. Trách nhiệm gia đình.”

“Mình cũng thế,” Rachel đảo mắt, nói. “Mình hứa với mẹ mình sẽ trông Jordan và Sara. Mẹ mình về trễ.”

“Mình ghét phải nói thế này,” Cassie nói, “nhưng mình cũng không tham gia được. Mình đã bị một điểm ‘D’ bài kiểm tra toán. Mình sẽ bị ba mẹ nhốt ở nhà hai bốn giờ vì điểm ‘D’ này.”

<Chú Ax và mình thì sẵn sàng,> Tobias nói. <Không gia đình, không nhà cửa, không có việc gì làm ngoài việc dòm mấy con cú lợm mất chuột của mình. Chú Ax và mình sẽ giải quyết việc này.>

“Và tui nữa, đương nhiên rồi,” tôi nói.

Jake nhìn tôi.

“Ba của bồ thì sao?” Cassie hỏi nhanh. Nhỏ đang cố giúp tôi một lối thoát khỏi nhiệm vụ này.

“Ba tui thì sao á? Ba tui đang làm việc cật lực mười hai giờ một ngày cho một dự án lớn. Về đến nhà, thả người xuống cái trường kỷ, ổng coi kênh ESPN. Ông sẽ không bao giờ biết tui đã ra khỏi nhà đâu.”

Jake tiếp tục ngó tôi lom lom. Rachel thì quay chỗ khác.

<Vấn đề là ở chỗ Visser Một đang sống trong cơ thể mẹ của bạn,> Ax nói huých toẹt. <Và cái khao khát muốn được gặp lại mẹ lần nữa có thể đang khuấy động bạn.>

Cứ để Ax nói trắng ra luôn.

“Ax nói đúng, Marco à,” Cassie nói. “Đến đó mặt đối mặt với Visser Một lần nữa sẽ khó khăn cho bồ. Nguy hiểm nữa. Cho tất cả chúng ta.”

“Tui có đứng ngoài vụ Đảo Royan không?” Tôi hỏi gặng. “Sao hôm nay lại phải đứng ngoài?”

“Đó là lần đầu, mới lại bồ giữ bí mật, tui mình không biết,” Rachel lẩm bẩm.

“Không, không phải,” tôi ngắt lời nhỏ. “Tui không giấu mọi người. Và đó là sự thực.”

Một sự im lặng gượng gạo bao trùm không khí.

“Tui không tin vào chuyện tào lao này,” tôi nói. “Tui mình đã từng trải qua việc này trước đây rồi. Nhiệm vụ là ưu tiên số một. Chuyện riêng đứng sau. Tui tham gia. Tui sẽ đi. Chấm hết.”

Jake thở dài. “Thôi được, Marco, Ax và Tobias. Đêm nay.” Nó nhìn tôi. “Không được làm bất cứ điều gì ngốc nghếch nha. Chỉ dọ thám thôi đấy.”

Tôi gật đầu.

“Và nếu buộc phải trừng phạt Visser Một thì Tobias sẽ là người thực hiện.”

Câu lệnh đó giữ cho tôi khỏi làm bậy. Nhưng tôi không tranh cãi. Ở địa vị của Jake, tôi cũng

sẽ làm thế.

“Được, không vấn đề.”

Jake tiến lên nắm lấy tay tôi và kéo tôi ra ngoài trong ánh chiều tà. Tôi rúm người lại. Tôi biết chuyện gì sắp diễn ra.

“Mình biết bồ không kể hết mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay,” Jake nói. “Nói cho mình nghe những điều mà bồ không muốn mấy đứa nghe coi.”

“Ừ. Quả có thể.” Tôi cố toét miệng cười kiểu chỉ-có-quỷ-mới-quan-tâm. Hồng thành công lắm.

Jake khoanh tay trước ngực và im lặng nhìn xuống đất, rồi ngược lên nhìn tôi.

Jake đã thay đổi rất nhiều sau mấy tháng tụi tôi chiến đấu trong cuộc chiến nho nhỏ này. Cái nhìn Jake dành cho tôi lúc đó hồng phải là của thằng nhóc Jake, bạn thân của tôi mà là của một người chỉ huy trận đấu.

Trông Jake già hẳn đi. Kỳ cục thật.

“Marco, bồ là bạn thân của mình. Nhưng nếu bồ còn tự tiện làm những việc như thế một lần nữa, bồ và mình sẽ gặp rắc rối thực sự đó nghe.”

Ngày xưa, hẳn tôi đã nói, “Xực tui đi,” hoặc một câu gì đó tương tự.

Giờ thì tôi nói, “Được rồi, tui hiểu mà.”

Đó là tất cả những gì tôi có thể nói thay cho câu, “Vâng, thưa ngài.”

CHƯƠNG 7

Mười một giờ rưỡi đêm hôm đó, ba tôi đã ngáy o o trong phòng. Tôi biến hình thành mòng biển và bay tới một trong những công viên nhỏ trong nội thành nằm vắt ngang qua khu trung tâm. Ở đó có mấy cái ghế đá, một vài bụi cây, một ít thùng rác và lác đác mấy cái cây khẳng khiu. Một nơi thích hợp để mòng biển chén mấy cái vỏ bánh xăng-uych.

Tôi vừa đáp xuống mặt đất bắn thủ tính lựu đồ ăn trong một cái thùng rác lật úp thì tôi nghe tiếng gọi của một con chim săn mồi. Tôi miễn cưỡng quay ngoắt lại như một con quay và

nhập nhóm với một chú điều hâu đuôi đỏ bay tới từ hướng Bắc và một chú điều mướp phương Bắc bay tới từ hướng Nam.

Một loài chim chuyên ăn xác thối như mòng biển là những tay bay giỏi, thấp nhưng nhanh, tuy nhiên không thể giỏi bằng điều hâu và điều mướp được. Mòng biển quá mập. Chắc là do tọng toàn hot dog và ốc chết vào bụng. Ngay khi tôi nhập bọn với Ax và Tobias trên mái tòa tháp Sutherland, tôi kiệt sức vì phải đẩy mình bay cao như thế.

<Đèn trong văn phòng không sáng,> Tobias nói.

<Hắn ở đó đó,> tôi tự tin nói. *Mẹ phải ở đó.* <Nào, thử sức với cánh cửa thôi.>

Cánh cửa mà Tobias nói với tụi tôi hồi chiều hồng ngăn được bất cứ kẻ nào muốn vào, huống hồ là lũ gián tụi tôi. Có ai đó đã nạy cửa bằng xà beng, để lại một cái lỗ hồng lớn đủ để một con mòng biển bự con chui lọt.

Nhưng gián có lối đi riêng.

Người ta bảo rằng sau một vụ nổ hủy diệt hạt nhân lớn, khi mà các vật thể sống khác đã phải trở thành một đồng mùn nhiều màu sắc, thì những chú gián sẽ vẫn đủ sức vượt qua những hủy hoại của nền văn minh.

Gián có khả năng tồn tại đáng ngạc nhiên. Chúng thích ứng gần như ngay lập tức với bất cứ loại chất độc nào xịt lên người chúng. Và chúng ăn hầu như bất cứ thứ gì - sách, keo dán, cây cỏ, cá ươn, giày cũ. Gần như chẳng có thứ gì có thể hủy hoại được loài gián.

Tôi khoái cái ưu điểm ấy của gián.

Gió thổi như roi quất. Những đám mây nặng chịch che phủ hết trăng và sao. Chỉ còn những ánh đèn mờ mờ từ những tòa nhà xung quanh xuyên thủng màn đêm. Tụi tôi là ba kẻ đột biến trên một hòn đảo hoang vắng, tẻ ngắt ở giữa trời. Một khoảng đất sỏi phủ đầy hắc ín và tiếng máy điều hòa ì ì bao xung quanh. Cột cờ không có cờ. Cái dây tời được buộc chặt vào cột cờ tạo nên những tiếng tung tung.

Thị lực của Ax - lúc này đang ở lưng chừng nửa người Andalite nửa gián khiến anh thấy thú vị hơn là bức mình. Anh giống như một con *tatu* đến từ hành tinh Giết-hay-Bị-Giết. Một con bọ cánh cứng to cỡ con mèo với lớp vỏ cứng như thép và sáu cái chân gián, mỗi cái đều có móng guốc của người Andalite. Và thêm vào cái hình thù đó là một cái đuôi dài cỡ ba tấc đầu nhọn hoắt. Nó mà chém bạn một nhát thì bạn sẽ có một vết thương khá ấn tượng đấy.

Còn Tobias thì trông thiệt là kinh tởm.

Điều hâu đuôi đỏ và gián kết hợp với nhau nhìn hồng ra làm sao hết. Một đằng là vai chính, một đằng là vai phụ. Mẹ Thiên nhiên hồng tạo ra một loài chim-bọ quả là có nguyên do của

Người.

Mỏ của Tobias chuyển hóa thành quai hàm, đóng mở chả có chủ đích gì sất. Hai cọng ăng ten cỡ cây viết chì lòi ra từ đầu nó. Hai cái cẳng lông lá bắn ra từ hai bên cổ điều hâu. Hai cánh của nó chảy nhão và di chuyển lên lưng, cứng lại tạo thành lớp vỏ trong suốt. Phía dưới lớp vỏ, tôi thấy hai cái cánh gián mọc ra từ trên đỉnh đầu của nó.

Tôi nhún vai và bắt đầu việc biến hình của chính mình. Tập trung vào những hình ảnh liên quan đến gián. Rác rưởi, những góc tối tăm, nhà tắm, những hộp ngũ cốc mở nắp...

Da tôi cứng lên trước tiên, từ đỉnh đầu đến mũi chân. Hai cánh tay tôi chảy ra rồi di chuyển lên lưng. Bốn cẳng chân thò ra từ hai bên sườn và tôi có cảm giác chúi về phía trước. Sàn nhà càng ngày càng gần trong khi tôi co rút còn khoảng một phần tư.

Thị lực của tôi trở nên đa ảnh. Những con mắt ghép với khoảng hai nghìn thấu kính của gián đã thay thế mắt người.

Hai cọng ăng ten của tôi giật giật và khứu giác tuyệt diệu của gián trỗi dậy. Gián có thể ngửi thấy mọi thứ từ những mùi dễ chịu như thịt ba chỉ chiên cho đến những mùi kinh khủng như bện chó. Trên mái nhà toàn là mùi hắc ín, mùi tĩnh điện và mùi thuốc lá hút dở.

Nội tạng tôi biến mất và thay vào đó là một ống ruột dài. Miệng không còn môi. Lưỡi bị hút về phía cổ họng và biến thành một bộ phận kiểu như cái miệng thứ hai.

Và rồi, trí não của gián trỗi dậy. Tôi đang ở nơi trống trải.

Đường trống trải. Không vật che chắn! Không vật bảo vệ!

Hoảng sợ! Hoảng sợ! Hoảng sợ!

Tôi cảm đầu chạy và xém nữa đụng phải một con gián khác. Tôi quay đầu, bò qua miếng gạch quét hắc ín được lát trên mái nhà, bay qua một chồng kính bể và hạ cánh. Tôi thực hiện một cú nhào lộn kiểu Evel Knievel[11] và đâm vào Ax.

<Marco, Tobias, tôi tin có thể mấy bồ đang bị bản năng của gián lấn lướt,> Ax nói.

<Ồ, chú thì không chắc?> Tobias phản đối. <Cháu thấy chú rồi. Chú đang ở trên cột cờ cách đất khoảng hai tấc!>

<Được rồi, được rồi, mọi người dừng lại,> tôi nói. <Đừng di chuyển nữa. Tụi mình đang đi hướng nào đây?>

<Cánh cửa. Cái mà... hừm...>

Mười phút sau tụi tôi tìm thấy đường quay về cánh cửa. Tụi tôi bò qua chỗ cánh cửa bị hư và bay điên cuồng xuống các bậc thang.

Có hai cách để một con gián có thể đi xuống cầu thang. Nó có thể bò hết bề ngang rồi bò xuống bề cao từng bậc thang, hoặc nó có thể nhảy từ bậc trên xuống bậc dưới.

Xui xẻo thay, để xuống được tầng 22, tụi tôi có quá nhiều bậc thang phải bò, phải nhảy.

Do đó, tôi đề xuất cách thứ ba.

CHƯƠNG 8

<**T**ay nắm cầu thang là liên tục,> tôi chỉ cho tụi bạn thấy. <Tụi mình có thể đua xuống dọc theo những tay nắm này.>

<Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tụi mình rớt xuống?> Tobias hỏi.

<Thì tụi mình sẽ hạ cánh xuống các bậc thang, có gì ghê gớm đâu,> tôi nói.

<Thế nếu tụi mình rớt xuống phía bên phải thì sao?>

Tôi đã ngờ nó sẽ hỏi câu này. Mắt loài gián không thể nhìn được xa đến thế nhưng tôi khá chắc rằng đường rơi sẽ thẳng tắp cho tới tận cùng luôn. <Lúc đó, tụi mình sẽ tìm ra lời giải đáp một con gián có thể rơi xuống bao xa mà không bị ngóm củ tỏi.>

<Tụi mình phải trông chừng thời gian biến hình,> Tobias nói.

Tay nắm cầu thang được chế bằng thép hình trụ được sơn phủ bên ngoài. Một loạt các chấn song được hàn nối một đầu với tay nắm, một đầu với bậc cầu thang, tạo thành một chuỗi các vòng thang hình ô van dài và hẹp dốc hướng xuống dưới.

Leo lên tay nắm cầu thang chẳng dễ gì, kể cả đối với một con gián. Sơn bóng láng. Cũng may là cái chấn song này đã được sơn đi sơn lại nhiều lần tạo nên những vết nứt, vết rạn giúp cho tụi tôi có chỗ bám cẳng.

Chưa hết, trèo lên đó giống như đang trèo lên Đài Tưởng Niệm Washington vậy á. Từ trên đầu mút chấn song, tụi tôi trườn tới chỗ tay nắm cầu thang. Tụi tôi nom giống như những nhà

trượt tuyết trong giải Olympic vậy. Chẳng nhìn thấy rõ tận cùng đường trượt. Và do tay nắm cầu thang có chỗ uốn cong, nên tui tôi rất có thể trượt té sang bên phải hoặc bên trái, mà nếu lỡ trượt té sang phải, phải mất khoảng ba ngày quờ cào trong không trung, tui tôi mới chạm được tới đất.

Tôi đang dẫn đầu.

<Tui cho là tui mình cứ làm theo cách đó,> tôi nói. <Ý tui là, thay vì phải bò dọc theo từng bậc thang.>

<Hai mươi tầng lầu,> Tobias nhắm tính. <Mỗi lầu có hai khúc quẹo. Vậy là bốn mươi khúc quẹo.>

<Cứ để chú theo dõi vụ đó,> Ax đề nghị.

Ax hồng tin tưởng vào khả năng của loài người trong ba cái vụ đơn giản như đếm này. Ảnh không hề có ý chê bai đâu.

<Các chú ngựa đã đứng ngay cửa xuất phát,> tôi hô. <Và... xuất phát!>

Tôi guồng mấy cái cẳng gián và lao nhanh xuống theo đường tay nắm cầu thang.

<Áááááá!>

Vùùùùùù!

Lao xuống theo đường tay nắm cầu thang!

Từ khoảng cách một mét rưỡi trên cao, bạn thấy gián chạy có nhanh không mỗi khi bạn cố giậm chân lên nó khi nó đang chạy trên sàn bếp? So với tốc độ thực của gián, thế là nhanh lắm rồi đó.

Mặt tôi chỉ cách “mặt đất” có một milimét. Y như đang bị cột chặt úp mặt bên dưới một chiếc Porsche của ai đó vậy.

Sáu cái cẳng chân của tôi bị toãi ra thật rộng, cho nên mỗi bước chạy của tôi, mỗi cẳng cứ muốn trượt ngang vào không khí. Kết quả là tôi chạy loạng quạ loạng quạng, không kiểm soát được và hết phân nửa thời gian, cái bụng của tôi gần như dán sát xuống bề mặt tay nắm cầu thang.

<Áááááá!> Tobias hét lên ngay phía sau tôi.

<Chỗ queo đầu tiên!> Tôi hét.

Tôi lao sầm sập tới khúc quanh như thể với tốc độ trên ba trăm cây số một giờ. Tôi trượt hướng về bên phải để bám được vào góc nghiêng của khúc cua.

Tôi hét như đang ở trên chiếc xe trượt băng được gắn tên lửa sau đuôi. Đó là một cú trượt với tốc độ muốn nín tiếu luôn.

Lao xuống với một tốc độ điên cuồng, sáu căng guồng, trượt, tuột, bụng ép sát sàn, hai cái ăng ten lửa ra sau. “Đường chạy” là một ống tròn thay vì là những thanh xà ngang.

Khùng hết biết!

<Queo!>

Tôi lao tới khúc quanh thứ hai, và bây giờ tôi đã có đà rồi. Hồng ngưng nghĩ, hồng giảm tốc. Tụi tôi bị mất kiểm soát. Tụi tôi phóng như những viên đạn bắn tự động, chân chạm vừa đủ với thanh thép, người nghiêng theo hướng 5h. Lao như điên, ruột gan phèo phổi tụi tôi hẳn sẽ phải rớt xuống ngón chân, nếu như thực sự lũ gián tụi tôi có ruột gan hay ngón chân.

Tầng lầu nối tiếp tầng lầu! Khúc quanh nối tiếp khúc quanh. Chạy, bay là là, quơ cào, chiến đấu hệt như một kẻ đang bị kéo lê phía sau một chiếc xe buýt vậy.

<Hai khúc queo nữa là tụi mình tới nơi,> Ax hét.

<Làm sao để dừng lại?>

<Nhảy!>

<Nhảy á? Khi nào?>

<NGAY BÂY GIỜ!> Ax hét.

CHƯƠNG 9

Tôi tới chỗ queo cuối cùng. Lần này, không nghiêng người. Đó là thời điểm chiếc xe trượt dừng lại và phát ngôn viên thông báo, “Ồ! Thưa các Quý ông, Quý bà, đã xảy ra một tai nạn khủng khiếp; tôi hy vọng tất cả các quý vị đều ổn cả!”

Tôi tới khúc cua. Tôi không rút xuống bước nghỉ cầu thang. Tôi vẫn lao thẳng về phía trước. Thẳng về phía trước và đột nhiên sáu cái cản gián nhỏ xíu của tôi đang giầy đạp trong không khí.

<Áááááá!>

Tôi rơi.

Lâu thiệt là lâu.

Bộp!

Tôi đụng sàn nhà.

Bộp! Bộp!

Ax và Tobias đáp xuống ngay cạnh.

<Bồ không sao chứ?>

<Ừ. Ax sao?>

<Tôi ổn.>

<Tuyệt cú mèo!> tôi nói.

<Tuyệt thật!> Tobias nhất trí.

<Đừng bao giờ thực hiện cú phóng như thế này nữa nhé!> Tôi nói.

<Ừ. Không bao giờ.>

<Lặp lại hành động này là một ý tưởng cực kỳ tệ hại,> Ax cũng gật gù.

Tụi tôi chuồn ra khỏi chỗ đó, rồi chạy ép dưới một tấm cửa lò, những tiếng lạo xạo tạo ra từ sự chuyển động của tụi tôi trên lưới thép đuối theo sau tụi tôi. Tụi tôi tới hành lang tầng 22.

Hành lang tối thui, chỉ có một tia sáng yếu ớt lọt ra từ khe dưới của một cánh cửa ngay trước mặt. Tụi tôi bám tường, đưa dọc theo tấm nhựa trái sần.

Và rồi, cánh cửa văn phòng sáng đèn bật mở.

Một người đàn ông bước ra ngoài. Đèn hành lang bật sáng trưng.

Hoảng sợ!

<Không ai được chuyển động!>

Tụi tôi đứng bất động khi cái bóng người mờ mờ kia bước tiếp một bước.

“Sở Thuế vụ Liên bang[12] và đám kiểm toán viên, đúng là...” ông ta lẩm bẩm.

Ông ta tắt đèn và khóa cửa. Bước thẳng.

“Gián!” ông ta la lớn. Tôi cảm nhận được rung động mạnh xuất phát từ tiếng dậm chân của người đàn ông bự con đó xuống tấm thảm.

<Ax! Tobias!>

<Tôi ở ngay phía sau bạn nè, Marco,> Ax đáp.

<Mình nghĩ là ổng thấy gián thật,> Tobias nói. <Chỉ cần ở nguyên chỗ. Đứng yên!>

Người đàn ông bước về phía thang máy, lẩm nhẩm tính xem ổng đang trả tiền thuê văn phòng là bao nhiêu trong khi có quá chừng gián mà người cho thuê nói đây là một tòa nhà xịn, hả trời!

DING! Tiếng báo hiệu thang máy đã tới. Đèn hành lang tắt ngúm. Cửa thang máy đóng lại. Chỉ còn lại mình tụi tôi trên tầng 22.

Ngoại trừ, dĩ nhiên, mẹ tôi.

Không, không phải mẹ tôi, tôi tự nhủ. Tôi không thể bắt đầu bằng ý nghĩ đó được.

Hắn là Visser Một. Người mà tụi tôi đang chiến đấu chống lại.

Tụi tôi chạy ba chân bốn cẳng cho tới khi gặp cánh cửa mà tôi khá chắc là cửa văn phòng của Visser Một. Tụi tôi bò lên dọc theo rầm cửa, rồi ngang qua cánh cửa tới khung cửa sổ được khoét ngay giữa.

Mắt gián chẳng phải tuyệt hảo. Tuy nhiên cũng đủ để tôi có thể nhận thấy căn phòng nom giống hệt những văn phòng làm việc thông thường khác. Một bàn tiếp tân, một chiếc ghế bọc nhung, một cái ghế dài bọc da, điện thoại, máy tính, máy in, một cái máy photocopy, một cái máy pha cà phê.

Chẳng có gì mang dáng dấp Yeerk ở đó cả.

<Có thể tui mình tới nhầm chỗ,> Ax nói.

<Sáng nay, tui thấy hân đi vào đây mà.>

<Tụi mình phải vào trong thôi. Mình không muốn sau khi đã sống sót sau vụ nhào lộn kinh hoàng vừa rồi lại bỏ cuộc ở đây.> Tobias vừa nói vừa dẫn đường. Tụi tôi bay lả lả xuống dưới cánh cửa và cố ép người lòn qua cửa. Tụi tôi không gặp may.

<Keo dính không thể xuyên qua được,> Ax nhận định. <Chắc hẳn, người ta đã trét keo xung quanh toàn bộ cánh cửa.>

<Chẳng ai lại đi trét cái thứ keo này xung quanh một cánh cửa tầm thường cả.> Tôi thở dài. <Tui dám cá là ống thông hơi sẽ không bị trét.>

Tôi dẫn tụi bạn bò cao lên trên tường và luồn vào ống thông hơi mà tôi đã bị kẹt sáng nay.

<Đường nào đấy?> Tobias hỏi.

<Tui nhớ là bên phải.>

Tụi tôi trườn qua những sợi xơ vải, tàn thuốc rải rác trong ống để tới chỗ được coi là hang ổ của tên Visser. Có vẻ tên Visser đang chuẩn bị gây chiến với một đất nước nhỏ nào đó.

<Sơn ba chiều,> Ax giải thích. <Người ta có thể sơn cửa sổ, tạo nên một hình chiếu ba chiều phía sau lớp sơn này, nguy trang cho căn phòng. Tên Visser đã tạo nên hình ảnh của một văn phòng thông thường phía sau lớp sơn. Cực kỳ tinh ranh.>

<Như vậy, bất cứ ai đi ngang qua, như bảo vệ chẳng hạn, sẽ không biết ở đây đang xảy ra chuyện gì,> Tobias đề thêm.

<Những cửa sổ bên ngoài cũng được sơn ba chiều luôn,> tôi phỏng đoán. <Để đánh lừa mấy người lau cửa ngõ nghệch.>

<Hoặc một chú điều hâu đuôi đỏ. Nào hãy làm vụ này thật nhanh rồi biến khỏi đây thôi.>

Trong bóng tối gần như không thấy đường, tụi tôi lầm lũi bò qua tấm lưới sườn và men theo trần nhà cho tới khi gặp một bức tường. Rồi, tụi tôi bò xuống dọc theo bức tường, một lúc sau tụi tôi đứng trên tấm thảm công nghiệp màu xám.

<Để tôi hoàn hình trước,> Ax nói. <Đề phòng trường hợp cần sự phòng ngự.>

Trong một vài phút, tụi tôi trở về hình dạng bình thường, một người Andalite sắc sảo, một chú điều hâu và một con người.

Ngay lúc đó, tôi ước gì tôi vẫn còn là một con gián. Gián không thể nhìn thấy tường tận mọi thứ trong phòng như con người-tôi có thể.

Ở góc phòng là một vũng Yeerk xách tay nhỏ gọn. Giống như một bồn Jacuzzi bằng thép không gỉ. Chiếc cặp tập bọc thiếc tôi nhìn thấy sáng nay để ngay bên cạnh.

Trên miệng vũng Yeerk xách tay là một cái kẹp lớn. Giữ rất nhiều cái vòng cổ.

Cổ mẹ tôi đang bị tròng vào một cái vòng. Nó giữ chặt mẹ, giữ đầu bà luôn thẳng, để khuôn mặt và tai phía bên kia có thể nhúng xuống nước. Thân người của bà cúi gập, lọng cọng, không chỗ bầu vú.

<Tên Yeerk đang nạp năng lượng,> Ax lạnh lùng nói.

Bọn Yeerk buộc phải trở lại vũng Yeerk mỗi ba ngày để nạp tia Kandrona. Nếu không chúng sẽ chết đói.

Lúc này, chỉ trong một vài giây, mẹ tôi đúng là mẹ tôi. Con sâu Yeerk Visser Một đã chui ra khỏi đầu mẹ, đang bơi lồm bồm trong nước, nạp dinh dưỡng.

Ngay lúc đó, bà là mẹ tôi.

Chỉ năm bước là tôi sẽ ở bên cạnh mẹ.

Tôi dẫn bước.

CHƯƠNG 10

<Marco!> Tobias nạt.

Bước thứ hai, bước thứ ba!

<Chú Ax!>

Đột nhiên, một lưỡi dao đuôi Andalite kề ngay cổ họng tôi.

Tôi dừng lại.

<Không được, Marco,> Ax điềm tĩnh nói. <Visser Một sẽ quay trở lại trong đầu của mẹ bạn trong vòng một giây ngay khi bạn cảm thấy có bất cứ sự nguy hiểm nào. Mà bạn thì không thể dùng lực để tháo tung hết được những cái kẹp khóa đó. Không nghi ngờ gì, chúng được kiểm soát thông qua giao diện sóng điện não. Do đó tên Yeerk có thể duy trì sự kiểm soát, thậm chí cả khi nó ở bên ngoài cơ thể mẹ bạn.>

Tôi nắm lấy đuôi ảnh và cố đẩy nó ra.

Nhưng, một cái đuôi của người Andalite dài và bắp thịt cuộn tròn. Nó chỉ dịch chuyển khoảng bảy tám phân.

<Marco, dừng ngay lại!> Tobias nói. <Hãy quay lại và suy nghĩ thật kỹ! Lúc này, mẹ bồ đang quay hướng kia, bạn không thể nhìn thấy bồ. Bồ đang bước vào tầm nhìn của bà, mẹ bồ sẽ thấy đó.>

Tôi dừng lại và cố đẩy cái đuôi của Ax ra xa.

<Tụi mình tới đây là để điều tra, Marco,> Tobias nhẹ nhàng. <Không phải lúc, bạn hiền. Bất luận bồ có muốn làm điều đó đến mức nào đi nữa, cũng không phải là lần này.>

<Nếu bạn thất bại, Marco,> Ax hỏi. <Nếu bạn để lộ thân phận mình mà không thể ngăn tên Yeerk quay trở lại đầu mẹ bạn, chuyện gì sẽ xảy ra sau đó hả Marco?>

Mẹ tôi đang bị khóa chặt vào cái ngàm, cách tôi có một mét. Biết đâu Ax nhầm. Biết đâu tôi có thể tháo được cái kẹp sắt. Biết đâu...

Tôi lùi lại.

Tôi cảm thấy mình chẳng ra gì. Mẹ ở ngay đó! Tự do, dù chỉ là một giây. Tôi có thể nói với mẹ rằng tôi ổn! Tôi có thể nói với mẹ...

Không gì sắp. Tôi không thể nói với mẹ một lời nào. Ax nói đúng. Tôi chắc chắn sẽ không thể giải thoát cho mẹ được. Tên Visser Một sẽ quay trở lại tàn phá tất cả. Tấm màn bảo vệ sẽ bị chọc

thủng. Bí mật của tội tôi sẽ bị lộ tẩy. Và rồi sau đó...?

Và rồi tội tôi sẽ phải hủy hoại biết bao người vô tội.

Suy nghĩ đó khiến tôi mình mẫn lại. Đó là suy nghĩ thông minh, có tính toán và lạnh lùng.

Tôi đưa tay lên xoa khuôn mặt ướt đẫm của mình.

“Cái gì kia? Ở phía góc phòng đó,” tôi thì thầm.

<Thiết bị liên lạc và theo dõi những kẻ tình nghi.>

Đó là một bảng điều khiển cỡ bằng cái nắp đậy của cây đàn piano. Có một cái đĩa vệ tinh đặt ở phía trên, hướng ra phía cửa sổ ngoài. Ở giữa bảng điều khiển là một màn hình rộng. Và những hình ảnh trên màn hình đó dường như đã bị bắn nát từ bên trên.

Những hình ảnh tuy bị nhiễu nhưng quen thuộc. Hình ảnh của những người Hork-Bajir tự do.

<Visser Một đã biết về khu sinh sống của người Hork-Bajir,> Tobias nói dứt khoát. <Đó là những gì hắn sẽ xử lý.>

<Những khẩu Tia Nguyệt cầm tay ở đằng kia, những thiết bị phát hiện kẻ tình nghi, một cái vũng Yeerk xách tay,> Ax quan sát, dòm ngó xung quanh bằng những con mắt phụ. <Tất cả những thứ mà một tên Visser cần để thực hiện những hành động du kích.>

<Cái cặp táp đó, đang để cạnh vũng Yeerk,> Tobias nói. <Là cái mà hắn mang theo hồi sáng phải không, Marco?>

“Ừ. Và một cái nữa đang đặt trên bàn làm việc cạnh cửa sổ,” tôi thì thầm.

<Thiết bị sản xuất hạt Kandrona khẩn cấp,> Ax phỏng đoán. <Khi một tên Visser dùng đến nó có nghĩa là hắn chỉ có sáu ngày để hoàn thành bất cứ nhiệm vụ nào được giao.>

“Đồ chết tiệt! Quân thối tha!”

Những lời này được thốt ra rất nhẹ nhàng nhưng thật dữ dằn. Tội tôi cứng hết cả người.

Giọng mẹ tôi! Nhưng bà đang nói với ai thế nhỉ? Với tội tôi chăng? Bà đã biết tội tôi đang ở đó rồi sao? Hay bà đã nghe thấy tiếng tội tôi?

Không phải. Dĩ nhiên là không phải. Bà đang nói với tên Yeerk. Chắc hẳn là hắn đang trở vào lại trong đầu mẹ tôi.

Brrrrbrrrrrbrrrr!

Căn phòng bắt đầu rung bần bật. Tôi nhảy chồm lên, giật nảy người.

<Cái quỷ gì thế?> Tobias thắc mắc.

“Chuồn khỏi đây thôi!” Tôi rít lên.

Tụi tôi phóng ào qua cánh cửa thứ hai, chui vào trong một phòng tắm nhỏ, riêng biệt.

RẦM!

Đã ở bên trong phòng tắm mà tôi vẫn cảm thấy chấn động của cú va đập. Ai đó hoặc có một cái gì đó đang động vào cửa văn phòng như thể các chiến binh cổ ngày xưa đang dùng phiến gổ nặng để công phá thành vậy.

RẦM! RẦM!

“Bọn Yeerk,” tôi nói. “Chúng tới đây để giết Visser Mệt!”

<Thế là bọn chúng sẽ làm thay việc của tụi mình,> Ax trả lời giọng lạnh băng.

“Trong khi tui đang đứng xó rớ ở đây và quan sát ư, không được,” tôi nói.

<Kẻ đang ở phòng bên cạnh không phải là mẹ của bạn. Đó là Visser Mệt. Hắn sẽ giết bạn ngay khi hắn có cơ hội.>

Tôi phớt lờ. Dĩ nhiên. Đó là dạng hình biến ưa thích của tôi và tôi đã sẵn sàng đập bể mấy cái đầu. Nếu tôi không thể cứu thoát mẹ tôi khỏi tên Yeerk trong đầu, chí ít tôi cũng có thể cứu bà khỏi những kẻ đang cố giết Visser Mệt kia.

<Bạn đúng là một thằng cực ngốc,> Ax nói.

“Bồ mới là ngớ ngẩn. Bồ đang để lòng căm thù Yeerk của bồ lấn lướt rồi. Nếu Visser Ba đang cố gắng giết Visser Mệt, rất có thể đó sẽ là một dịp tốt cho tụi mình.”

<Một cơ hội ư?> Tobias trầm ngâm.

<Có thể,> Ax xuôi theo. <Nhưng, hoàng tử Jake nói tội mình không được ->

“Tui chịu trách nhiệm,” tôi lầm bầm.

<Tội mình cùng chịu,> Tobias vừa nói vừa cười lớn.

PHẬP!

Cánh cửa ngoài văn phòng đổ sập vào trong.

PẰNG CHÍU! PẰNG CHÍU!

Những âm quen thuộc - tiếng Tia Nghiệt khai hỏa!

Tôi mở cửa phòng tắm. Trong văn phòng, mọi thứ tung tóe hết.

Tên Visser đã tháo vòng cổ cho mẹ tôi. Bà đang núp phía sau bảng điều khiển theo dõi kẻ tình nghi. Khẩu Tia Nghiệt trong tay bà cũng đang lia chĩa chĩa.

Một tên Hork-Bajir loạng choạng, ngã ngửa, một lỗ hồng cháy xém ngay trước ngực hắn. Nhưng có thêm rất nhiều tên nữa đang xô đẩy nhau qua ngưỡng cửa xông vào.

<Đến giờ tiệc tùng rồi,> tôi nói. Tôi đã hoàn toàn là một con dã nhân.

Tôi mở cửa phòng tắm và lăn cái thân hình bự như thùng tô nô của tôi ra ngoài.

Visser Một bắn một ánh nhìn kinh ngạc về phía tôi. Hắn lưỡng lự. Hắn có nên bắn hay không?

Hai tên Hork-Bajir khổng lồ lao về phía tên Visser. Hắn hướng sự chú ý của mình lại về phía chúng. Quá trễ rồi!

Một cánh tay đầy dao vung lên. Hắn định chém đứt tay mẹ tôi. Trượt. Cú chém làm rớt khẩu súng trên tay bà. Bà rơi vào tình trạng bất khả cứu. Tên Hork-Bajir nghiêng người gần lại.

BỤP!

Nắm đấm của tôi làm cái mõm của tên Hork-Bajir xệch lép. Hắn loạng quạng ngã ngửa. Visser Một cúi xuống nhặt khẩu Tia Nghiệt. Ax nhảy ra từ trong phòng tắm.

“Andalite!” Một tên Hork-Bajir hét lên sửng sốt.

PHẬP!

Lưỡi dao đuôi của Ax đã làm cái việc mà tên Hork-Bajir định làm với mẹ tôi.

Nhưng bọn Hork-Bajir vẫn tiếp tục ào tới. Có bốn tên trong phòng. Bên ngoài nhiều hơn.

“Tseeeeeeeer!”

Tobias đập cánh phành phạch, móng xỉa ra. Một trận cuồng phong màu nâu đỏ và tên Hork-Bajir ngã bổ chửng, ôm chặt lấy con mắt.

Tụi tôi len lỏi qua mấy tên Hork-Bajir bất tỉnh, chiến đấu quyết liệt và cù khô. Và rồi, tôi liếc thấy tên Visser Một đang nâng khẩu Tia Nguyệt của hắn lên. Nhắm vào tôi!

Quá xa để tôi có thể tiếp cận hắn. <Ax!> tôi hét.

PHẬP!

Cái đuôi nhanh như gió của Ax lẳng cái thùng Kandrona xách tay vào đầu tên Visser.

<Ngốc vừa chứ, Visser, tụi ta đang cố cứu người đây,> ảnh nói với hắn.

“Ta không thêm sự giúp đỡ của bọn Andalite!” hắn thét lên đầy phẫn nộ. Nhưng vũ khí của hắn đã ở ngoài tầm với. Bọn Hork-Bajir đã khóa chặt mọi hy vọng lấy lại vũ khí của hắn.

Tên Visser quay người và chạy vào trong phòng tắm.

Tôi nhảy dựng lên, ngay lúc đó, vì tên Hork-Bajir quất tôi một vết thương dài và sâu bên hông. Tôi túm lấy một trong những cánh tay đầy dao của hắn và quăng hắn vào tường. Tôi vung nắm đấm vào tên Hork-Bajir thứ hai. Tobias tiếp tục gây thương tích cho chúng bằng cách riêng của nó. Nhưng Ax mới chính là người hùng của trận chiến. Đuôi của ảnh quất trái, quật phải nhanh như chớp, chẳng mắt nào theo kịp.

Tên Hork-Bajir ngã sấp trước mặt ảnh. Chúng bắt đầu hoảng sợ. Chúng vừa đánh vừa tìm đường quay trở lại cửa ra vào.

Tôi chụp lấy những mảnh vỡ của cánh cửa và đặt cầu thả vào chỗ của nó. Tôi ném cho Ax một cái nhìn. <Ax-ngốc. Tụi nghĩ bồ đã làm cho tụi nó hoảng thực sự rồi đó.>

<Rõ ràng là chúng ta đã khiến tụi nó sửng sốt,> ảnh nói giọng khiêm tốn.

<Mình nghe thấy có tiếng dao loảng xoảng,> Tobias nói, cái đầu điều hâu hất hất.

<Tụi nó đang chạy trốn hay là quân tiếp viện tới thế?>

<Mình không biết, Marco. Mở cái cửa sổ này giùm mình.>

Tôi nhấc chiếc ghế lên và liệng thẳng vào cửa sổ. Nó vỡ tan. <Trong những tòa nhà cao tầng, người ta không mở cửa sổ,> tôi nói.

Tobias bay vút ra ngoài xuyên qua những mảnh thủy tinh vỡ sáng loáng. Nó báo cáo ngay tắp lự. <Chúng đang đầy ngoài này!>

“Chết này, Andalite!”

Cửa phòng tắm mở tung. Một cánh tay nâng lên. Một cánh tay phụ nữ yếu đuối. Với một khẩu Tia Nghiệt trông chẳng yếu-đuối-tạo-nào.

Tên Visser đã giấu một khẩu súng trong phòng tắm!

PẰNG CHÍU! PẰNG CHÍU!

Chùm tia sáng được nhắm thẳng vào Ax. Nhưng đúng lúc hấn kéo cò, Ax đã không còn ở chỗ cũ.

Tôi bổ nhào xuống sàn nhà và lao về phía trước, trượt dài trên vũng máu của bọn Hork-Bajir. Tên Visser Một lần nữa lại núp phía dưới bảng điều khiển dò tìm kẻ tình nghi, sự căm ghét đọng đầy trong mắt hấn. Tôi nắm chặt một trong những cái cặp tấp của tên Visser trong tay chặn đứng một phát súng nhắm vào đầu mình.

Với toàn bộ trọng lực cơ bắp của một con dã nhân và với tất cả cơn thịnh nộ nhất quyết trả thù của một đứa trẻ, tôi lao về phía trước, lật đổ bảng điều khiển thiết bị dò tìm kẻ tình nghi về phía Visser Một.

ẦẦẦẦMMM!

Hai trăm ký thịt đè bẹp cơ thể người mẹ tôi.

Tôi đứng dậy, giật giật chân hấn, bình tĩnh tước vũ khí của hấn, quăng sang một bên. Tôi

khóa tay hần. Một cách nhẹ nhàng.

<Tụi ta cứu cái mạng đáng thương của người còn người lại cố giết tụi ta,> Ax nhếch mép khinh bỉ. <Người là đại diện ưu tú cho giống loài Yeerk nhà người.>

“Vậy sao tụi bay không giết ta đi?” Visser Một khạc nước bọt. “Tên Andalite kiêu căng rác rưởi kia! Sao mi không giết ta ngay bây giờ đi?”

<Thỏa mãn ước nguyện của người,> Ax vừa nói vừa gật gật đầu với tôi. <Với trách nhiệm của mình, ta nói: Giết hần.>

CHƯƠNG 11

<Giết hần ngay bây giờ,> Ax nói bằng giọng truyền cho tất cả mọi người cùng nghe.

Nhưng ngay sau đó, Ax nói thêm với tụi tôi bằng giọng truyền riêng, <Tôi nói thế dĩ nhiên là chỉ để gây hiệu ứng thôi. Nhưng thế cũng đủ để tên Yeerk khiếp sợ rồi.>

Tôi siết chặt tay. Tôi muốn hần cảm nhận được sức mạnh từ cánh tay tôi. Tôi cố kìm nén để không bật khóc, “*Con xin lỗi, Mẹ ơi!*”

“Dừng lại!” tên Visser thét lên. “Xin đừng giết ta!”

Tôi nói lỏng hai cánh tay hộ pháp của mình. Cơ thể mẹ tôi sụp xuống. Tôi có thể nghe thấy hơi thở nặng nhọc của bà, trông thấy hai cái xương đòn gánh trên vai bà xuyên qua lớp vải lụa mỏng chiếc áo choàng bà mặc.

<Tại sao tụi ta lại không nên giết mi cơ chứ?> Ax chế nhạo. <Bọn Yeerk các người đã giết anh trai ta, anh Elfangor.>

“Em trai của Elfangor! Ta đã ngờ rằng một vài tên trong gia đình bẩn thỉu và hèn nhát của hần vẫn còn sống mà! Nhưng Visser Ba mới là kẻ kết thúc cuộc sống quái ác của anh trai mi. Hần mới là kẻ mi muốn giết. Và cả ta nữa. Ta cũng muốn hần chết hết như người vậy. Không phải vì thế mà ta sẽ không tự hào tuyên bố Elfangor là nạn nhân của riêng ta.”

<Tụi chuẩn bị buông tay để bà ta đi đó nghen,> tôi nói. Tôi không thể giữ cơ thể mẹ tôi trong tay lâu hơn nữa. Tôi đang ở giữa hai cảm giác: một cái ôm đầy yêu thương và một cái siết cổ đầy giận dữ.

<Hần có thể còn giấu vũ khí ở đâu đó,> Ax nói riêng.

<Này, tui không khám xét mẹ tui đâu à nha.>

<Bả không mang theo cái gì hết cả,> Tobias nói. <Mình thấy rõ mà.>

Tôi để hắn đi. Hắn sửa sang lại những lọn tóc giả màu vàng cho thẳng thơm và hít vài hơi thở sâu. Tôi làm rớt mái tóc giả của hắn ra khỏi đầu bằng một cái quơ tay đột ngột ra phía sau. Tôi không biết tại sao.

Tên Visser... mẹ tôi... bắn sang tôi một tia nhìn vẻ thích thú lạnh lùng. “Một chiến binh Andalite dịu dàng,” hắn nhạo báng.

<Người còn sống. Vậy thì im lặng đi,> tôi ngắt lời hắn.

“Ta cũng sẽ chẳng sống được bao lâu nữa,” hắn đột nhiên nói về chán nản. “Tên Visser Ba đã buộc ta tội mưu phản. Bây giờ, ngay khi nghe mấy tên Hork-Bajir của hắn báo cáo, hắn sẽ có chứng cứ để đưa ra cho Hội đồng Thập Tam Trụ. Họ sẽ ban hành một lệnh giết ta trong nháy mắt.”

Tobias lượn lơ bên trên tấm hình chụp mà tụi tôi đang ngó thấy lúc trước. <Người đang chuẩn bị kế hoạch gì thế?>

Tên Visser cười phá lên. “Có phải tụi bay muốn biết tường tận mọi thứ phải không?”

<Phải,> Ax nói. <Và người sẽ nói cho tụi ta biết. Nếu không người sẽ chết.>

“Ta đã sẵn sàng chờ chết rồi.”

<Kế hoạch của người chắc hắn là để làm mất thể diện của Visser Ba,> Ax nói. <Tụi ta có thể giúp người. Nếu điều đó khiến Visser Ba nhận được trát trừng phạt, cái đầu của người sẽ được an toàn hơn.>

Cặp mắt tối màu của hắn lấp lánh. “Tụi bay giúp ta trừ khử tên Visser Ba, rồi sẽ hủy diệt ta. Đó là kế hoạch phải không?”

<Phải,> tôi nói chẳng cần ý tứ.

Hắn cười nhạo. “Đúng thế. Tụi bay đang cho ta một ân huệ bằng cách không khiến ta trở thành một tên ngốc chứ gì.”

<Và nếu người có cơ hội, người sẽ tiêu diệt Visser Ba, và tiếp theo là giết tụi ta,> tôi nói.

Hắn ngả người, dí sát mặt hắn vào mặt tôi. “Đúng, ta sẽ làm thế.”

<Nào, tên Yeerk kia,> Ax nói, <ngươi sẽ kể cho tụi ta toàn bộ câu chuyện của ngươi. Ta khuyên ngươi nên bắt đầu nhanh nhanh lên. Đội quân của Visser Ba quay lại đến nơi bây giờ.>

Tôi ngó thấy mẹ tôi đứng thẳng người lên. Giọng nói của bà đều đều, không cảm xúc.

“Ta đã quay trở lại Trái Đất để xây dựng một tổ hợp dưới nước. Tổ hợp này sẽ cung cấp cho tụi ta một cơ thể vật chủ hữu dụng giúp tụi ta xâm lăng thế giới loài Leeran. Nhưng, tụi Andalite chúng bay biết rồi đó, tổ hợp này đã bị phá hủy. Ta bị thất sủng, bị giáng chức xuống hàng phó Visser. Nhưng tên Visser Ba lại tô vẽ nguyên nhân sự thất bại của ta. Hắn nói với mọi người rằng ta là một kẻ phản bội. Hội đồng Thập Tam Trục tin hắn và ban hành trát trừng phạt. Ta phải trốn chui trốn nhủi từ đó đến giờ.”

<Song, ngươi đang ở đây, trên Trái Đất. Có vẻ như là chỉ có một mình,> Ax nói. <Chắc chắn là có một con tàu đang ở trên quỹ đạo. Và có thể có một chiến đấu cơ Con Rệp đang được giấu đâu đó trên hành tinh này. Chắc chắn là ngươi có nhiều hơn một cái thiết bị sản xuất tia Kandrona trên tàu.>

Tên Visser gục gặc cái đầu, “Ta không dẫn mi đến chỗ con tàu của ta đâu, tên Andalite kia.”

Trước khi tôi nhận thức được tôi đang làm gì, trước khi tôi có thời gian suy nghĩ, tôi đã chụp lấy thiết bị đựng Kandrona xách tay và quăng mạnh xuống sàn nhà.

<Hãy nói với hắn rằng hết thời gian rồi đi Ax,> tôi nói.

“Một hành động rất khôn ngoan,” tên Visser nói. “Rút ngắn thời gian của ta lại. Khiến ta tuyệt vọng. Nhưng không hù được ta đâu.”

<Để coi,> tôi lẩm bẩm.

<Kế hoạch của ngươi là gì, tên Yeerk kia?> Ax hỏi thúc. <Những thông tin nào ngươi có được về Visser Ba có thể giúp ngươi chuộc lại tội lỗi của ngươi trước mắt Hội đồng Thập Tam Trục?>

Visser Một thả lỏng cơ thể người của mẹ tôi tựa vào bảng điều khiển dò tìm kẻ tình nghi bị bắn nát. Trong thoáng chốc, nom bà vô hại như một cô giáo dạy lớp Ba đang kể cho học trò nghe những câu chuyện về thời niên thiếu của Abe Lincoln.

“Những người Hork-Bajir tự do,” hắn nói một cách đơn giản. “Visser Ba đã để cho người Hork-Bajir chạy trốn và để chúng khởi đầu tạo dựng một thế giới của chúng ngay dưới mũi hắn.”

<Nhưng chính bọn Yeerk tụi bay đã bắt toàn bộ dân chúng người Hork-Bajir làm nô lệ,> Ax

đáp lời. <Không còn bất cứ người Hork-Bajir tự do nào còn sót lại trên dải ngân hà, chứ đừng nói gì đến trên Trái Đất này,>

“Đừng có chơi trò giả ngốc với ta,” tên Visser nói. “Đó là một điều khiến tụi ta ngưỡng mộ người Andalite tụi bay - trí thông minh.”

<Ở đâu ra mà ngươi có được thông tin này?> Ax thắc mắc.

“Đó là chuyện của ta.” Visser Một nhún vai. “Có cả tỷ cách tìm hiểu chuyện gì đang diễn ra ở dưới lòng đất nếu mi có cái đầu sắc bén, thứ mà tên Visser Ba chắc chắn là không có. Nói cho ta biết, tên Andalite kia,” tên Visser nói tiếp. “Sao mà anh trai mi, một Elfangor vĩ đại, lại chịu thua một tên Yeerk bất tài và dở người như Visser Ba nhỉ?”

<Ta cũng có thể hỏi ngươi đúng câu hỏi đó,> Ax bình tĩnh đáp trả.

“Ta biết tầm quan trọng của việc trả thù trong văn hóa của người Andalite,” Visser Một nói. “Visser Ba giết anh trai mi. Mi buộc phải giết hắn vì danh dự. Ta có thể giúp mi chuyện đó.”

<Với một cái giá,> Ax nói.

“Với một cái giá,> Visser Một gật đầu.

<Giá gì?> Tôi hỏi.

“Khu định cư của bọn Hork-Bajir tự do. Nộp cho ta mấy tên Hork-Bajir tự do đó, ta sẽ trao Visser Ba cho tụi bay.”

CHƯƠNG 12

Một phút im lặng.

<Nói với hắn là tụi mình đồng ý,> tôi nói riêng với Ax.

Tobias nhảy dựng. <Mấy bồ bị điên rồi! Làm sao có thể trao người Hork-Bajir tự do cho hắn được!>

<Không, tụi mình không trao họ cho hắn. Nhưng hắn sẽ không biết điều đó. Hắn nghĩ tụi mình là người Andalite. Bờ có biết bọn Yeerk luôn dùng một từ để mô tả người Andalite là từ gì không? Tàn nhẫn. Bọn chúng nghĩ vậy nên hắn sẽ tiến hành giao dịch.>

Ax nói, <Đó là những gì người cần sao, tên Yeerk kia? Người Hork-Bajir tự do?> Ảnh cười phá lên. <Ta cứ tưởng người đòi cái gì có giá trị kia chứ.>

“Chúng ta thỏa thuận chứ?”

Ax gọi, <Tobias?>

<Bồ phải nên biết tui mình đang làm gì đấy nhé, cậu bạn Marco của tôi,> Tobias nói với tôi. <Đây là cách nằm ngoài sự chấp thuận của Jake và mấy đứa kia đó nha. Tui mình đang thỏa thuận với kẻ thù.>

<Tui mình muốn Visser Ba phải không?> Tôi vặc lại. <Hắn có thể trao Visser Ba cho tui mình.>

<Rồi hắn sẽ thay thế Visser Ba,> Tobias nói. <Mình hiểu động cơ của chú Ax. Chú ấy có mối thù riêng với Visser Ba. Câu hỏi được đặt ra là, bồ cũng có vấn đề cá nhân ở đây sao?>

<Đây là một chiến lược tốt, Tobias à. Bồ biết là tui rất khá về vụ này mà. Bồ biết là tui rất khá trong việc nhìn thấy được những cơ hội làm giàu mà.>

<Phải. Đúng là như thế. Nhưng đó là mẹ bồ.>

Tôi không thể tranh luận với nó về chuyện này. <Lần này, Jake để cho bồ quyết định tất cả mà, Tobias.>

Tobias cười không mấy may mắn. <Tốt hơn là bồ không nên chơi tui mình, Marco. Nếu quả là bồ có ý đó thì Visser Một... bất kể vật chủ của hắn là ai đi chăng nữa... cũng sẽ bị nát bấy nghe chưa. Bồ biết điều này, phải không? Bồ hiểu rõ hết rồi, phải không?>

<Tui rõ rồi,> tôi nói.

<Được rồi, chú Ax,> Tobias nói.

<Thỏa thuận,> Ax nói với Visser Một.

“Hãy nói cho ta biết chỗ ẩn náu của bọn Hork-Bajir tự do!”

<Người sẽ có thông tin vào đúng thời điểm của nó,> Ax nói. <Ngay khi Visser Ba bị vạch mặt, ta sẽ giết hắn. Bằng cách đó, người sẽ không phải chịu tội phản quốc vì đã sát hại một Visser trong khi ta thì đã hoàn thành được lời thề trả thù của mình.>

“Còn một việc nữa: Mi và những đứa còn lại trong băng thảo khấu sẽ đến đó. Ta cần tụi bay giúp ta xóa sổ đám Hork-Bajir tự do. Ta là một con người, chỉ có một mình.”

Ax vừa mới chồm mở miệng. Tôi ngăn anh lại.

<Đồng ý đi, Ax.>

<Hả, cái gì?> Tobias thắc mắc.

<Tin tui đi,> tôi nói. <Hắn có một đội quân. Hắn quá bình tĩnh. Quá thần nhiên với việc Visser Ba đang cố tấn công vào đây. Hắn đã có quân của mình ém sẵn gần đây rồi. Đồng ý những gì hắn yêu cầu đi.>

<Một tên Hork-Bajir chỉ là một tên Hork-Bajir,> Ax nói thờ ơ. <Với tụi tao, chúng chẳng hơn gì những con thú.>

“Hãy liên hệ với ta khi nào tụi bay đã sẵn sàng,” hắn nói.

<Bằng cách nào?>

Hắn mỉm cười. Một nụ cười của mẹ tôi. Một lần nữa, tôi cảm thấy những thôi thúc trái ngược nhau: bật khóc và tiêu diệt.

“Ta có email.” Hắn cười lớn và đọc địa chỉ email cho tụi tôi.

Rồi hắn nheo mắt và nhìn tụi tôi, từng đứa, lần lượt. “Hầu như chỉ có một đứa trong tụi bay phát ngôn. Hai đứa bay ở trong lối hình biến. Visser Ba là một thằng ngốc. Hắn đã bỏ qua một điểm lạ lùng của nhóm nổi loạn tụi bay. Hắn đã bỏ sót một điều.”

Hắn ngoác miệng cười độc ác. “Nhưng đừng lo. Khi ta có lại quyền lực của mình, ta sẽ xử lý hết. Và lúc đó...” Hắn giơ tay lên giả làm khẩu súng, chĩa vào đầu tôi và nói, “và lúc đó... PĂNG CHÍU!”

CHƯƠNG 13

Rời khỏi phòng, tụi tôi hoàn hình ở chiếu nghỉ cầu thang, rồi trèo lên một cách khó nhọc. Ngay khi tụi tôi lên đến mái nhà, Tobias đón một luồng khí xem xét xung quanh.

<Bốn trực thăng đang trên đường tới,> nó báo cáo. <Chúng sẽ tới đây trong vòng năm phút

nữa. Visser Một sẽ bị một đám Hork-Bajir của Visser Ba đè bẹp trước khi bà nhận ra điều gì đang xảy ra.>

“Biến thành chim thôi,” tôi nói với Ax.

Vài phút sau, cả ba đưa tui tôi đã ở trên không. Bay khó nhọc. Không có gió, không có khí nóng vào ban đêm, chỉ có không khí lạnh ngắt, buộc bạn phải đập cánh liên tục như loài dơi vậy.

Tui tôi bay qua một rừng các khối xi măng sắt thép cao ngất ngưởng. Đây đó loáng thoáng vài ánh đèn hắt ra từ các khung cửa. Tôi thấy những nhân viên quét dọn đang đẩy những thùng rác có bánh xe và máy hút bụi.

Một ánh đèn rọi ra từ một căn phòng. Tôi thấy những người đàn ông vẻ mệt mỏi và những người phụ nữ đang ăn pizza và đang đứng vây quanh một cái biểu đồ.

Thật kỳ lạ, nhưng bay gần những tòa nhà cao tầng luôn khiến bạn có cảm giác như thể bạn có địa vị cao hơn. Bạn để ý được độ cao của mình khi bạn nhận ra rằng bạn đang bay qua tầng thứ 40 hoặc tương tự thế.

Chẳng đứa nào nói gì cho tới khi nghe thấy tiếng lạch xạch của những chiếc trục thăng âm ỉ phía sau tui tôi.

Tôi tin rằng quân của Visser Ba sẽ chỉ tìm thấy một căn phòng trống lốc.

<Được rồi, Marco, bồ vừa mới chấp thuận phản bội lại Jara Hamee, Toby, toàn thể những người Hork-Bajir tự do. Bồ hẳn đã có kế hoạch rồi.>

<Tui có rồi.>

<Nói cho tui này biết được không?>

<Tui mình sẽ tiêu diệt cả hai luôn. Visser Một và Visser Ba,> tôi nói. <Tui nó muốn giết nhau, tui mình sẽ giúp chúng.>

Tôi có thể thấy sự ngập ngừng của Tobias. <Bồ đang sắp đặt kế hoạch cho mẹ bồ đấy à?>

<Không. Tui đang lập kế hoạch giùm cho Visser Một.>

<Marco, nhưng bà ta là ->

<Im đi, Tobias,> Tôi ngắt lời nó. <Được chưa? Tui biết tất cả rồi. Mấy bồ không nghĩ là tui sẽ

làm điều đó, đúng không? Được, đây là một ý tưởng mới lóe lên trong óc tui: tui sẽ thực hiện nó. Tui. Không phải bất cứ ai khác trong mấy bồ. Chính tui. Kế hoạch của tui. Được chưa?>

<Bồ không phải chứng tỏ bất cứ điều gì cả, ngốc ạ.> Tobias nói.

<Đây không phải là việc chứng tỏ điều gì. Đây là việc phải chiến thắng cuộc chiến ngu ngốc này.>

<Dĩ nhiên là chúng ta phải nói chuyện với hoàng tử Jake. Báo với bạn ấy những gì chúng ta đã thu thập được và phải giành được sự chấp thuận của bạn ấy về kế hoạch của bạn.>

<Bây giờ là nửa đêm. Tụi mình không thể gặp Jake ngay bây giờ mà không đánh động đến Tom đang ở nhà được. Tụi mình sẽ nói lại với Jake vào ngày mai. Còn bây giờ, ngay lập tức, tụi mình sẽ hành động.>

Tobias xoay cánh, bay hơi cách ra một chút. Tôi thề, tôi chưa hề gặp bất cứ ai có thể biểu lộ sự phản đối kiểu như nó. Nhưng lúc đó, tôi chẳng thèm quan tâm xem nó nghĩ gì. Năm quyền kiểm soát, hành động sẽ giúp tôi khỏi lẩn khân, khỏi mất bình tĩnh.

Tôi biết Tobias và Ax còn hoài nghi. Tôi biết tụi nó không hoàn toàn tin tưởng tôi. Tụi nó cho rằng tôi đang chơi trò nước đôi. Nhưng tụi nó nhầm rồi. Tôi đã nhìn thấy cách hủy hoại cả hai tên Visser. Tôi đã nhìn thấy kế hoạch thực hiện một cách hoàn hảo.

Con người ta không hiểu ý nghĩa của hai từ tàn nhẫn. Họ cứ nghĩ nó có nghĩa là “vô đạo đức”. Không, nó không phải là vô đạo đức, mà nó có nghĩa là nhìn thấy được con đường rõ ràng, sáng sủa đi từ A đến B, con đường dẫn từ động lực đến phương thức thực hiện. Từ lúc bắt đầu cho đến lúc kết thúc.

Nó có nghĩa là nhìn thấy con đường rõ ràng, sáng sủa và không phải quan tâm tới bất cứ điều gì ngoài sự thật đẹp đẽ rằng bạn đã tìm ra giải pháp. Không phải quan tâm đến bất cứ gì khác ngoài kết quả hoàn hảo của giải pháp đó.

Đó là những gì đã xảy ra. Tôi nhìn thấy cách hạ gục cả hai tên Visser. Và đó mới là tất cả những gì đáng kể.

Nhưng tôi sẽ không giải thích gì sất. Lòng trắc ẩn của những người khác chỉ khiến giải pháp đúng đắn bị xáo tung. Lòng thương hại của những người khác sẽ khiến bạn cho rằng bạn không thể nghĩ ra giải pháp.

<Nào, tụi mình cần phải thu nạp một loài thú sống trên đỉnh núi. Nhưng tui không phải là bà lang thú, vậy nên tụi mình phải đi kiếm Cassie thôi.>

<Bây giờ ở nhà Cassie cũng là nửa đêm rồi,> Tobias nhắc nhở.

<Đúng, nhưng không có ai trong nhà nhỏ là kẻ Mượn xác cả,> tôi nói.

<Tội mình không chắc đâu à nha,> Ax nói.

<Nếu mấy bồ muốn chuồn, thì cứ việc. Tui có thể làm việc này một mình,>

Một sự bịp bợm. Tôi biết tội nó đã bị tôi cho vô tròng. Tobias không còn lựa chọn nào khác, nó chỉ có thể cố gắng ngăn cản tôi hoặc là hòa cùng với tôi mà thôi.

<Bồ là một thằng xuẩn ngốc, Marco à,> Tobias nói.

<Ừ, tui cũng quý bồ lắm,> tôi nói.

CHƯƠNG 14

Chúng tôi bay trong màn đêm yên ắng.

Trong thâm tâm, tôi biết bốn cái máy bay trực thăng chở đám Hork-Bajir đã xộc vào một văn phòng trống rỗng và không tìm thấy ai cả. Tôi biết. Tôi không tin vào số phận, nhưng lần này tôi cảm thấy nó.

Chúng tôi sẽ gặp mặt nhau. Visser Một và tôi. Chúng tôi sẽ gặp nhau trên một ngọn núi. Và tôi sẽ kết thúc mọi việc ở đó.

Trên trời cao, chỉ có một vài ngôi sao tỏa sáng xuyên qua những áng mây mỏng mảnh. Tội tôi bay sát nhau hơn ngày thường. Ban ngày, nếu có ba con chim săn mồi bay cùng với nhau thế nào cũng gây nên những sự chú ý không cần thiết. Tội tôi bay từ trung tâm thành phố ngang qua khu nhà ở của Jake, Rachel và tôi, ra ngoại thành, và hướng về nhà Cassie và khu Dưỡng đường thú hoang.

Tội tôi hạ cánh trên một cái cây có những tán lá rộng và rậm rạp. Có một số nhánh cây dựng nhẹ vào cửa sổ phòng ngủ của Cassie. Tobias di chuyển đến gần, lò dò đi theo kiểu chim, rất tức cười, giống như một con vẹt ở trong chuồng. Nó dùng mỏ gõ nhẹ vào cửa sổ.

CẠCH. CẠCH. CẠCH.

<Không có động tĩnh gì,> nó nói.

<Nhỏ có đó không?> tôi hỏi.

<Không, quá nửa đêm rồi, do đó, hiển nhiên là nhỏ đang chơi trò Hacky Sack[13] ở ngoài sân,> Tobias nhấm nhẳng.

Nó đang thể hiện rằng mức độ kiểm soát tình hình của nó giảm sút.

<Hacky Sack?> tôi ngạc nhiên.

<Hacky Sack là trò gì?> Ax phụ họa.

<Mọi người im lặng coi.> Tobias nói về bức bối.

<Gõ lớn lên.>

<Xì, bồ nghĩ thế à, Marco?>

CẠCH! CẠCH! CẠCH!

<Không có gì. Chắc hẳn nhỏ đang nằm mơ về...>

CẠCH! CẠCH! RẮC!

Kính bể thành những mảnh nhỏ lấp lánh.

<Ui da.>

“Jake à?” Cassie nhồm dậy trên giường.

<Ôi chào, ngọt ngào chưa?> tôi nói đủ để Cassie nghe thấy. <Ý nghĩ đầu tiên của nhỏ là “Jake”. Vậy là dư biết nhỏ đang mơ tới thứ gì rồi.>

<Cassie, là tại mình đây,> Tobias nói. <Xin lỗi đã làm bể kính.>

“Mình sẽ phải giải thích với ba mẹ mình vụ kính bể này sao đây,” Cassie vừa nói vừa dụi cặp mắt còn ngái ngủ. Rồi, một cách chậm rãi, nhỏ e lệ túm lấy cái cổ áo ngủ của mình.

<Cứ nói là có một con chim đâm sầm vào cửa sổ,> Ax gợi ý. <Như thế bạn đâu có nói dối đâu.>

“Thế thì chả bình thường tẹo nào,” Cassie lẩm bẩm. “Mấy bồ đang làm gì thế?”

<Kiểm tra xem lũ trẻ ngủ hay chưa, có mộng mị gì không,> tôi giỡn.

“Marco à, mấy bồ đang làm gì ở đây thế? Tối nay đã xảy ra chuyện gì? Có ai bị thương không?”

<Tụi mình không ai bị thương hết,> Ax trả lời.

<Tụi mình cần có một lối hình biến để làm một chuyến du ngoạn lên đỉnh núi,> tôi nói. <Một loài nào đó có thể trèo, nếu có thể, có vài loại kích cỡ càng tốt. Loài nào đó có thể chịu đòn được.>

“Lẽ ra mấy bồ không nên đánh thức mình dậy và làm bể kính cửa sổ để ...”

<Tình huống khẩn cấp, đây -> tôi ngắt lời nhỏ.

Cassie ngó Tobias, rồi Ax một cách nghi ngờ.

<Marco có một kế hoạch,> Tobias nói khô khốc.

“Jake thì sao?”

<Cassie, chỉ cần giúp tụi mình thôi, được không?> tôi nói.

Nhỏ nén một hơi thở sâu. “Thôi, được rồi. Dê núi.”

<Tốt quá! Có một con dê trong chuồng thú ở Lâm Viên. Có thể thu nạp dễ hơn rồi.>

“Không phải loại dê đó, Marco.” Cassie lắc đầu. “Dê núi. Sừng nhọn. Nhanh nhẹn cực kỳ. Cú đá hậu của nó có thể đá một người bay xuyên qua tường. Trọng lượng của chúng có thể tới một trăm năm chục ký lạng đó.”

<Được rồi, được rồi,> tôi nói. <Tụi mình có thể kiếm ra một chú dê núi ở đâu đây?>

Cassie ngáp ngừng. “Cậu ấy ổn chứ?” nhỏ hỏi Tobias, ám chỉ tôi đấy.

<Có vẻ là ổn.>

“Tobias, đây là một hoàn cảnh khá căng cho Marco đấy. Jake chỉ định bồ phụ trách cơ mà. Nếu Marco -”

<Này, này! Bộ tui vô hình chắc? Tui đang ở ngay đây nè, thấy không?>

“Được rồi. Thế thì, mình hỏi bồ. Bồ ổn chứ, Marco? Bồ có vẻ như hơi bị kích động thì phải.”

Tôi nói một từ khó nghe. Rồi nói tiếp, <Mọi người dừng ngay những hành động xem tui như là một kẻ ngu đần đi. Tui biết mình đang làm gì. Bây giờ, ở đây, tui không cần những phân tích tâm lý. Đây không phải là chương trình của Oprah[14]!>

Cassie bặm môi có vẻ trầm tư. Mắt của nhỏ thể hiện một chút hơi xao nhãng. Tôi nhận ra nhỏ đang nghe Tobias và Ax hoặc là cả hai thuật lại mọi chuyện bằng giọng truyền riêng. Tôi không biết tụi nó nói gì với nhỏ. Nhưng tôi thấy được trong mắt nhỏ một cảm giác thoáng qua: sự thương hại.

“Được rồi,” cuối cùng nhỏ cũng cất giọng, “ở Lâm Viên mới có một khu dành cho những động vật sống trên núi. Đó là một khu không gian mở, nên mấy bồ sẽ chẳng gặp khó khăn gì khi tiếp cận mấy con dê.”

Tôi rời khỏi ngưỡng cửa sổ. Cả Ax lẫn Tobias, không ai nói với tôi tiếng nào trong khi bay. Có thể tụi nó đang muốn tách riêng khỏi tôi. Tôi không thêm để ý.

Tôi đã thấy giải pháp rõ ràng, sáng sủa.

CHƯƠNG 15

Lâm Viên: Sự kết hợp giữa khu vui chơi và vườn bách thú. Vé vào cổng cực mắc, nếu bạn đi vào theo đường cổng chính.

Tôi nhận ra trò chơi bánh xe Ferris đen thẫm ở trên đầu, và trò yêu thích của tôi, ô tô ray nhào lộn ở khu vui chơi trong Lâm Viên. Một lát sau, tụi tôi bay tới khu vườn thú, tôi thấy cái chỗ mà Cassie gọi là khu dành cho động vật trên núi.

Một cánh đồng cỏ rộng. Một dòng suối quanh co uốn lượn chảy về phía Bắc. Và ở chính giữa đồng cỏ, có một “ngọn núi” bê tông với những bậc đá hùng vĩ, và những hang động, nền đắp cao ẩn bên trong. Khu đất này được bao quanh bởi một hàng rào cao bằng lưới. Tụi tôi hạ cánh trên đỉnh hàng rào. Tôi có thể nhận ra những cái bóng gù gù, mờ mờ của mấy chú dê núi bên trong cái hang động lớn nhất. Chúng đang phủ phục dưới đất thành một bầy. Có một vài con nữa thì đang đứng yên bất động, ngó chăm chăm vào ba con chim bự chẳng cũng đang chăm chăm ngó chúng.

<Thú vị thật,> Ax nhận xét. <Những sinh vật lông trắng, có râu và móng guốc. Có sừng. Động

vật ăn cỏ. Tôi sẽ chỉ ra được những điểm tương tự giữa dê núi và người Andalite, ngoại trừ những trải nghiệm cực kỳ đáng chán với đám bò[15].>

<Tôi nghĩ dê núi có lẽ sẽ thông minh hơn loài gia súc một chút, Ax à,> tôi nói. <Và hung hăng hơn một chút. Mấy chú dê này có vẻ đang bận việc của chúng đây.>

<Hãy nhìn qua vai xem một con đang ngó mình chăm chăm kìa,> Tobias căng thẳng. <Nó như một cầu thủ hậu vệ ấy.>

<Ừ, thu nạp một con có lẽ là một thử thách lớn đấy,> Ax nhận xét. <Có lẽ chúng ta nên chọn con nào đang ngủ thì hơn.>

<Hay đấy.> Tôi bay lên và hướng tới một cái hang nhỏ phía bên ngoài. Tobias và Ax bám theo. Tôi đã nhìn thấy một cái bóng to đùng. Đúng rồi. Một con dê núi lớn, đang ngủ. Con đực chăng? Tôi không chắc. Tất cả đám dê núi, con nào cũng có râu và có sừng đen. Tôi nghĩ cũng có vài con là dê cái.

Ax và tôi lặng lẽ hoàn hình cách chú dê chừng hai mét. Ngọn núi giả nhìn không còn thực lắm như khi tôi là chim. Trong dạng người, nền đất giống như là một con đường dài dốc xuống.

Tôi xoay người, lượm vài cục đá.

Rồi tôi bắt đầu bò tới gần con thú bụi chẳng lông trắng bờm xờm.

“Nhớ nó tỉnh dậy thì sao nhỉ?” Tôi nói.

<Đây là một chuyến du ngoạn nho nhỏ của bồ mà, bồ nói thế đúng không?> Tobias nhắm nháy.

Tôi thở dài. “Tobias à, nào, làm ơn ngó đằng sau lưng tui giùm nha. Tui biết Jake sẽ cảm ràm bồ nếu vụ này có kết quả tệ hại, nhưng tui mình chỉ cần xoay sở tốt ở đây thôi, được chưa nào?”

Tobias cười phá lên. <Được rồi. Mình hết nhãn nhớ rồi. Trừ phi là tui mình kết thúc vụ này bằng việc bị mấy con dê bụi chẳng này đá văng qua đầu kia thành phổ. Lúc đó, mình sẽ nhận bạo nữa cho mà coi.>

Tôi tiến đến gần hơn nữa. Thằng ngu mới sợ một con dê. Tôi đã từng đến gần tất cả các con thú, vậy sao tôi lại sợ một con dê cơ chứ?

Tôi đặt tay lên sườn nó. Nó nhìn tôi.

“Xin chớ có thọc sừng mày vào bao tử tao nha,” tôi nói dịu dàng.

Nó ngo nguây. Tôi muốn thối lui. Nhưng như thế sẽ là một sự chuyển động sai lầm. Tay tôi chạm vào bộ lông bờm xờm. Tôi tập trung. Tôi cần phải bắt đầu thu nạp cậu bé bụi này ngay lập tức.

Con dê có vẻ sẵn sàng bật dậy và đá bay tôi xa một quãng. Nhưng rồi nó lại dịu xuống, nó đã rơi vào trạng thái hôn mê do bị thu nạp ADN.

Ax gõ móng lộp cộp tiến về phía trước, và ngay khi tôi buông tay, anh đặt tay anh chạm ngay vào con dê. Tobias là người sau cùng.

<Nào, đi thôi, mấy bồ,> Tobias nói ngay khi vừa nhảy lui khỏi con dê đang ngủ. <Biến hình và biến khỏi đây trước khi nó tỉnh dậy.>

“Ừ, đừng ngó nghiêng gì hết nha. Tui nghĩ tui mình đang gặp một vấn đề khác đây.”

Đứng chặn ngay cửa hang là mấy anh bạn của Ngài Dê Núi. Và chúng có vẻ chẳng vui vẻ gì khi nhìn thấy tôi.

“Ồ ồ,” tôi thốt lên.

Chỉ mất có hai giây là lũ dê vượt qua được ba mươi mét đá cuội, đá tảng, rãnh nước và đường quanh co.

Tôi quay đầu.

Tôi chạy.

Tobias chỉ cần vỗ cánh bay, Ax nhanh nhẹn nhảy ra khỏi chỗ đó. Tụi nó sẽ an toàn. Còn tôi thì sao? Tôi sẽ bị chúng thọc sừng vào mông.

Tôi bay.

“Aaaaaaaaaa!”

Sau này, tôi được biết rằng mấy con dê núi đực khoái húc sừng vào mông nhau, để đùa giỡn với nhau.

Và để tôi nói với các bạn rằng nếu bạn đã từng đập mông vì rớt từ một mỏm đá cao bốn mét rưỡi xuống vì bị một con dê núi nặng một trăm hai lăm ký đang giận dữ đuổi theo, chắc chắn bạn sẽ hiểu rõ thế nào là quê độ.

CHƯƠNG 16

Tôi nằm trên giường, trong bóng tối. Cứ vài phút tôi lại ngó mấy con số sặc sỡ trên mặt đồng hồ. Ba giờ mười lăm. Ba giờ bốn mươi hai phút. Bốn giờ chín phút.

Tôi muốn ngủ. Tôi cần phải ngủ. Nhưng không ngủ được.

Trong những đêm trằn trọc ấy, đồng 5 đô la được sử dụng ngay. Lúc nào mà bạn thấy kiệt sức, lúc đó bạn sẽ đồng ý trả bất cứ giá nào chỉ để ngủ được một chút. Nhưng những bánh xe trong đầu bạn cứ quay vòng vòng.

Tôi hình dung ra nội dung cuộc đối thoại. Tôi nói, giải thích, tranh luận. Tôi thay đổi từ ngữ, nhắc và xào xáo lại chúng. Lặp đi, lặp lại mấy lần.

Tôi hình dung đang nói chuyện với Jake. Giải thích với những lập luận logic.

Tôi mừng tương cảnh tôi và ba đang trò chuyện với nhau ở một thế giới hư cấu nào đó không tồn tại, ở đó mọi thứ đều khác biệt, ở đó cuối cùng tôi có thể kể hết cho ba nghe mọi bí mật mà tôi đang che giấu để bảo vệ cuộc sống của chính mình.

Tôi hình dung tôi đang nói chuyện với mẹ tôi. Mẹ rầy la. Tôi giải thích. Tôi đang giải thích cho mẹ tôi nghe, người mẹ thực sự của tôi, tại sao tôi phải làm như thế.

Tôi đang trình bày với mẹ trong lối Visser Một. Tôi cười nắc nẻ, cười giòn tan, tôi nhắm nháp cái hương vị chiến thắng tên Visser đó.

Đó là cách ta đã đánh bại mi! Tôi reo hò.

Đó là cách con đã cứu mẹ! Tôi giải thích.

Không còn lựa chọn nào khác. Không còn lựa chọn nào khác.

Con phải làm việc này, Ba à, ba hiểu con mà phải không ba? Con sẽ còn làm gì nữa nhỉ? Có quá nhiều việc phải làm. Con có trách nhiệm phải làm. Ba biết cảm giác của con mà, phải không? Hơn nữa, với ba, mẹ đã chết rồi. Ba đã đau lòng biết bao lâu, ba nhớ không? Ba đã mất mấy năm chỉ có ngồi trên ghế bành, nhìn vô định vào khoảng không, cuộc sống của ba như đã chết...

Đấy, Jake, đừng bao giờ nghi ngờ tui nữa. Tui đã làm được, phải không? Tui là người đầu tiên nhìn thấy nhiệm vụ phải thi hành. Tui nhìn thấy toàn cảnh bức tranh. Vậy nên đừng bao giờ nghi ngờ tui nữa, bởi vì tui đã làm những gì phải làm...

Mẹ, con phải làm những gì đây? Con nhìn thấy toàn bộ cuộc chơi, con hình dung ra từng quân cờ trên bàn cờ. Không có một giải pháp nào có thể giải phóng mẹ, chỉ có cách hủy diệt mẹ mà thôi. Con phải làm điều đó. Có còn cách nào khác không, mẹ? Có còn cách nào khác để...

Mày phải chết, tên Yeerk bẩn thỉu hôi thối kia. Héo mòn và chết rục, và điều cuối cùng mi còn lưu giữ được trước khi chết, đó là ý nghĩ: Ta giết mi là vì mẹ ta.

Vì Jake.

Vì ba.

Vì...

Cứ mỗi khoảnh khắc qua đi, những ý nghĩ ấy cứ quay mòng mòng trong đầu. Sự mệt mỏi, sự

kiệt sức ngấm sâu vào tận trong xương tủy tôi.

Một ngày nào đó, nếu tụi tôi chiến thắng, nếu loài người còn sống sót, tên tụi tôi - Jake, Rachel, Tobias, Cassie, Marco và Ax - sẽ được nhắc đến trong sách lịch sử. Đó là những cái tên quen thuộc, được nhắc tới nhắc lui, giống như Chiến tranh Thế giới thứ Hai, hay như Cuộc Nội chiến. Như Patton và Eisenhower, như Ulysses Grant và Robert E. Lee.

Trẻ em sẽ học về tụi tôi trong trường học. Chắc chắn là sẽ rất nhàm chán.

Và lúc đó mấy ông thầy sẽ kể những câu chuyện về Marco. Tôi sẽ là một phần trong lịch sử. Tôi và những nhiệm vụ tôi đã thực thi.

Sẽ có một vài đứa trẻ phá lên cười. Một vài đứa khác sẽ thốt lên, “Lạnh lùng, đó đúng là một người quá đỗi lạnh lùng.”

Tôi phải thực hiện việc đó, các bạn trẻ ạ. Đó là chiến tranh. Đó là tất cả, mấy anh bạn nhỏ ngu ngốc, giả tạo, thiển cận à! Các bạn có làm được không?

Đó là toàn bộ mấu chốt của vấn đề. Chúng tôi làm tổn thương những người vô tội là để ngăn cản lũ quái vật. Người Hork-Bajir vô tội. Loài Taxxon vô tội. Và những kẻ Mượn xác người vô tội.

Có còn cách nào khác để ngăn bước bọn Yeerk không? Có còn cách nào khác để chiến thắng chúng không?

Không có lựa chọn khác. Chúng tôi phải làm những gì cần phải làm.

“Thằng cha lạnh lùng. Thằng Marco gốc ghêch? Không, cậu ta chỉ lạnh lùng mà thôi.”

CHƯƠNG 17

Sáng hôm sau, tụi tôi tụ họp nhau tại dưỡng đường. Tôi khá mệt mỏi. Mông tôi ê ẩm. Lông mày tôi bị trầy một đường do đụng phải mỏm đá nhân tạo.

Tobias nom cũng mệt mỏi. Mệt thế nhưng nó vẫn cứ gheo tôi về vụ chạm trán với mấy con dê núi. Ax hành động dường như ảnh mới chỉ ngủ gà gật được có chút xíu.

Tôi giải thích kế hoạch của mình cho đám bạn.

“Tụi mình dẫn cả hai tên Visser tới. Tụi mình để bọn Yeerk tin rằng chúng đã xóa sổ thung

lũng của người Hork-Bajir tự do. Kết quả là, người Hork-Bajir tự do sẽ được an toàn hơn, còn bọn Yeerk sẽ mất thủ lĩnh.”

Tôi tránh nhìn về phía Cassie. Jake thì chỉ thể hiện một nỗi buồn nhẹ. Nhưng cũng chính là Jake, lại khoái cái giải pháp rõ ràng và sáng sủa này.

Rachel cúi gằm mặt xuống đất, chăm chú nhìn sàn nhà phủ đầy bụi và cỏ khô.

Rachel không phải là cô nhỏ ngu ngốc. Nhỏ biết bất cứ lời nào nhỏ thốt ra sẽ khiến tôi phát điên. Và tôi đoán nhỏ, cũng như tất cả những đứa khác, đang chăm chú ngắm nghía đôi giày của mình thậm chí xem mình có thể làm được gì trong vụ này.

“Nếu vụ này thành công, tụi mình sẽ đạt được cả hai mục đích,” tôi kết luận. “Nhưng có khối việc dẫn đến sai lầm nghiêm trọng, khối việc không dự đoán trước được, nó sẽ -”

Cassie đặt một tay lên tay tôi. “Marco, bồ biết là tụi mình sẽ cố gắng giúp bồ cứu mẹ, bằng bất cứ cách nào có thể.”

“Mẹ tui chỉ là một con người mà thôi.” Tôi hất tay nhỏ ra và đứng dậy. “Thế mà tụi mình được giao nhiệm vụ là cứu thế giới này phải không?”

Đó là một trong những cách nói tôi đã thực hành đêm hôm trước. Nghe có vẻ cay nghiệt hơn, ít lạnh lùng hơn, ít trầm tĩnh hơn và hơi vượt khỏi tầm kiểm soát như tôi mong muốn.

“Thôi được rồi,” Jake nói.

Jake là thế. Chỉ một câu “được rồi.” Nó chẳng nói hay hỏi tôi những câu như tôi đã hình dung.

“Vậy là tụi mình sẽ thực hiện kế hoạch này hả?” Tôi hỏi.

“Ừ. Bồ gọi đó là cuộc chơi phải không, Marco.”

Tôi hít một hơi thở run run. “Được, được, được rồi, tụi mình cần phải đẩy nhanh thời gian. Đừng để cho tên Visser Một suy tính việc này. Đừng để hắn lấy lại được thăng bằng. Tui biết một nơi. Tui đã từng đi bộ cùng với ba tui tới gần đó một lần rồi. Tui cần ai đó liên hệ với Erek.”

Erek là một trong số những người Chee còn sống sót trên Trái Đất. Họ là những người máy, được lập trình hòa hiếu. Nhưng họ thâm nhập vào hàng ngũ của bọn Yeerk. Họ do thám.

Người Chee hóa thân thành con người nhờ sử dụng hình chiếu ba chiều. Họ sống cuộc sống

của con người, rất nhiều con người. Họ có mặt trên Trái Đất từ thuở Kim tự tháp kìa.

<Để mình đi tìm ảnh cho,> Tobias tình nguyện. Cậu ấy bay sà xuống từ thanh rầm kho chứa cỏ quen thuộc.

“Rồi, đừng để Visser Một nhìn thấy chúng ta. Tụi mình đóng vai những người Andalite kiêu căng, hách dịch suốt buổi nha. Hắn không thể -“

“Bả là mẹ bồ đó nha!” Cassie nổi sùng. “Bả không phải là Visser Một. Bả là mẹ của bồ! Lẽ nào mọi người cứ để cho chuyện này xảy ra hay sao?”

Jake ném sang nhỏ một cái nhìn lạnh lùng. “Không phải lúc, Cassie.”

“Vậy thì khi nào mới là phải lúc? Phải chăng là khi trí óc của Marco bị vo viên lại mãi mãi bởi sự việc này sao? Cậu ấy đang khẳng khẳng phủ nhận điều đó. Đây chính là mẹ của cậu ấy, vì Chúa.”

Jake không nói gì. Không ai thốt ra lời nào cả. Những lời nói của Cassie cứ lơ lửng trên không.

“Tiếp đi, Marco,” cuối cùng, Jake mở lời.

“Tụi mình cần hắn dồn hết tâm trí vào lòng căm ghét cái thói kiêu căng hách dịch của người Andalite,” tôi nói. “Hắn chúa ghét người Andalite, vì vậy tụi mình cần hắn phải ở trong trạng thái căm ghét thật lâu đủ để hắn không nhận ra cái bẫy. Ngay khi tụi mình đã sẵn sàng, mình sẽ gửi email cho hắn.”

“Ax, theo bồ tụi mình có thể đóng vai những người Andalite kiêu căng hách dịch được không?” Jake hỏi.

<Dem nhuộm tính cách bình thản và khiêm nhường căn bản của người Andalite với thói kiêu căng hách dịch sẽ đòi hỏi những kỹ năng hành xử tuyệt vời nhất định đó,> Ax nói.

“Ừ, phải rồi, khiêm nhường là từ đầu tiên xuất hiện trong óc mình mỗi khi nghĩ tới từ ‘Andalite’ đó,” Rachel dài giọng.

<Mình nghĩ mình sẽ thực hành vụ này thật nhiều,> Tobias nói. <Mình hầu như lúc nào cũng cặp kè bên chú Ax. Mình có thể hành xử như một “tên Andalite kiêu căng hách dịch” khá tốt đó.>

<Tôi rất muốn nổi sùng rồi đó nha,> Ax cáu bẳn.

“Thôi được rồi, Tobias. Nhưng bồ còn phải đi thám thính trên núi nữa đó nha.”

<Để mình đón gió xuôi. Và mình sẽ lên núi theo kiểu “chim bay” chứ không phải lò dò trên những con đường quanh co trên núi.>

Tôi tới chỗ cái máy tính mà Cassie và ba nhỏ dùng để lưu giữ những hồ sơ y tế. “Ax à, tui mình cần có một cái tên trên mạng bảo đảm. Một cái tên mà không một tên Yeerk nào có thể lẫn ngược ra được tung tích tui mình.”

Ax nhó nhoáy trên máy tính vài phút, trong lúc làm, ảnh cảm ràm về công nghệ thô sơ của loài người. Đương nhiên là cảm ràm theo kiểu khiêm nhường một cách bình thản rồi.

<Bạn có thể gửi tin nhắn được rồi đó.>

Tôi gõ bàn phím. Tôi nhấn phím “gửi”. Tôi không nghĩ tới chuyện mình đang ở trong trạng thái nào nữa.

“Được rồi đó. Mọi người ai cũng hiểu thế là thế nào rồi phải không?” tôi hỏi.

“Ừ.”

“Thế nhé, tui vù đây.”

Tôi bắt đầu biến hình thành ó biển. mấy phút sau tôi đã vi vu trên tầng không, trong lòng thanh thản.

Khoảng mười lăm phút sau, tôi đáp xuống một cây đu cành lá um tùm gần góc phố Green và Spring nhộn nhịp.

Tobias đậu trên dây điện thoại mắc ngang con phố, đang rửa lông.

<Bồ kiếm được Ereك không?>

<Có. Cậu ấy đang hành sự đấy. Liệu bả có thò mặt ra không nhỉ? Mẹ... ý mình là Visser Một í.>

<Có, theo mình là có.>

Mấy phút sau Visser Một ngồi sau tay lái một chiếc Audi đi mướn. Hắn thẳng lại, đưa xe vào trong bãi gửi xe, chạy hùng hổ ngang qua một gia đình lái chiếc xe hiệu “Chrysler Town & Country.”[16]

Hắn bước ra khỏi xe. Người tài xế chiếc Chrysler thét gì đó vào mặt hắn. Hắn nhìn anh ta và anh ta quyết định lái xe bỏ đi.

Visser Một không cải trang nữa. Trông hắn lại giống hệt mẹ tôi. Hắn là mẹ tôi với nước da màu ô liu, mái tóc đen lóng mướt, cặp mắt to sẫm màu.

<Hắn là Visser Một,> tôi thầm nhủ.

Hắn đứng giả bộ say sưa thích thú với những món hàng được trưng bày trong ô cửa của cửa hàng Thiết bị phần cứng Ace.

<Nhập vai đi, Tobias,> tôi nói với nó. <Nhớ nha: một người Andalite ngạo mạn.>

<Visser Một, hãy tuân theo mọi hướng dẫn của ta từng li từng tí và ngay lập tức,> Tobias nói.

Đầu giật mạnh, hắn ngó quanh. Mắt hắn mở trừng trừng như mắt của một con chó dẫn đường cho một người mù đầy nghi ngờ.

<Người sẽ cắt ngang đường đi của một tên Mượn xác-Người tên là Chapman,> Tobias tiếp tục.

“Chapman!” hắn lầm bầm, “một trong những tên tay sai bất tài của Visser Ba. Hắn sẽ quay ngoắt sang phe ta trong vòng một giây nếu như ta cho hắn thắng chức.”

<Nói đúng đó, tên Yeerk kia. Người muốn có được Visser Ba, thì chắc chắn người cũng hiểu rõ rằng tụi ta phải lôi cuốn sự chú ý của hắn. Tụi ta đang giao hắn cho người. Đừng có hỏi ta thêm câu nào nữa nghe chưa.>

Cặp mắt ó biển của tôi có thể nhìn thấy miệng của Visser Một thốt ra một chuỗi những từ ngữ thô tục. Tobias phớt lờ hắn.

<Lộ trình buổi chiều của Chapman sẽ đi ngang qua một cửa hàng của loài người có tên là Dunkin' Donuts. Nó nằm trên một con đường ở phía Đông. Hãy cuốc bộ đến đó ngay bây giờ và đảm bảo là người không được vượt khỏi tầm mắt của ta. Đừng có cố gắng chạy trốn,> Tobias nói. <Tụi ta sẽ bảo vệ người, nếu thấy cần.>

Visser Một đến trước cửa cửa hàng Dunkin' Donuts vào lúc 1h55 phút chiều.

Đúng 2h10 phút, Chapman tới góc phố. Hắn bận một bộ đồ thể thao chạy bộ màu xanh nõn chuối pha vàng.

Tên Yeerk ở trong đầu khiến mẹ tôi xòe tay ra. Cái bóp rút xuống. Chapman, lúc nào cũng đóng vai một người trụ cột của cộng đồng, cúi người xuống nhặt bóp lên. Lão đứng thẳng người lên và trao cái bóp lại cho bà.

Visser Một nở một nụ cười. Rồi, nụ cười tắt ngấm.

Điều đó được thực hiện hết sức thuyết phục.

Lão Chapman không nói gì. Nhưng tôi có thể thấy máu chạy rần rật trên má lão. Lão giật lùi lại một bước rồi tăng tốc gấp đôi, chạy biến đi.

Từ chỗ đậu của mình, trên mái tôn mái của tiệm rửa xe Fred, tôi thấy lão Chapman dừng lại cách đó một dãy phố, tới trạm điện thoại công cộng và bấm số điên cuồng.

Visser Một đứng đó, nổi đóa. Hắn lại ngó quanh, cố gắng định vị tụi tôi. Nhưng xung quanh hắn có quá chừng bồ câu và chó, và tụi tôi thì có thể ở bất cứ chỗ nào.

<Đi về hướng Bắc một con phố,> Tobias nói. <Leo lên chiếc xe lớn đang đậu ngay góc đường kế tiếp. Đến siêu thị JC Penney, xuống xe.>

“Cái xe đó gọi là xe buýt, mi đúng là một tên Andalite ngốc nghếch,” hắn lẩm bẩm phản ứng lại. Tôi tình cờ nghe thấy những lời đó khi hắn đi ngang qua phía bên dưới tôi.

Lối hành xử của Tobias đang có tác dụng.

<Tốt lắm, Tobias. Bồ đúng là một người Andalite thực thụ. Khi nào xe buýt tới, bồ bay đi nha. Để tôi quá giang xe buýt cho.>

<Tuân lệnh, thưa sếp,> Tobias nói.

Hai phút sau, một chiếc xe buýt thẳng tắp ngay vạch vàng.

<Lên xe,> Tobias nạt nộ.

<Lên xe á?> Tôi hỏi Tobias.

<Theo mình cái từ này mà chú Ax nghe thấy sẽ thấy chuẩn lắm đó.>

Mẹ tôi lên xe buýt. Tôi sà xuống, quờ quạng trên nóc chiếc xe buýt bóng rẫy. Chẳng có gì trên nóc xe để cho tôi bám cả. Nhưng có hai cái đinh tán tí nị nhô lên và tôi thọc những đầu nhọn của móng vuốt vào những cái lỗ đó, giữ mình đậu chênh vênh trên nóc xe.

Hồng phải kiểu du lịch ưa thích của tôi.

Chiếc xe buýt rùng mình ầm ầm chuyển bánh, hòa vào dòng xe cộ trên đường, bắt đầu tuyến đường dài năm phút tới siêu thị. Hên cho tôi là nó không bao giờ chạy quá tốc độ mười hay mười lăm dặm[17] một giờ. Cúi thấp đầu tạo thành dạng khí động, tôi có thể chịu đựng được sức gió.

Thực ra, tôi có thể bay kè theo xe buýt từ trên không. Mà bay như thế dễ chịu hơn nhiều.

Còn hai dãy nhà nữa là tới bến đỗ trước cửa Siêu thị JC Penney, tôi rời khỏi nóc xe buýt, đập cánh lấy độ cao. Có một con ó biển gần mặt đất xuất hiện.

Tôi kiểm tra tỉ mỉ khu vực, tìm kiếm những khuôn mặt quen thuộc. Tôi tia thấy ánh mắt trùng trùng của một con chim ưng Peregrine.

Jake đậu trên đỉnh một ngân hàng nằm bên lề bãi đậu xe bên ngoài siêu thị.

<Cho đến giờ, tụi mình thực hiện đúng như kế hoạch,> tôi báo cáo.

<Bồ có chắc là lão Chapman nhìn thấy Visser Một không?>

<Ồ, có chứ. Lão ta nhìn thấy bả. Người hấn gần như là ướt sũng.>

<Tốt. Kế hoạch vẫn tiếp tục chứ hả?>

<Tụi mình chỉ còn biết hy vọng thôi.>

<Có dấu hiệu nào cho thấy quân đội riêng của Visser Một ở đâu đó không?>

<Tụi mình làm gì có đủ thời gian để kiểm tra hết tất cả mọi người chớ,> tôi nói. <Mấy đứa khác sao rồi?>

<Rachel và Cassie đang ở đúng vị trí của tụi nó rồi. Ax cần phải lên núi sớm. Mình nghĩ tụi mình có thể yên tâm rằng Ereks sẽ ở đó, đúng lịch trình.>

<Thế là được rồi, Tobias ơi,> tôi gọi.

<Mình đây, ngay phía trên bồ đây.>

<Bồ đi được rồi đó, thừa công tử. Ở đây để tội mình lo.>

<Ở đây có mình lo rồi,> Jake sửa lại. <Đừng quên nha, Marco. Bồ phải hoàn toàn yên lặng.>

<Tui biết, tui biết rồi,> tôi nói, hơi bực bội. <Đừng để bả nghe thấy giọng nói của tui, kể cả là một lời trong đầu tui nữa, đúng chưa?>

<Đúng thế. Quần áo để ở trong thùng rác ấy.>

<Bồ có cần phải giấu chúng ở trong một cái thùng rác không vậy?>

<Ê này, bồ cần quần áo bận mà, phải không?>

Tôi bay về phía thùng rác. Cũng không tệ. Tôi nghĩ chúng vẫn còn nguyên trong hộp cùng với ba thứ đồ phụ kiện hiệu Gap và Old Navy. Tốt hơn nhiều so cái thùng rác trong một tiệm ăn.

Tôi hoàn hình trong một cái xe chở rác và tròng bộ quần áo mà Jake giấu ở đó vào người.

Jake đáp xuống phía sau tôi.

<Ruồi, phải không?>

<Kế hoạch là thế.>

Jake nhanh chóng hoàn hình rồi lại biến thành ruồi. Nó vo ve mấy cái cánh, lượn nhanh vài vòng rồi đậu xuống vai tôi.

Tôi trèo ra khỏi xe rác và tội tôi hối hả vòng về phía lối vào Siêu thị JC Penney.

Visser Một đã bước qua cửa trạm đỗ xe buýt. Hắn kiên nhẫn chờ đợi sự chỉ dẫn tiếp theo. Hắn giả bộ đi mua hàng, giật giật mấy cái áo len in hình Michael Jordan cỡ trẻ em.

Cỡ của tôi, có lẽ thế. Hắn có từng bao giờ nghĩ tới thằng con trai của vật chủ dù chỉ một lần không ta?

Không, không có đâu. Hắn đang suy nghĩ về cái sự thực rằng lũ Mượn xác nhan nhản khắp nơi; rằng giờ đây Visser Ba đã cho người theo đuôi hắn, theo dõi hắn, siết chặt vòng kim cô quanh hắn.

Tôi núp phía sau một chậu cây cao. “Được rồi, thẳng tiến,” tôi thầm thì với Jake. “Có một chiếc tivi treo bên trên, bồ có thấy không?”

Ruồi nhìn xa tệ lắm. Đó là lý do tại sao tôi phải ở dạng người. Như vậy tôi có thể hành động như một người kiểm soát giao thông trên không và hướng dẫn Jake tới được mục tiêu của nó.

<Mình nhìn thấy những ánh sáng chói và xoáy tít, thẳng cao trên đầu.>

“Đó là cái tivi mình nói khi nãy đó. Rồi, nếu bồ bay từ đây tới chỗ cái tivi, hơi chếch sang phải một chút, bồ sẽ gặp Visser Một.”

Jake cất cánh. Hiển nhiên là tôi hồng nhìn thấy nó nữa. Khó có thể nhìn thấy một con ruồi ở một nơi nhiều màu sắc thế này.

<Mình ở trên người hần rồi,> vài phút sau, tôi nghe Jake thông báo. <Bắt đầu liên lạc nha.>

Vài giây sau, tôi nghe thấy giọng truyền của Jake, âm điệu khác hẳn. Và tôi nhìn thấy cái đầu của mẹ tôi ngẩng lên.

<Đi ra phía sau cửa hiệu này, Yeerk,> Jake chỉ dẫn. <Mua một cái vỏ bọc bảo vệ cổ. Thêm bộ da giả được thiết kế để bảo vệ bàn tay.>

Khăn quàng cổ và găng tay đó. Tôi xem nữa thì phá lên cười. Đúng kiểu nói của Ax.

Visser Một chắc hẳn phải nói một câu gì đó cay nghiệt. Tiếp theo, tôi nghe thấy giọng Jake, <Đừng có ngốc thể chứ, Yeerk. Tụi ta đang sử dụng quy trình này để trang bị cho người những thứ cần thiết và phát hiện ra xem có bất cứ ai đang đi theo người không. Với những thông tin của người, tụi ta đã phát hiện ra bốn tên Mượn xác-Người đã theo dõi người.>

Dĩ nhiên là xạo rồi. Nhưng cái đầu của Visser Một vẫn cứ ngúc ngoắc đảo một vòng cho tới khi hần kiểm soát được bản thân.

<Tụi ta đang tạo ra dấu vết, tên Yeerk kia,> Jake nói bằng một cái giọng đầy tự mãn. <Và người đang bị theo dõi, cho nên chớ có cố làm bất cứ điều gì ngu ngốc. Chỉ cần một di chuyển không theo đúng chỉ dẫn thôi là tụi ta sẽ cho người châu Diêm Vương ngay, rồi tính chuyện với Visser Ba sau.>

<Nói hay lắm,> tôi khen Jake.

<Điểm dừng chân tiếp theo là cửa hàng bán đồ cấm trai,> Jake tiếp tục. <Nào thử coi xem hần chống đỡ khéo léo ra sao. Hần định bốc hơi và có thể chuồn mất đó nha.>

<Không đâu. Hần sẽ làm theo đúng kế hoạch,> tôi phủ nhận ý kiến của Jake.

Tôi hiểu rõ Visser Một. Hắn cũng hiểu rõ mọi chuyện mà. Vấn đề là ở chỗ chỉ có một trong hai chúng tôi đúng mà thôi.

CHƯƠNG 18

Rachel, với hai bím tóc ngò nghếch và một cái nón lưỡi trai dỏ hơi sùm sụp trên đầu, lảng vảng ở bên trong cửa hàng Giày và Túi xách.

Tôi thì ở cách đó mấy cái kệ chung hàng, trong cửa hàng Hosiery. Tôi ngó chừng bên ngoài khu vực đó. Tôi chỉ mong rằng không ai trong trường trông thấy tôi đang đi lướt các kệ trong bộ đồ quần chèn ống màu nâu sậm và áo chiết eo.

Đó là kiểu quần áo mà bạn vẫn thường bạn ở trong trường.

Visser Một đột ngột chui vào cửa hàng bán khăn choàng, găng tay và nón. Hắn chop một cái khăn choàng màu xám, một đôi găng tay bằng da dị thường, góm ghiếc và thanh toán tiền bằng một cái thẻ tín dụng chắc chắn là giả.

Rồi hắn bắt đầu bước lui ra phía cửa ra để trở lại khu thương xá. Tất cả theo đúng kế hoạch.

Rồi...

“Xin lỗi, thưa bà. Bà có thể đi theo tôi được không ạ?”

Một nhân viên bảo vệ. Trang phục bình thường. Cái thẳng cha mà dường như lúc nào cũng theo sát tôi từ cửa hàng này qua cửa hàng khác.

Rachel liếc nhìn tôi. Nhỏ nhớn mày ý hỏi có chuyện gì.

Tôi cẩn thận di chuyển đến gần hơn, tránh ánh nhìn của Visser Một.

“Đi theo anh ư?” giọng mẹ tôi vang lên nạt nộ. “Vì sao thế?”

“Cứ đi theo tôi, thưa bà. Tôi cần hỏi bà vài câu.”

Tay của tên Visser thò vào trong cái xắc tay. Anh bảo vệ cũng nhìn thấy cử động đó.

“Bà bị bắt giữ vì tội ăn cắp cái khăn choàng kia.”

“Tôi đã mua nó mà,” tên Visser nói lí nhí. “Tôi có hóa đơn mà.”

Anh bảo vệ cười vẻ căng thẳng. Anh liếc quanh như thể đang tìm người hỗ trợ. Nhưng giọng anh khá kiên quyết. “Hể mà nhà người thò tay vào lấy súng Tia Nghiệt, mà ta đảm bảo là người có súng ở trong xác tay, ta sẽ khử người ngay tại đây và ngay lập tức đấy, hỡi tên phản bội.”

Tay của Visser Một vẫn ở trong xác.

Tên bảo vệ thò tay vào bên trong áo khoác.

Tụi tôi có khoảng hai giây để chạy trốn khỏi vụ đấu súng trong một cửa hàng đông đúc.

Đột nhiên Rachel đứng ngay sau tôi. “Trốn ngay đi, đồ khờ. Bờ đang há hốc miệng ra như một người khách du lịch kia! Mình theo dõi tiếp cho,” Rachel thì thầm.

Nhỏ nói đúng. Tôi đang đứng lơ lửng, không nhận thức được mình đang đi về phía Visser Một. Nếu mẹ tôi quay đầu lại...

Tôi chui nấp sau cái giá trưng bày khăn choàng bằng nhung dài thòng.

Rachel di chuyển thật nhanh. Nhỏ choàng tay mình ngang hông Visser Một. Rồi nhỏ nói lớn bằng giọng mũi, “con nhìn thấy cô mua chiếc khăn đó mà!”

Tên bảo vệ ngáp ngừng. Visser Một như được tiếp thêm sức mạnh. Hắn nhìn chăm chăm Rachel thật gần nhưng Rachel đã quay mặt đi.

“Người phụ nữ này bị bắt mà cổ không làm điều gì sai! Cô ơi! Cô ơi! Cô bán cho cô đây cái khăn choàng đó, giờ cô ấy bị bắt giữ. Cửa hàng kiểu gì kỳ vậy?”

Có một việc mà tụi tôi không thể làm được, đó là bút khởi bất cứ tên Mượn xác nào lảng vảng đằng sau mà không bị chúng nhận ra và lấy làm thắc mắc. Rachel tránh mọi giao tiếp bằng mắt, giấu khuôn mặt nhỏ dưới cái nón sùm sụp và hai bím tóc xấu xí. Nhỏ còn làm méo cả giọng nói nữa chớ.

Tôi hy vọng thế là đủ để bọn Mượn xác Người không để ý.

“Thiệt là kỳ cục! Người phụ nữ này bị bắt vì đã trả tiền cho món đồ! Nếu có ai hỏi tôi, tôi sẽ nói cô ấy phải trả giá quá đắt cho cái khăn này. Mà rốt cục đó cũng có phải là khăn ca-sơ-mia[18] đâu cơ chứ!”

Tôi giấu một nụ cười ngoác đến mang tai.

Có tác dụng rồi. Một đám đông bu lại. Cô nhân viên bán hàng lúc này đang ở trong vòng vây và thừa nhận rằng Visser Một đã trả tiền cho cái khăn rồi.

<Có chuyện gì thế?> Jake thắc mắc.

Khó mà theo dõi được mọi cuộc đối thoại khi bạn là một con ruồi. Dĩ nhiên là tụi tôi không thể trả lời cho nó được rồi.

Rachel rời khỏi đám đông và tóm lấy cánh tay tôi.

“Chuồn khỏi đây thôi.”

“Không ai theo dõi -“

“Có máy ghi hình của bảo vệ,” nhỏ vừa nói vừa hất đầu lên trên trần. Tôi thấy tấm kính màu sẫm gỗ lên. Chiếc máy ghi hình được giấu ở đó.

“Ồ ồ.”

Tôi theo chân Rachel đi về phía phòng thử đồ.

Đây là lần đầu tiên và chắc cũng là lần cuối cùng tôi chui vào một căn phòng thử đồ dành cho quý bà.

Rachel dẫn tôi ra khỏi đó bằng cửa sau, tới một lối đi bảo dưỡng trải than xỉ và có những cánh cửa thép hai bên.

Tôi và Rachel tới cửa hàng bán đồ cắm trại trước Visser Một và Jake. Cassie đang đợi ở đó.

Nhỏ chạy lướt ngang qua Visser Một khi hấn dừng bước để mua dây và móc leo núi.

Rachel và tôi lảng vảng quanh đó, giả bộ mua hàng. Tụi tôi quan sát tất cả những người khác trong cửa hàng, xem xem có ai trong số đó đang theo dõi Visser Một hay không.

Trước đó, Jake đã gạt Visser Một, nó khẳng định rằng tụi tôi đã phát hiện ra có bốn tên Mượn xác đang theo dõi hấn. Giờ thì đó không còn là lời nói xạo nữa. Trong vòng vài phút, tụi tôi tin chắc rằng con số không phải bốn mà là năm.

“Bồ muốn chắc chắn rằng Visser Một bị bám đuôi, Marco à, bà đang bị bám đuôi rồi đó. Và giờ thì tụi mình đang bố trí một địa ngục cho một vụ đấu súng tại bãi chôn thả súc vật OK,”

Rachel thì thầm. “Tốt hơn hết là bồ nên biết chắc được tụi mình đang làm gì.”

“Ừ. Nên là thế.”

CHƯƠNG 19

Visser Một đã mua dây chảo và móc leo núi, găng tay và ủng.

Một tên Mượn xác theo sau hắn khi hắn lái chiếc Audi thuê từ siêu thị ra khỏi thành phố và thẳng hướng tới vùng núi xa xăm.

Tới bãi chẵn thả súc vật OK.

Tất cả tụi tôi đều ở trên xe của hắn ngoại trừ Tobias và Ax.

Tụi tôi đang ở trong lốt gián, bò lổm ngổm dưới gầm ghế tài xế.

Tấm thảm gai đen giống như một thảm cỏ cao dưới sáu cái chân gián-tôi. Một cục kẹo bạc hà hiệu Lifesavers đã bóc vỏ, rớt dưới gầm ghế từ hồi nào hồi nào giống như một cái gốc cây to đùng, đường kính của nó lớn gấp nhiều lần chiều cao của tôi.

Lối đi, lối đi cao quá đầu, xa tít tắp như mây trên trời, là cái ống bằng thép và bộ nhún nằm ngay mắt dưới ghế ngồi. Xa quá nên tôi chẳng thể nhìn thấy rõ mấy thứ đó. Tôi chỉ thấy một cái bóng đồ bụi mờ mờ của hai bàn chân và mắt cá chân to vật vờ ép chặt lên mấy cái bàn đạp thẳng và gập cao ngồng.

Hắn biết tụi tôi đang ở trong xe của hắn, chỉ có điều hắn không biết tụi tôi ở chỗ nào. Nhưng hắn biết tụi tôi đang quan sát hắn.

“Tại sao chúng ta không dùng một chiếc trực thăng bay đến chỗ bọn Hork-Bajir tự do cho đơn giản?”

<Người cho rằng khu định cư của bọn Hork-Bajir ở đâu đó trên cao sao?> Đến lượt Cassie thực thi nhiệm vụ giao tiếp với hắn. Tụi tôi cần tách Visser Một ra khỏi quân bảo vệ của hắn, cần hắn coi tụi tôi là đồng minh. Cassie là đứa thích hợp cho việc này.

“Rõ ràng thế còn gì,” Visser Một nhấm nhẳng. “Ta có ngu đâu? Dây chảo, móc leo núi đầy ra đó.”

<Người sẽ không tìm thấy chỗ ở của bọn Hork-Bajir đó từ trên không đâu. Nó nằm trong một thung lũng hẹp, kín đáo và cao tít trên núi. Rừng cây trên đó sẽ chặn đứng cái máy bay trực thăng thô sơ của loài người.> Nhỏ ngưng một chút. <Quân đội của người, nếu chúng tới, cũng sẽ chẳng tìm thấy lối vào đâu.>

“Quân đội của ta á?”

<Tụi ta cũng đâu có ngu,> Cassie nói. <Người không hề có ý chỉ đơn thuần là bắt giữ hay làm mất thể diện của Visser Ba. Người định giết hắn kìa. Cả tụi ta và người đều biết rằng với khả năng biến hình, hắn mạnh hơn người - với cái cơ thể vật chủ người bấp bênh, không ổn định - gấp bội.>

“Ta có thể giải quyết Visser Ba.”

<Được không đó? Tụi ta đã thử nhiều lần rồi. Ấy thế mà, tới giờ, hắn vẫn sống nhăn.>

“Khiêm tốn ư? Của một tên Andalite sao?”

<Chủ nghĩa hiện thực của một người Andalite.> Cassie đối đáp.

Visser Một phá ra cười. “Mi sợ hắn.”

<Nói với bà là “phải” đi,> tôi nói riêng với Cassie. <Nói với bà là hắn đã giết hại rất nhiều người Andalite tụi mình.>

<Đúng. Tụi ta đã từng có một số lượng chiến binh đông hơn bây giờ. Nhiều người trong bọn ta đã bị chết khi đánh nhau với Visser Ba.>

Một lời xảo trá, dĩ nhiên rồi. Nhưng nghe có vẻ khá thành thực. Visser Một nắm được thông tin đó, hắn sẽ cho rằng tụi tôi là những kẻ ngốc khi tiết lộ cho hắn tin đó.

Tụi tôi cần hắn nghĩ là tụi tôi ngốc.

“Tụi bay có hình dung ra chuyện ta sẽ hòa nhã hơn khi ta nắm lại quyền lực không?”

Tôi dợm định chỉ cho Cassie phải nói với hắn những gì. Nhưng nhỏ đã nói rồi, trước cả khi tôi kịp mở miệng.

<Không. Tụi ta lại cho rằng người sẽ yếu thế hơn,> Cassie nói. <Sự tranh giành quyền chỉ huy của tụi bay sẽ có lợi cho tụi ta. Trong một trận chiến trực diện, người sẽ dễ dàng bị giết hơn là Visser Ba. Loài người, dù có bị mượn xác hay không, rất dễ chết.>

Lại một lần nữa, lời nói của Cassie có cảm giác rất trung thực. Chính lời lăng mạ loài người đã làm cho nó có vẻ đúng là lời của người Andalite ngạo mạn.

Và lời nói đó đã có tác dụng làm tăng thêm sự tập trung của mẹ tôi... của Visser Một... vào mối hiểm họa mang tên Visser Ba. Tội tôi chỉ đang nhắc nhở bà tên Visser Ba nguy hiểm đến mức nào.

“Thế nhưng...” Visser Một dăm chiêu. “Thế nhưng, những bản báo cáo tình hình thương vong từ Trái Đất gửi về bao giờ cũng nghiêng về bọn Hork-Bajir và Taxxon. Thực ra thì... ta đang cố nhớ lại bản báo cáo thương vong của bọn Mượn xác-người mà ta đã từng được coi.”

Ruột gan phèo phổi của tôi đóng băng hết cả.

Tội tôi đã mắc một sai lầm, một sai lầm nghiêm trọng.

<Mình phải nói gì bây giờ?> Cassie hỏi.

<Tui... tui...> Trí óc tôi đông cứng. Mọi suy nghĩ của tôi lộn tung phèo hết trong đầu.

Visser Một đã vừa mới chỉ ra đúng cái bí mật lớn nhất của tội tôi.

<Nói gì đi chứ,> Rachel giục.

<Quá muộn rồi,> Jake ngắt lời nhỏ. <Quá trễ rồi. Mặc kệ nó đi. Không còn cách nào khác nữa đâu.>

“Rồi, được rồi, được rồi,” Visser Một nói.

Hắn biết rồi.

Chỉ có một lý do duy nhất giải thích được cho chuyện một nhóm quân du kích Andalite đã khiến bọn Hork-Bajir phải chịu nhiều thương vong hơn loài người, đó là: nhóm du kích quân Andalite không phải là người Andalite.

<Hắn biết rồi,> Jake nói. <Hoặc chí ít cũng là nghi ngờ rồi.>

<Ừ>

<Marco...>

<Chẳng thay đổi được gì,> tôi nói một cách khó nhọc. <Trước kia hắn sắp sửa bị hạ bệ. Giờ

hắn sẽ vẫn tiếp tục lụn bại.>

Không đúng. Trước kia, tất thấy mọi thứ đều mơ hồ, tất thấy mọi thứ đều chỉ là giải pháp, là đường đi từ A đến B.

Giờ đây đó là sự sống còn. Không một ai có thể biết được sự thật về tui tôi. Điều đó sẽ hủy diệt tui tôi.

Không ai có thể biết được tui tôi là ai mà sống được cả.

CHƯƠNG 20

Visser Một lái xe như bị khủng. Chiếc Audi lao vun vút vòng quanh ngọn núi với tốc độ như đang chạy trên đường cao tốc.

Viên kẹo bạc hà Lifesavers giờ trở thành hiểm họa. Cứ mỗi lần xe quẹo hay thẳng, nó lại lăn lông lốc cứ như một khúc gỗ đổ đang lăn từ trên đồi xuống phía tui tôi.

<Nè, mẹ bồ vẫn thường lái xe kiểu này à?> Rachel hỏi.

<Không phải mẹ tui đang lái xe à nha,> tôi lạnh nhạt. Nhưng, đúng là mẹ tôi mà. Mẹ tôi đã từng là một người lái xe bạt mạng. Điều đó từng khiến ba tôi muốn điên luôn. Tên Yeerk đang gõ nhẹ vào bộ não của vật chủ để điều khiển xe mà.

<Có lẽ là như thế,> tôi chữa lại lời mình nói. Chả cần phải gây sự với Rachel. <Rất có thể đó là lỗi lái xe của bà hồi đó.>

<Hả? Giờ thì mình đã biết bồ thừa hưởng kỹ năng lái xe từ ai rồi.>

Rachel đó, thiệt là dễ thương. Tôi cười một mình. Mỗi khi Rachel dễ thương, điều đó có nghĩa là mọi việc thực sự tệ lắm rồi.

Visser Một ngoặt gấp sang phải và đường đi trở nên mấp mô, xóc lên xóc xuống.

Ấy là tôi nói bớt đi rồi đó.

Tấm thảm nảy lên ở phía dưới tui tôi. Tui tôi dùng mấy cái căng gián làm bộ giảm xóc cho riêng mình, nhưng có quá nhiều cú giật mà tui tôi phải tiếp nhận. Những chấn động điên cuồng dẫn dắt bộ não gián đến nhận thức nỗi nguy hiểm cận kề.

Đột nhiên, ơn trời, chiếc xe dừng lại.

“Nè, Andalite, ta đã theo đúng chỉ dẫn của mấy người,” Visser Một nói.

Khi nói từ Andalite, có tiếng cười khẩy lẫn trong đó.

<Chúng ta cần phải đến Trung tâm Khách tham quan,> tôi nói.

<Hay quá,> Rachel nói. <Mình bị say xe.>

<Dỡ mấy món đồ người mua ra. Bắt đầu đi bộ dọc theo con đường mòn lớn.>

“Quân đội của Visser Ba sẽ bao vây ta trong vòng vài giây!” Visser Một phản kháng.

<Không đâu. Chúng sẽ theo chân người,> Jake nói. <Chúng sẽ không hành động gì đâu cho tới khi đích thân quan thầy của chúng có mặt tại đây.>

“Đi mà nói điều đó với cái thằng ngu ở trong khu thương xá kia kìa!”

<Thằng chả sợ quá mà. Hắn không ngờ sẽ chạm mặt người.>

Visser Một ra khỏi xe và đóng sầm cửa lại. Tụi tôi canh giờ đủ để cho tên Visser lấy một cái thân cây giữ cần số, thay ủng, choàng khăn, xỏ găng tay và bắt đầu lên đường.

<Nào, tới thôi,> Jake nói. <Rachel à, em là người đầu tiên nha. Chậm chậm thôi.>

Rachel từ dưới tấm thảm lót sàn của ghế sau thò đầu ra. Ngay lập tức, nhỏ bắt đầu hoàn hình, lớn lên, di chuyển nhẹ nhàng, từ từ cố giữ sao cho tứ chi của mình có thể xoay xở được trong khoảng không gian chật hẹp ở phía sau đó.

Tôi gần như chỉ nhìn thấy hai bàn chân của nhỏ. Nó choán hết tầm nhìn của tôi. Chân trần, đương nhiên rồi. Tụi tôi vẫn không học được cách biến hình cùng với giày.

Rốt cuộc, cái đầu của nhỏ cũng nhô lên từ băng ghế phía sau. “Xong rồi,” nhỏ nói. “Không có ai hết.”

<Tốt. Hoàn hình và lên đường thôi.>

Rachel cố gắng hạ cửa sổ xuống. Nhưng, phải mở máy xe mới mở được, thế mà Visser Một

mang theo chìa khóa mất tiêu rồi. Nhỏ đập vỡ cánh cửa xe trước ở bên phải.[19] Biến hình thành đại bàng đầu bạc, nhỏ cất cánh bay đi, đưa tới vị trí được chỉ định.

Nếu như Tobias không làm được, Rachel sẽ làm. Nếu cả hai cùng thực hiện thì càng tốt.

Cassie, Jake và tôi tản ra trong xe và bắt đầu hoàn hình. Nếu như tất cả tụi tôi cùng tập trung tại một chỗ và hoàn hình, tụi tôi sẽ chẳng khác gì mấy con cá mòi nằm xếp lớp.

Tôi hoàn hình ở ghế trước bên phải. Cái đầu của tôi thò ra từ cái khối xương ngoài góm ghiếc của con gián. Qua tấm kính chắn gió xe hơi, tôi có thể nhìn thấy, thấy thực sự, bằng mắt người.

Mẹ đã chọn một chỗ đậu xe cách xa mấy chiếc xe khác đã đậu sẵn. Đối với tụi tôi, thế cũng tốt mà cũng dở nữa. Ngồi trong xe của họ, không ai có thể nhìn thấy tụi tôi, song tụi tôi sẽ phải đi cả một đoạn dài và trống trải để tới được đầu con đường mòn.

Tôi ngó xung quanh. Rachel vừa mới khuất dạng ở rặng cây gần nhất.

Tôi thấy Visser Một đang nhanh nhẹn di chuyển hướng về con đường mòn. Bà, mẹ tôi í mà, lúc nào cũng giữ được thân hình gọn gàng, cho dù môn thể thao ưa thích của bà là lái thuyền buồm chứ không phải là đi bộ, leo núi.

Jake đang ở bên ghế ngồi của tài xế. “Xong rồi. Tụi mình biến thẳng thành chim nha. Bọn xấu xa kia cách sau mình không còn xa mấy nữa đâu.”

“Hoặc có khi là ở xa phía trước rồi,” tôi nói, gạt gạt đầu hướng về phía dáng người của Visser Một đang nhỏ dần.

“Tùng đưa bay đi một nha kéo nom tụi mình lại giống như một nhóm tập hợp các loại chim săn mồi bây giờ,” Cassie nói.

Tôi bắt đầu biến hình thành ó biển. Tôi ở gần cánh cửa để ngỏ nhất. Vài phút sau, tôi đã có đầy đủ lông vũ và móng vuốt. Tôi vỗ cánh lách qua cửa, đáp xuống nền sỏi và đập cánh bay vào không trung.

Tôi vừa bay đạt được độ cao chừng ba mét thì tôi trông thấy nó: một chiếc limousine dài, màu đen. Chiếc xe đang trở vào bãi đỗ xe.

Hổng có ai mà đi cắm trại hay đi dã ngoại đường dài bằng xe limo cả.

<Visser Ba đó!> tôi truyền ý nghĩ cho hai đứa bạn. <Cúi đầu xuống. Hẩn tới đây rồi!>

Tôi tiếp tục đập cánh lia lịa, chống chọi với không khí lạnh ngắt, có cảm giác mình đang gây chú ý.

Không phải vì trong rừng rậm không có chim săn mồi. Nhưng đến giờ Visser Ba giờ đã biết canh chừng mấy con điều hâu và chim ưng rồi.

Chiếc limo trượt bánh đến điểm đỗ, sỏi văng tứ tung. Đi sau chiếc limo là ba chiếc SUV[20] to đùng.

Tấm kính cửa sổ chiếc limo được hạ xuống. Tôi đang ở độ cao chín chục mét, cách chiếc Audi khoảng một trăm hai mươi mét theo hướng gió thổi.

Một bàn tay duỗi thẳng ra từ cửa sổ chiếc limo. Cặp mắt ó biển của tôi nhìn thấy rất rõ, thấy bàn tay đó đang nắm cái gì.

<Jake! Cassie!> Tôi hét.

Pằng chú!

Khẩu Tia Nghiệt khai hỏa. Phía trước chiếc Audi kêu xèo xèo, bốc cháy và rã ra.

<KHÔÔNG!> Tôi kêu lên.

Pằng chú!

BÙM!

Một quả cầu lửa bùng lên từ két xăng của chiếc Audi. Toàn bộ chiếc xe, đúng hơn là những thứ còn lại của nó, bắn tung lên, xoay nửa vòng quanh trục của nó rồi rớt xuống nền sỏi. Nó cháy thành than trước khi tiếp đất.

CHƯƠNG 21

<Jake! Cassie!>

Không có tiếng trả lời. Không có gì hết. Im lặng. Chỉ còn tiếng nổ lép bép của ngọn lửa.

<Rachel!> tôi hét gọi nhỏ. <Jake và Cassie bị... tui cho là...>

Nhưng Rachel đã bay ra khỏi tầm truyền ý nghĩ.

Rầm! Rầm! Rầm!

Cửa xe mở ra rồi đóng lại. Những tên Mượn xác Người nhảy ra khỏi mấy chiếc SUV. Ủng nện trên lớp đất sỏi.

Lão Chapman từ trong chiếc limo trèo ra và nhập bọn cùng với mấy thằng cha bước ra từ chiếc SUV. Và rồi, cuối cùng thì, một người mà hồng phải người bước tới.

Visser Ba trong lột người.

Hắn nhìn xung quanh, liếc nhanh một cái sang cái xác xe hơi đang cháy. Một nhân viên coi xe từ trong Trung tâm Khách Tham quan đang bươn bả chạy tới.

Visser Ba nghiêng đầu.

Pằng chú!

Xèo! Xèo! Anh nhân viên biến mất.

Rồi, tôi thấy ánh mắt lạnh lẽo đó nhìn tôi. Từ khoảng cách xa như thế, giọng truyền của hắn nghe yếu ớt. Nếu tôi trong hình dạng người, hắn tôi sẽ không bao giờ nghe thấy lệnh tuyên án tử của mình.

“Con chim đó,” hắn nói. “Giết con chim đó.”

Pằng chú! Pằng chú!

Bên trái tôi! Bên phải tôi!

Hai tia Nguyệt làm cháy xém không khí cả hai bên hông tôi.

Tụi nó cần hai giây để ngấm lại. Một, một ngàn... Hai, một ngàn...

Tôi nghiêng trái.

Pằng chú! Pằng chú!

Hụt nữa, cách hông tôi cả một khoảng. Và giờ đây, tôi đã bay xa rồi. Rặng cây gần nhất chỉ còn cách tôi khoảng chừng bốn mét rưỡi.

Pằng chú! Pằng chú!

Ngay phía trước mặt tôi, mấy cành cây nổ tung thành những nhúm lửa nhỏ ngún ngún cháy.

Cánh xòe rộng, mất tốc độ, tôi rơi. Tôi dùng xung lực của sự rơi của mình để đập mạnh xung quanh cái thân cây và vỏ cánh điên cuồng, dịch lần lần đến những chiếc lá kim của cây thông.

Bọn Yeerk sẽ không bắn tôi thêm phát nào nữa đâu. Ít ra thì cũng không phải vào lúc này.

Ôi, Chúa ơi, Jake! Cassie!

Hình ảnh chiếc xe bùng cháy đang ngùn ngụt ngay trong óc tôi. Lớp vỏ nhôm đã bay hơi, hổng còn lại gì ngoài giàn khung xe. Trơ trọi trên bãi trống là những thanh trụ và lửa.

Và, mặc dù tôi hổng tận mắt nhìn thấy, hoàn toàn chỉ là trong trí tưởng tượng của mình, đám xương tăn của hai đứa bạn tôi.

Giờ thì là gì đây? Tôi tự hỏi. Giờ thì là gì đây?

Kế hoạch. Có còn là kế hoạch nữa không ta?

Tôi ráng suy nghĩ, nhưng không cách gì nhìn thấy được đường lối rõ ràng sáng sủa cả. Tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy được lúc này chỉ là những ngọn lửa cháy âm ỉ.

Visser Ba. Tôi đã quá bận tâm lo lắng tới Visser Một đến nỗi quên bằng mất Visser Ba mới là kẻ thù chính của tụi tôi. Tôi đã định quấy rối, đánh lừa và khiến Visser Một xao nhãng đến mức bất cần. Thế nhưng tôi lại mới là đứa bị chính tôi lừa phỉnh.

Visser Ba sắp thắng rồi. Hắn sắp giết chết mẹ tôi rồi. Và hắn sẽ không chết. Hắn sẽ giết bà mà hắn thì lại không chết. Tôi hắn đã lập ra kế hoạch đẩy mẹ tôi vào chỗ bị tên kẻ thù xấu xa nhất của chính tôi sát hại.

Không. Không. Không thể thế được. Tôi buộc phải suy tính, buộc phải suy ngẫm.

Tobias, có lẽ ổn. Rachel, có lẽ ổn. Hai đứa nó sẽ là những đứa thực hiện bước kế tiếp.

Ax. Ax đang ở đâu ta? Ảnh đang dọn dẹp chỗ cắm trại chẳng? Hay là đang lùng kiếm vị trí?

Ở đâu ta? Tụi nó đang làm gì ta? Bằng cách nào...

Hãy chỉ cho tôi một con đường đi mà, tôi van vỉ. Hãy chỉ cho tôi đường đi từ A tới B đi mà.

Các bạn tôi. Mẹ tôi...

Tất cả là lỗi của tôi. Giờ thì tôi thua rồi. Hồng thể làm gì được nữa ngoài việc đứng nhìn màn kịch khủng khiếp diễn ra mà thôi.

Không. Không. Giọng nói uy nghiêm vang lên trong đầu tôi. Con đường vẫn rõ ràng, vẫn sáng sủa. Kế hoạch vẫn còn chưa bể. Nếu như Ax và Ereka đã hoàn thành công việc được giao phó, kế hoạch vẫn còn có thể thành công.

Chỉ có một chi tiết buộc phải thay đổi: Tôi sẽ phải lãnh vai trò của Jake.

CHƯƠNG 22

Tôi bay thẳng đến chỗ hẹn đã định. Trên đường, tôi thấy Visser Một. Hắn vẫn đang rao chân leo đồi. Hắn có nghe thấy tiếng nổ không ta? Hắn có cảm thấy nỗi sợ hãi - nỗi sợ thần chết đang tiến ngay một gần sau lưng hắn - đang gặm nhấm hắn không ta?

Hay hắn đã đề phòng tất cả rồi ta? Liệu ý nghĩ giết được kẻ thù, tiêu diệt được người Hork-Bajir tự do, ý nghĩ được sống mà nháy nhót trên năm mỡ của Visser Ba có làm cho hắn cả tin và tiếp thêm sức mạnh cho hắn không ta?

Tôi đẩy nhanh tốc độ bay về phía trước. Tôi hướng tới nửa sau quãng đường lên núi trống trải. Có một dãy các lán nhỏ dành cho người cắm trại nằm ở mép khu rừng thưa. Ax, với việc dùng khả năng biến hình của mình, hắn đã khiến mấy người này hoảng sợ mà rời xa khu vực đó rồi.

Tụi tôi không muốn những người vô tội bị vướng vào cuộc đấu súng này. Tụi tôi không muốn những người ngoài cuộc bị thương. Đó là kế hoạch của tụi tôi.

<Hãy nói điều đó với nhân viên kiểm lâm đằng đó, Marco,> tôi tự nhủ. <Hãy nói điều đó với gia đình anh ta. Không một người ngoài cuộc vô tội nào được dính dáng đến cuộc chiến nho nhỏ của tụi tôi. Không có chỗ cho họ, không có thời gian để mà nghĩ về những thiệt hại mà bạn gây ra khi đi theo con đường rõ ràng và sáng sủa của tụi tôi.>

Có một ngọn lửa trại cháy âm ỉ ở phía dưới. Trong một cái chòi có hai cái túi ngủ được trải rộng trên giường, hai cái ba lô được đặt dựa sát tường. Những con người yêu thiên nhiên này

đã bỏ đi một cách vội vã.

Kết quả công việc của Ax, có lẽ thế. Hay rất có thể quân đội của Visser Ba đã hành quân qua hướng này để tới chỗ hẹn cũng nên. Thêm nhiều người vô tội... chết, hoặc chỉ đơn giản là khiếp hãi?

Tụi tôi đã chọn Đường mòn Rừng hoang, bởi vì nó ít có người qua lại. Nó không có nhiều cảnh vật để mà thưởng ngoạn, chỉ là những thân cây cứng, giòn phủ kín lối đi thử thách những đôi giày hiệu Timberland của họ mà thôi.

Và bởi vì, chỉ mất một dặm hay nhiều hơn một chút, là tụi tôi có thể rời đường mòn và băng đồng xuyên qua địa hình có thể đàn mỏng lực lượng đuổi bắt của bọn chúng.

Tôi thấy Visser Một đang cực nhọc leo dốc, vật lộn với những khó khăn mà tôi có thể dễ dàng vượt qua. Trên khuôn mặt xinh xắn của bà, mồ hôi nhỏ thành giọt. Hai buồng phổi của bà co bóp gấp gáp.

Việc đó cũng nằm trong kế hoạch. Quá vội vàng, quá sợ hãi, quá mệt mỏi đến mức không thể nghĩ được gì. Chưa hết, hắn đã biết quá nhiều. Hắn đã luận ra những thứ mà Visser Ba không suy ra được.

Có lẽ điều này thật là kỳ lạ, thật là ngang bướng, nhưng tôi tự hào về bà. Cứ như thể đó đã từng là mẹ tôi, không có một tên Yeerk trong đầu bà, tên Yeerk đã thâm nhập vào bí mật sâu kín nhất của hai mẹ con tôi.

Tôi bắt được một luồng gió và bay vút lên cao, hòa mình vào không khí trong lành.

Tôi muốn cứ bay mãi. Chỉ cần bắt một ngọn gió và trôi đi, bỏ lại tất cả mọi thứ ở sau lưng. Nhưng tôi có thể làm thế được sao? Tôi có thể bỏ mặc mọi thứ, bỏ mặc cả cái khả năng Jake và Cassie đã chết sao được?

<Không, không, Marco,> tôi chế nhạo mình. <Tốt hơn cả là hai đứa nó nên chết đi để mang theo nhiều cái chết hơn. Phải, điều đó sẽ khiến cái chết của tụi nó có ý nghĩa.>

Tôi bốc người lên cao và rảo mắt suốt con đường mòn phía trước. Nhưng cho dù cặp mắt ó biển có thể nhìn xuyên qua những tán lá ken dày đặc, tôi vẫn không nhìn thấy Ax, hay Tobias hay Rachel đâu cả.

Ở phía dưới, xa tuốt phía cuối đường mòn, Visser Ba vẫn đang ở trong lốt người. Hắn đang di chuyển lên con đường một cách lẹ làng. Hai tá lính trang bị vũ khí đầy mình chia nhau đi phía trước và phía sau hắn.

Nhưng có một người tách khỏi nhóm lính đi trước, một mình, di chuyển rất nhanh. Người này bận một cái áo gió ngực trang và quần jean xanh. Chiếc nón lưỡi trai ngực trang trên đầu

người này được kéo sụp xuống, che gần hết bộ tóc đỏ hoe của anh ta.

Cái lối di chuyển của người này chứng tỏ anh không phải là vận động viên thì cũng phải là một người đi rừng đầy kinh nghiệm. Anh ta rời khỏi con đường mòn và băng ngang đồng.

Không một tên lính nào đi trước giương súng bắn Visser Một, cũng không tên nào phát hiện ra chuyện người nọ di chuyển tách nhóm.

Tôi sẽ phải theo dõi Tóc-Đỏ. Anh ta khiến tôi lo lắng.

Tôi biết rằng những gì tôi nhìn thấy không phải là do số quân thực của Visser Ba là lượng mỏng. Tôi cũng biết trên bầu trời phía trên tôi, đây đó rải rác là những chiến đấu cơ Con Rệp đang được từ trường che chắn. Và có khi còn có cả tàu Lưỡi Rìu ở trên chưa biết chừng. Đây là còn chưa kể đến những đám quân trung tín của riêng Visser Ba nữa chứ.

Việc giết chóc chỉ mất chừng có mấy phút - cỡ bằng giờ giải lao giữa giờ học - thôi. Nó sẽ lại bắt đầu ngay khi Visser Ba đảm bảo rằng Visser Một đã nằm trong tầm ngắm, ngay khi tất cả lực lượng hỗ trợ của Visser Một bị lộ tẩy và phạm sai lầm, ngay khi hẳn chắc chắn rằng mình sẽ chiến thắng.

Tôi lượn vòng quay về bãi cắm trại. Visser Một đã nhận chỉ thị phải chờ ở đó. Tôi bỗng bình hạ thấp độ cao, bay là đà tránh tầm nhìn của tên Visser. Tôi đáp xuống những nhánh cây ở khúc giữa của một cây thông cao. Chỉ đến lúc đó, tôi mới nhìn thấy hình dạng yêu tinh của một người Hork-Bajir, đang đứng im phăng phắc, đến nỗi tôi cứ tưởng đó là một bức tượng.

<Rachel? Tobias?> tôi gọi.

<Rachel đây,> nhỏ trả lời. <Vẫn chưa thấy Tobias đâu cả.>

<Mình đây,> một giọng truyền vang lên. <Ngay trên đầu bồ, Marco.>

Tôi hất đầu ngược lên. Một cơ thể cao hơn hai mét, gươm dao đầy mình đang treo toàng trên thân cây cao phía trên tôi chừng sáu mét.

<Mấy bồ quên mất là: Hork-Bajir là loài sống trên cây rồi. Tại sao mấy bồ lại lảng vảng dưới đất trong khi mấy bồ có thể leo tít lên cao thế?>

<Anh Jake và Cassie đâu?> Rachel hỏi.

Tôi không trả lời, không thể trả lời.

<Marco?> Rachel giật giọng.

Tôi không thể, không thể nói được.

<Marco!>

<Visser Ba. Hai đứa nó đã lọt vào tay hắn rồi.>

<Gì cơ?> Tobias gào lên. <Bi bắt á?>

<Không. Không. Ý tui không phải là như thế.>

CHƯƠNG 23

Tại tôi chờ. Im lặng bao trùm. Nguy hiểm lẫn quất.

Tôi biết Rachel, tôi biết nhỏ muốn hành động chứ không phải đóng kịch. Tôi biết nhỏ sẽ nổi sùng với cả một sự khiêu khích nhỏ nhất.

Tôi hiểu Tobias. Tôi biết rằng nỗi buồn rười rượi trên khuôn mặt là thể hiện cái bản chất con người bên trong cậu ấy. Tôi biết rằng giờ đây cậu ấy có bản năng của điều hậu hơn bao giờ hết, bất luận cậu ấy đang ở trong hình dạng của một người Hork-Bajir.

Thế thì tôi biết nói gì với hai đứa nó đây? Tôi biết nói gì để dẫn dắt hay kiểm soát tụi nó đây?

Không gì cả. Bởi vì tôi cũng hiểu rõ bản thân mình. Tôi biết rằng tôi sợ hãi và tuyệt vọng, và rằng cái nội tâm của tôi đang bị cắn rứt từng miếng, từng miếng. Tôi biết rằng tôi đang phải tập trung hết mọi trí lực, mọi suy nghĩ của mình vào kế hoạch, kế hoạch và chỉ kế hoạch thôi, phải đẩy tung hết mọi suy nghĩ khác ra khỏi đầu.

Tôi chẳng có gì để nói với Rachel hay Tobias cả. Hai đứa nó sẽ làm hay không làm, tùy sự lựa chọn của tụi nó thôi.

Visser Một cẩn trọng thả bộ đi băng qua bãi cắm trại hoang vắng. Tôi nhìn hắn, cũng như Rachel đang nhìn hắn: một kẻ địch - một trong những tên Yeerk xâm lược đã đánh đổi mạng sống của mình bằng mạng sống của ông anh họ và cô bạn thân nhất của nhỏ.

Hắn còn cách chỗ nhỏ khoảng ba mét rưỡi, cách những lưỡi dao của Hork-Bajir-Rachel hai sải chân dài.

Rachel bước ra chỗ trống.

Tobias buông cây, nhẹ nhàng thả rơi thân mình, tiếp đất bằng hai bàn chân khổng long T-rex.

Mẹ tôi... Visser Một... lẳng chiếc ba lô của hắn ra trước và thọc tay vào trong. Trong nháy mắt, khẩu Tia Nghiệt đã nằm trong tay hắn.

Tôi thở ra.

Rachel đang tạm thời tha mạng cho hắn. Chớ nếu Rachel mà muốn, thì cũng nhanh như Visser Một, nhỏ sẽ không bao giờ để hắn chạm tay được vào vũ khí của hắn đâu.

“Người...” Rachel nói, bước từng bước về phía trước và nói bằng giọng Hork-Bajir. “Những người bạn Andalite đâu?”

“Bạn của người đều ổn cả, Maska Fettan,” tên Visser trả lời.

“Tên ta. Người biết tên ta,” Rachel diu giọng nói. Rồi, chậm chạp quắc mắt đúng kiểu Hork-Bajir. “Các bạn Andalite nói mật khẩu. Tất cả đều phải nói mật khẩu.”

Tôi nhìn thấy một cử động, nhẹ đến mức chỉ có cặp mắt điều hâu mới có thể nhìn thấy. Tóc-Đỏ. Chỉ có điều, giờ đây mái tóc đỏ của anh ta đã được giấu trong cái mũ len trùm đầu nguy trang dành cho người trượt tuyết mà anh ta đã kéo xuống kín mặt.

Anh ta đứng yên giữa những bụi cây. Đủ gần để có thể nhìn thấy nhưng không nghe thấy. Anh ta có trong tay một khẩu Tia Nghiệt, nhưng cách anh ta cầm súng cho thấy anh ta dùng súng để tự vệ chứ không phải để tấn công.

“Tự do bây giờ, tự do mãi mãi.” Visser Một ngâm nga bằng cái giọng nhạo báng đầy hứng chí.

“Đúng.” Rachel mỉm cười, nếu như bạn có thể gọi đó là nụ cười của người Hork-Bajir mỗi khi họ thấy vui. “Bà là bạn.”

“Phải. Với tất cả những người Hork-Bajir tự do, ta là một người bạn.” Tên Visser phải khó nhọc mới có thể kèm được không để lộ ra nụ cười khoái trá ngoác rộng trên khuôn mặt của mẹ tôi. “Dân cư của những người Hork-Bajir sinh sống thế nào, Maska Fattan?”

“Tốt, tốt! Tất cả đều tự do, vui vẻ. Có nhiều vỏ cây để ăn lắm,” Rachel đáp.

“Thế thì hay quá. Thiết là thích thú khi nghe anh nói vỏ cây ở đó có vị ngon,” Visser Một nói, thoáng vẻ khinh miệt. “Giờ thì, dẫn tôi tới chỗ ở của mấy anh, như đã được chỉ dẫn.”

“Bà biến thành chim đi. Bay nhé. Người di chuyển chậm lắm.”

“Tiếc là, ta bị bệnh,” Visser Một nói. Hắn rặn ra một tiếng ho nhẹ. “Ta không thể biến hình vào lúc này được. Ta sẽ phải di chuyển như một con người thôi.”

“Người chậm lắm,” Tobias xen vào bằng cái giọng ngù ngò của người Hork-Bajir.

“Ừ, ừ, đó là cả một sự phiền toái,” Visser Một gắt. “Ta ước gì có thể biến thành chim và bay được, nhưng vì đó là một việc không thể, liệu hai bậc kỳ tài đây có thể vẫn tuân theo mệnh lệnh đã được ban ra hay không, há?”

“Bạn Andalite nói, đưa bà ta tới chỗ ở,” Tobias nói.

“Phải rồi,” Rachel đồng thuận.

“Lên đó.” Tobias phẩy tay về phía con đường, chỉ tay hướng lên một chòm đá trơ trụi cao ngất. “Chỗ ở trên đó. Các bạn Andalite giấu khu dân cư ở trên.”

Một đỉnh đá trơ trụi, nơi hoàn hảo để bày binh bố trận cho một trận chiến sẽ kéo theo cả lực lượng trên mặt đất lẫn trên không, nơi hoàn hảo cho một Animorph.

“Ở trên đó sao?” Visser Một nói chậm rãi. Hai mắt hắn nhú lại. “Hình chiếu ba chiều. Lưới chắn bảo vệ à? Phải, dĩ nhiên rồi. Có một số con người thích chõ mũi vào chuyện người khác, thế thì lưới nguy trang và trường bảo vệ sẽ ngăn họ lại. Nó sẽ hữu hiệu. Một cái thung lũng nhỏ, sâu như thế này kia mà. Ở dưới đất chẳng thể nhìn thấy gì vì cao quá. Từ trên không hay trên tàu vũ trụ nhìn xuống cũng bó tay luôn vì thiết bị chống nhìn xuyên của người Andalite. Đường ống dẫn năng lượng hẳn phải lớn lắm, nhưng sẽ khó có thể kiểm soát được...”

Tôi hẳn là đã mỉm cười. Đúng lắm, Visser Một, đúng là những gì ta mong mi nghĩ tới.

Hân hạnh được đón tiếp người tới Bãi chắn thả súc vật OK, hỡi Visser Một.

CHƯƠNG 24

Tôi đã nhìn thấy đủ rồi. Visser Một đã lợt bầy, tính cho tới thời điểm này.

Rachel và Tobias sẽ gánh tiếp phần leo trèo. Không có vẻ gì là Visser Một sẽ cố gây thương tích cho cặp Hork-Bajir kia trước khi hắn đã được họ chỉ rõ lối vào chỗ sinh sống của những người Hork-Bajir tự do. Không có vẻ, nhưng không có nghĩa là không thể xảy ra. Hắn có vũ khí. Và tôi biết Visser Một là cái giống gì mà: nhẫn tâm, tàn bạo. Hắn đang mang bộ mặt của mẹ tôi - người phụ nữ đã dạy tôi cách cười - thật là một sự mỉa mai lố bịch.

<Nè, Alanis[21], đó mới là trớ trêu đấy,> tôi lẩm bẩm một mình.

Việc leo lên đỉnh đá đó phải mất đến mấy tiếng đồng hồ. Tobias và Rachel sẽ phải lĩnh trồn đi mỗi khi cần phải hoàn hình và biến hình trở lại. Nếu như Ax ở gần đó, đúng chỗ, việc sẽ diễn ra đúng như kế hoạch đã vạch ra. Anh sẽ là người thay thế. Bước kế tiếp, chỉ cần một người Hork-Bajir dẫn đường là hợp lý, song sự thay thế này sẽ khiến kế hoạch trở nên hoàn hảo hơn. Mấy tuần trước, trong một buổi họp mặt với những người bạn Hork-Bajir tự do, Ax đã thâu nạp ADN của cùng một người Hork-Bajir mà Rachel đã thâu nạp. Nếu như không phải là người Hork-Bajir thì chẳng thể nào nhận ra được sự khác biệt giữa Ax và Rachel khi biến hình đâu.

Tôi đảo cánh quay về dưới chân đồi, hướng về phía Visser Ba và những tên Mượn xác, lính của hắn.

Đám lính của hắn đã đông hơn. Tôi hông biết bằng cách nào chúng lại có mặt ở đó được nhưng có một đội quân Hork-Bajir đang di chuyển lên đồi từ sườn phải, lượn lèo qua những thân cây và hành quân trên mặt đất. Tôi đếm được đến ba mươi tên thì bỏ cuộc, không đếm nữa.

Sẽ phức tạp đây. Tôi đã hy vọng sẽ cô lập được hai tên Visser. Visser Một, chuẩn bị dây và móc leo núi để có thể leo trèo như tụi tôi đã sắp đặt cho hắn. Vậy sao Visser Ba lại không sử dụng khả năng biến hình để biến thành một con vật gì đó chó?

Những tảng đá trần trụi, lởm chởm sẽ làm chậm bước bọn Mượn xác người, nhưng cơ thể Hork-Bajir khỏe lắm. Hơn nữa, theo lời những người Hork-Bajir nói cho tụi tôi biết, thì họ xuất thân từ một hành tinh mà ở đó họ sống trọn cuộc đời giữa những hẻm núi dốc đứng khó mà tạo ra được.

Những tên Mượn xác Hork-Bajir sẽ hoàn toàn có thể theo kịp Rachel và Tobias. Chỉ một vài chiến đấu cơ Con Rệp là có thể lượn lờ trong khoảng không chật hẹp phía trên đỉnh đá. Như vậy, cân cân lực lượng trên mặt đất mới là điều đáng lưu tâm.

Phe của Visser Ba quá đông, điều đó đồng nghĩa với việc hắn sẽ thắng mà bản thân hắn hông phải khổ sở gì nhiều. Và bây giờ, quân bài trắng[22] - hội Animorphs tụi tôi - sẽ bị giảm bớt sức mạnh. Ba mươi tên Mượn xác Hork-Bajir và một tá tên Mượn xác Người, cộng với Visser Ba - một lực lượng vượt quá khả năng xử lý của tụi tôi.

Xa phía sau, ở cuối đường mòn, Tóc-Đỏ tái hợp với Visser Ba. Vậy là lúc này Visser Ba đã biết rằng Visser Một đã kết liên được với hai người Hork-Bajir.

Visser Ba có sẽ phối hợp được tất cả những thông tin này với nhau không ta? Hắn có sẽ nhận

ra rằng đây là những người Hork-Bajir tự do không ta? Rằng Visser Một đang trên đường tới khu định cư của người Hork-Bajir tự do không ta?

Đã sắp tới lúc tôi phải đổi lối hình biến. Không khí loãng rồi, ở độ cao này không có gió. Bay giờ đây sẽ không còn thích hợp nữa, tôi sẽ nổi bật trên bầu trời trước ngấn ấy cặp mắt là quá rõ ràng.

<Ax đâu rồi há?> Tôi tự hỏi. <Rachel? Tobias? Hai bồ có thấy Ax không?>

<Không,> Rachel trả lời.

<Ảnh được giao nhiệm vụ cố gắng hết sức làm quang quẻ khu cắm trại đó rồi sẽ tái nhập lại tụi mình mà,> tôi nói mà trong lòng thấy nản.

<Kế hoạch không được hoàn hảo như đã định, phải không Tổng chỉ huy?>

<Chỉ cần Visser Một lên đến được ngọn núi đó.>

<Hãy thừa nhận đi, Marco, thất bại rồi. Thất bại hoàn toàn rồi! Tụi mình đang kéo lê người phụ này lên núi để làm gì? Cứ xô bả xuống khỏi con đường mòn này có phải dễ dàng hơn không?>

<Im miệng, Rachel!> tôi gào lên. <Im ngay cái miệng của bồ lại coi!>

<Ồ, phải rồi, bồ bình tĩnh và kiểm soát được tình hình,> Rachel chế nhạo. <Anh Jake chết rồi. Cassie cũng chết rồi. Và người đang điều hành phi vụ này cũng là người đang tiếp tục cuộc chiến với chính người mẹ của mình. Việc này là một sự lãng phí thời gian. Marco à, bồ cứ bay đi đâu đó đi, cứ ra khỏi chốn này, như vậy bồ không phải nhìn thấy những gì mình ->

<Rachel, đủ rồi,> Tobias nhẹ nhàng nói.

Tôi không thể nào tin được những gì mình vừa “nghe thấy”. Tobias chưa bao giờ xử tệ với Rachel. Tôi cho là Rachel cũng đang choáng váng.

<Marco đã có đủ gánh nặng trên vai cậu ấy rồi,> Tobias nói. <Mình tin cậu ấy.>

<Bồ tin cậu ấy ư? Tin cậu ấy ư?>

<Bồ chỉ muốn xử Visser Một,> Tobias nói. <Hay bồ muốn xử cả hai tên Visser? Tụi mình cần người phụ nữ này sống làm mối nhử.>

Trong lúc đó, tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy là Visser Một đang toài người trên những

tảng đá, trèo, đẩy cơ thể hắn lên núi nhờ vào những rễ cây và những nhánh cây thấp. Và Rachel cùng Tobias đang leo cùng với hắn, một trước, một sau.

<Ừ thì, cho tới giờ, kế hoạch của cậu ấy vẫn ổn,> Rachel nói. Nhưng nhỏ im bật ngay sau câu nói đó.

Tôi gạt nhỏ ra khỏi đầu. Dù sao thì nhỏ cũng đúng. Kế hoạch đã bị bể một phần rồi. Tôi cần có quân tiếp viện.

Ax đâu rồi ta? Người Andalite đâu rồi ta?

CHƯƠNG 25

Tôi đã ở trong lốt này lâu rồi. Tôi kiểm tra lại chỗ Visser Ba thật nhanh, rồi sẽ bỏ lốt hình biến ó biến này.

Visser Ba vẫn đang đi cùng với tốp Mượn xác người của hắn. Chúng đang đi chậm lại, mệt lử vì mấy đôi giày đi trên đường phẳng cứ trơn trượt.

Nhưng tên Visser không quan tâm đến mấy đôi giày nữa. Hắn đã trở lại đúng cơ thể vật chủ Andalite của hắn. Hắn là một chú hươu nhanh nhẹn và nguy hiểm.

Không có kẻ nào mà mờ hôi lại nhẽ nhại như Chapman. Tôi cảm thấy khá ái ngại cho hắn. Khá thôi chứ hỏng phải rất. Nếu như mọi việc diễn ra đúng như kế hoạch, tuần sau, trường tụi tôi sẽ phải cần một hiệu phó mới.

Tôi đảo vòng ra sau lưng bọn chúng, cố gắng né khỏi tầm nhìn. Tôi chao cánh lại đủ gần để có thể nghe thấy lồm bồm những mẫu đối thoại của bọn chúng.

Có một số mẫu rất thú vị.

“Hãy giết chết ả ngay,” Chapman nóng nảy, thở hỗn hển cứ như một con cá bị mang ra khỏi nước vậy. “Trước khi bọn chúng tẩu thoát.”

<Tai sao thế, bởi vì mi yếu và mệt hử? Không.> Visser Ba nói. <Ả đang đi tới chỗ bọn Hork-Bajir bỏ trốn. Ta biết lắm! Hợp nhất với tụi nó, chúng mình với Hội Đồng Thập Tam Trụ về sự tồn tại của chúng và làm ta mất thể diện. Ta sẽ tóm cổ được ả ta cùng với bọn Hork-Bajir bỏ trốn kia!>

“Nhưng, thưa Visser, trong những cơ thể vật chủ người này, không có đủ phương tiện, chúng

ta có thể không đuổi kịp bọn chúng,” Chapman nói với giọng hết sức kính cẩn.

<Ta mù chắc? Ta ngu chắc? Hai đội quân Hork-Bajir và Taxxon giờ đang quy tụ về đây. Nếu như tụi mi vấp ngã, thì cứ việc. Ta nhất định sẽ không trì hoãn chiến thắng của ta đâu!>

Rõ ràng là được khuyến khích bởi giọng nói có vẻ nhân từ của Visser Ba, một tên Mượn xác người khác đã mắc sai lầm khi đưa ra ý kiến.

“Khó mà tin được rằng những vật chủ Hork-Bajir này có thể tạo ra một khu định cư ngay dưới mũi chúng ta. Làm sao mà chúng ta -”

Luỡi dao đuôi Andalite vung lên và ngưng lại, vổ vổ và ấn vào chân phải anh ta.

“Không, tôi -” anh chàng kêu lớn. “Tôi không hề có ý chỉ trích. Không!”

“Thưa Visser, chúng ta cần tất cả những con người có thể dùng vũ khí,” Chapman can thiệp.

<Phải, mi nói đúng,> Visser Ba nói. <Thiệt là ngu ngốc khi cắt đứt chân hăn. Làm sao mà hăn đi được khi không có chân kia chứ?>

Anh chàng kia gần như đã thở phào nhẹ nhõm. Nhưng rồi Visser Ba lại vung đuôi lần nữa. Cánh tay trái của anh ta rút cái bịch xuống đất.

<Tất cả đám tụi mi chỉ toàn là những đứa gây cản trở tiến trình đi tới chiến thắng của ta mà thôi,> Visser Ba phun nước miếng phì phì. <Từ đây, ta sẽ xuất phát một mình. Bọn Hork-Bajir và Taxxon chả mấy chốc sẽ nhập bọn với chúng ta, và phi đội bay cũng sẵn sàng rồi. Hãy đuổi theo khi nào mấy cái thể ẻo lả của tụi mi cho phép nhé. Ta có một lối hình biến rất hết ý cho những cuộc thử thách như thế này.>

Trước những cặp mắt quan sát của đám lính tùy tùng, Visser Ba bắt đầu biến hình.

Soạt!

Cái đầu của hăn mỏng dẹt ra giống như một chiếc đĩa bay trong phim hạng 2. Cặp mắt chính của hăn nhắm nghiền và dính tít vào nhau. Những con mắt cuống vẫn còn đó nhưng lại trở nên dày cui. Nhãn cầu phồng to và đỏ ngầu.

Những chiếc cẳng chân đa khớp nổi trổ ra từ hai bên sườn, một, hai, ba - tổng cộng sáu cái, thay thế cho những chiếc chân có móng guốc của cơ thể Andalite đang biến đi một cách nhanh chóng.

Lớp lông màu xanh dương ánh nâu Andalite có vẻ bị hút thụt vào trong người hăn, như thể

nó đã bị cuốn vào, để lại một lớp da hay lớp vỏ gì đó mờ mờ không rõ màu.

Mấy cẳng chân dài ra, thon mảnh giống như chân nhện. Tận cùng hai chân trước là móng vuốt. Còn tận cùng bốn chân sau là những chiếc đinh nhọn có ngạnh.

Và rồi, trước cái nhìn chăm chăm hoảng hốt của tôi, lớp vỏ bắt đầu thay đổi. Từ một lớp mờ mờ ảo ảo, nó vặn vẹo chuyển sang màu xanh dương, màu đỏ với những bóng mờ màu cam của những cơ quan nội tạng, rồi trở thành màu xanh lá cây và màu nâu. Xanh hết như màu lá trên đầu, nâu hết như màu đất trên đường mòn.

<Một con tắc kè hoa!> tôi thì thào.

Lớp vỏ cứng mỏng mảnh, kỳ dị màu đất của tên Visser Ba gần như vô hình, ngay cả dưới cặp mắt ó biển-tôi. Màu sắc và hoa văn của lớp vỏ này thay đổi rất nhanh khi con tắc kè hoa đó di chuyển.

Được rồi đó, Marco, nhà người biết hắc đã biến hình thành một loài vật nguy hiểm rồi đó. Điều đó vẫn khớp với kế hoạch của nhà người mà.

Đương nhiên rồi, tôi đã không lường được hắc sẽ trở nên vô hình.

CHƯƠNG 26

Tôi hạ cánh và hoàn hình cách xa con đường mòn.

Xa lạ ở nơi đây, trên cao kia cũng vậy. Yên tĩnh. Một vài con chim hót. Gió nhẹ hây hây làm mấy ngọn cỏ cao thưa thớt đung đưa ào ào. Những tán cây rì rào.

“Tất cả cái tôi cần là một cuộc dạo chơi,” tôi nói, muốn nghe âm thanh của chính giọng nói mình. “Một ít khoai tây chiên, một cái bánh xăng-uych kẹp thịt nguội.”

Jake và Cassie đã bị hỏa thiêu trong chiếc SUV của Visser Một.

Ax mất tích.

Mẹ tôi...

Tôi có thể bỏ chạy, rời khỏi thị trấn, không bao giờ quay trở lại. Tôi có nhiều năng lực. Tôi có thể xoay xở được. Tôi có thể tới Hollywood, hay Pháp, hay một nơi nào đó.

Marco người Pháp. Tôi thích cái tên đó. Bọn Yeerk có ở Pháp không nhỉ? Tôi hổng màng. Tôi sẽ hổng thèm để ý đến chúng một chút nào nữa cả.

“Ôi, Chúa ơi,” tôi rên rỉ. Tôi gục đầu vào hai bàn tay.

<Marco! Bạn đang ở vào một vị trí cực kỳ tệ hại!>

Đầu tôi bật ngửa. Tôi nhìn quanh, bối rối, cho tới khi nhìn thấy một chú điều mướp phương Bắc đang bồng bênh trên làn gió nhẹ.

“Ax à?” tôi nói, cốt không phải để ảnh nghe thấy.

<Marco, có một toán quân Hork-Bajir và Taxxon đang tiến lên ở phía bên kia rặng núi này. Khoảng chừng hai phút nữa theo giờ của bạn, chúng sẽ có thể trông thấy bạn.>

“Không phải là giờ của tui, anh bạn người ngoài hành tinh đần độn kia, mà là giờ của tất cả mọi người!”

Nhưng tôi mắc phải biến hình, không phải là ó biến nữa. Cặp cánh giờ đây bớt hữu dụng rồi. Tôi vẫn cần phải có thể ở lại coi cho hết trận chiến này ngay trước mũi những con người, những Hork-Bajir và bất cứ con vật lạ lùng nào mà Visser Ba biến hình thành.

Đã đến giờ của dê núi.

Ax đã hạ thấp xuống, vẫn ở trên không nhưng giờ ảnh có thể nghe tôi nói.

<Tôi thấy rõ rằng việc có mặt của lực lượng bổ sung này là quá sớm so với kế hoạch. Điều đó có thể tạo nên một sự bất cân bằng lực lượng và sẽ gây ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta theo chiều bất lợi,> Ax nói.

“Xì, bồ nghĩ thế à?” Tôi la.

<Chúng ta cần quân tiếp viện.>

“Bồ mà biết có một đội quân riêng nào đó, bồ có thể kêu tới, bởi vì nếu như bồ có thể kêu thì giờ là đúng lúc rồi đó!”

Thiệt là mĩa mai. Tôi không mong đợi Ax sẽ tuân lời tôi một cách nghiêm túc. Nhưng trước khi tôi có thể phản đối, Ax đã bắt gió và hướng xuống dưới chân đồi, để trọng lực giúp ảnh lấy tốc độ.

“Bồ đang... bồ đang làm cái quái gì thế?” tôi la thất thanh.

Thiệt là khủng! Tôi đã tìm thấy Ax và cũng đã để lạc mất ảnh trong vòng có một phút.

“Được rồi, được rồi, bình tĩnh nào,” tôi run run tự nhủ. *“Bình tĩnh. Được rồi. Để coi nào. Phải quay về chỗ Rachel, Tobias và Visser Một. Điều duy nhất phải làm bây giờ. Biến hình. Nào, Marco, tập trung nào!”*

Tôi tập trung vào ký ức về con dê núi bụi chẳng, đang thêm thiếp trong môi trường sống nhỏ xinh an toàn của nó ở sở thú.

Ngu quá đi, nhưng tôi chấm đúng con dê đó mất rồi.

Biến hình hổng bao giờ có logic, hổng bao giờ rành mạch, hổng bao giờ mà hổng nham nhở và cũng hổng bao giờ tuân theo một trật tự nào cả. Những biến đổi hổng nhất thiết phải được bắt đầu từ đầu rồi từ từ tiến xuống đến đầu ngón chân, mặc dù chúng hoàn toàn có thể biến đổi theo trình tự đó. Và lần này cũng thế.

Phụt!

Hai cái sừng đen nhánh, nhọn hoắt như hai cái dao găm phụt ra từ đỉnh đầu tôi. Tôi cảm thấy mặt mình ngứa ngáy. Tôi giơ tay lên và sờ thấy một cọng râu dài, khá mềm mại, màu trắng ở phía dưới cằm. Năm ngón chân trên mỗi bàn chân của tôi chảy nhão ra quện vào với nhau tạo thành hai ngón chân có đệm to đùng. Chúng đang biến đổi trở thành hai chân sau bè bè chắc nịch cứng cáp của con dê. Phủ bên ngoài lớp lông tơ mịn và mềm là những cọng lông thô, bảo vệ cơ thể dê-tôi khỏi gió và mưa lạnh. Đột nhiên, tôi ụp người về phía trước. Tôi thấy hai bàn tay tôi, giờ cũng nứt ra thành móng guốc cùng với những tấm đệm gồ ghề bên dưới.

Xoẹt!

Hai cái vai người nhỏ nhắn của tôi nhô cao lên trở thành bờ vai xù xì đầy uy lực của một chú dê núi đực nặng gần một trăm năm mươi ký. Tôi cảm thấy trí não của chú dê núi hòa nhập với bộ não tôi. Nhưng tôi không hứng thú với việc đấu tranh với nó. Chú dê muốn leo núi, mà tôi thì cũng muốn thế.

Tôi nhảy chồm chồm qua lớp đất, đá tảng rải rác. Lên, lên, thẳng lên.

Sức mạnh ở bốn chân tôi thiệt là không thể nào tin nổi! Tôi đang trèo núi mà hổng có phải chống lại lực cản của trọng lực. Trọng lực hổng có liên quan! Nó hổng có tồn tại!

Lên cao, băng qua những thân cây. Nhảy lên một cách dễ dàng, vượt qua những tảng đá mòn như bỡn - nếu là người hẳn phải mất đến năm phút lọ mọ cản trọng mới trèo qua được. Tứ chi của tôi là những bánh xe phát động đồ sộ. Tôi như đang đi cà kheo, chỉ việc nhảy, nhún, bật, nảy, hầu như là bay nữa kìa.

Tôi trông thấy và ngửi thấy bọn Hork-Bajir khi chúng trèo lên đỉnh dãy núi, nhưng ai mà thèm để ý chứ? Chúng hồng bao giờ tóm được tôi. Dãy núi này là của tôi. Những hòn đá tảng kia thuộc về tôi!

Lên và lên, dễ dàng đẩy lùi xa bọn Hork-Bajir, tôi bắt kịp Visser Một và hai đứa bạn. Họ đã bày xong dây thừng và móc leo núi. Visser Một đang được kéo và lơ lửng giống như một bao tải khoai tây.

Họ trèo núi theo con đường dễ. Đường tôi đi khó hơn nhiều: không có lối mòn, những cây non rải rác che kín lối đi, không có chỗ để chân lộ thiên, đá sỏi vụn vương tùm lum.

Tôi đi theo lối mà chưa có một người nào trèo qua, không có một chuyên gia leo núi đá nào được trang bị thiết bị đầy đủ đến tận răng luôn mà có thể leo được quá nửa ngày.

Với tôi, đó là một cầu thang cuốn.

Mắt tôi nhìn thấy từng kẽ nứt nhỏ xíu. Móng guốc tôi tóm được từng vết rạn. Tôi kéo cơ thể dể núi một trăm năm mươi ký của mình lên một bức tường dốc đứng dễ dàng đến độ tôi có thể đã từng là nàng tiên Tinkerbell[23] đang bồng bênh trên lớp bụi kỳ ảo vậy.

Tôi vượt qua Visser Một.

Rachel nhìn thấy tôi.

<Marco hử?>

<Còn ai vào đây nữa chứ?>

<Ừ há. Chúc may mắn nha, ổn hết chứ hả?>

<Ổn cả, thưa công chúa Xena,> tôi nói.

CHƯƠNG 27

Tôi chờ trên đỉnh núi, một mình. Một ông hoàng của toàn thế giới.

Từ trên đỉnh, sườn sau của dãy núi trải dài gần như bằng phẳng suốt về phía Tây. Choán hết

tầm mắt tôi là một triền dốc dài ngút, có lẽ phải tới một phần tư dặm kéo đến chỗ có vẻ như bị phá vỡ bởi xương sống của một rặng núi dài.

Tại tôi đã tiến lên theo sườn đông, gần như dốc thẳng đứng. Sườn nam và sườn bắc, cũng chẳng khác hơn - toàn là những vách đá cheo leo.

Với ba hướng này, đối với một con người, hay với một tên Mượn xác người, một cú rơi chết người là hồng thể tránh khỏi.

Hồng có chút may mắn nào giống như một thung lũng được che giấu. Hồng có chút may mắn nào giống như một khu định cư bí mật của người Hork-Bajir.

Nhưng trái lại, đó là điều được mong đợi.

Khuôn mặt của mẹ tôi, rất đột ngột, hiện ra ở phía trên những tảng đá hướng Đông. Bà đang được đẩy lên từ bên dưới. Bà trèo lên tới nơi, rõ ràng là kiệt sức lắm rồi.

Bà cứ nằm ngửa, lưng dán xuống đất, thở hỗn hển và ho khù khụ cả một lúc. Rachel và Tobias ló lên phía sau bà.

Rồi bà lăn người và với sức mạnh của ý chí, bà bắt mình đứng dậy.

Một lần nữa, tôi cảm nhận được niềm tự hào mới lạ. Cho dù với sự giúp đỡ của Rachel và Tobias, nội leo lên được đỉnh núi này cũng là một thành tích đáng kinh ngạc rồi.

Một kết thúc thích hợp. Nỗ lực cuối cùng, thành quả cuối cùng.

Giờ, với tôi sao mà quá dễ dàng. Tôi có thể quăng một trăm năm mươi ký thịt của tôi về phía trước, đầu chúc xuống thấp, đâm sầm vào bà, để cho bà bay, hai cánh tay quơ quào bất lực trong lúc rơi, rơi, rơi và rơi...

Tên Visser sẽ chết.

Vật chủ bất lực của hắn, mẹ tôi, cũng chết.

“Andalite hả?” bà hỗn hển.

<Hiển nhiên,> tôi đáp. *Hãy hết sức cẩn thận, Marco, tôi cảnh báo bản thân. Đây là vai diễn của Jake. Nó đang nói với Visser Một. Hắn không thể biết nhà người là ai.*

Nhưng giờ còn có chuyện gì nữa nào? Kết thúc rồi. Nó sẽ chấm dứt ở đây.

Vấn đề sẽ là ở chỗ, bởi vì cuối cùng hẳn sẽ biết tụi tôi gạt hẳn, bà sẽ có thể gọi tên tôi. Bà có thể thốt lên “Marco.”

“Marco! Đừng để các bạn con giết mẹ, Marco!”

Tôi nhún vai.

Tôi thua rồi. Cuộc đời mẹ sẽ kết thúc ở đây. Tôi cũng sẽ thế, giờ thì tôi đã biết điều đó. Làm sao tôi có thể sống? Làm sao tôi có thể sống khi mà tôi biết tất cả?

“Thế này nhé, Andalite hay con người, hay bất cứ giống loài gì ẩn sau lối hình biến kia, người nên biết một điều rằng: Quân đội trung thành của ta ở kín trên bầu trời kia! Nếu người bội tín, người sẽ bị phanh thây!”

<Chúng ta có một thỏa thuận,> tôi ôn tồn nói. <Chẳng mấy chốc, Visser Ba sẽ hội nhập với chúng ta thôi. Hẳn sẽ chỉ có một mình, hoặc gần như là một mình.>

“Khu định cư của người Hork-Bajir. Ta không thấy một khu định cư nào cả!”

<Erek,> tôi truyền riêng cho anh, <tôi hy vọng là anh đang ở đây, công tử à.> Thế rồi, bằng giọng truyền mở, <Cho dù người không có đầy đủ phẩm chất của một Vị Hoàng tử Ai Cập, song... Hãy coi đây!>

Mặt đất triền dốc phía Tây mờ đi, rồi biến mất. Visser Một nhảy dựng, giật về phía sau. Cái thung lũng hiện ra ngay trước mũi chân hẳn.

“Quê nhà Hork-Bajir,” Rachel nói, vẫn tiếp tục vai diễn của mình.

Phía dưới tụi tôi, bên dưới những bức tường là vách đá thẳng đứng, là một thung lũng cây cối sum suê tràn ngập người Hork-Bajir tự do.

Tôi quan sát nụ cười bệnh hoạn, khao khát nở rộng trên khuôn mặt xinh đẹp của mẹ tôi khi Visser Một chăm chăm nhìn xuống thung lũng ở bên dưới.

Có một vài Hork-Bajir trẻ đang quăng mình qua những thân cây, chơi trò đuổi bắt. Hork-Bajir trưởng thành tước vỏ cây từ những thân cây thông cao ngút. Tôi đếm được có ít nhất là bốn mươi đến năm mươi người Hork-Bajir đang làm những công việc hàng ngày của họ.

<Được rồi nhé, tụi ta đã hoàn thành trọn vẹn vụ trả giá cuối cùng,> tôi lẩm bẩm. <Giờ chỉ còn phụ thuộc vào tên Visser Ba thôi.>

Bà mỉm cười, ngay với tôi. “Ta có biết mi. Ta có quen mi, phải không nào?”

<Ta là một chiến binh Andalite. Đó là tất cả những gì người cần biết.>

“Không. Bọn Andalite không pha trò. Chuyện đó chỉ mình nền văn hóa đại chúng của loài người có thôi. Không, mi là một con người. Và...” Bà lục lại ký ức của mình, nhướn mắt lên, “là một kẻ ta quen biết, có một lần. Cách đây lâu rồi, có lẽ thế. Nhưng là một kẻ nào đó ta có quen biết.”

CHƯƠNG 28

Tôi cứng người. Bất động. Như một xác chết.

Tôi muốn bà thốt ra tên tôi.

Tôi đã từng để lộ bản thân. Một cách có chủ tâm. Tôi muốn bà nói ra tên tôi. Tôi muốn bà gọi lớn tên tôi và nói, “Marco, mẹ yêu con, mẹ nhớ con, mẹ vẫn là -”

Ôi trời, tôi đã làm rối tung lên rồi. Kế hoạch, tôi đã phá hủy nó, chỉ cốt để nghe thấy bà gọi tên tôi. Tôi đã lừa gạt chính bản thân mình. Tôi không thể làm thế được.

<Ồn rồi, Marco,> một giọng nói dịu dàng vang lên. Nhưng không phải của mẹ tôi. Của Rachel.
<Ồn rồi, bồ tèo, ồn rồi mà.>

Thế rồi, mọi thứ xảy ra cùng một lúc.

Phía trên mép đỉnh núi, hần nhô lên, kệch cỡm, nửa màu xanh dương, nửa có màu đá núi.

Visser Ba đã trèo tới nơi.

<Tuyệt, tuyệt, tuyệt,> hần nói. <Gì thế này? Visser Một ngồi trên bờ vực khu định cư của bọn Hork-Bajir tự do ư? Nói chuyện phiếm với hai tên Hork-Bajir tự do và, trừ phi là ta lắm, một tên Andalite ư?>

Visser Một quay người đối diện với hần. Không vẻ sợ hãi. “Kết thúc rồi, cái đồ gian trá, bất tài nhà người! Những con tàu trung thành của ta đang ở phía trên đầu đấy.”

<Của ta cũng ở trên,> Visser Ba rít lên. <Và những phi cơ của ta sẽ thổi bay phi cơ của người ra khỏi bầu trời!>

“Quả đúng là đặc trưng của người. Người chỉ toàn nghĩ tới bạo lực, tới tàn ác. Đồ ngu. Phi cơ của ta đang chạy máy quay cảm biến. Chúng đã ghi lại hình ảnh cái thung lũng này, khu định cư của người Hork-Bajir tự do này rồi! Người nghĩ sao, Hội đồng Thập Tam Trụ sẽ nói gì khi coi băng ghi hình này há?”

Visser Ba không biểu hiện bất cứ một cảm xúc nào. Hầu như có lẽ là do hắn không thể biểu lộ.

Visser Một cho tay vào trong ba lô, rút ra hống phải là vũ khí mà là thứ gì đó trông hơi giống một cái máy điện thoại di động.

“Visser Một đây,” bà nói. “Tấn công!”

<Ừ, bằng tất cả những phương tiện người có, tấn công ta đi,> Visser Ba vừa nói vừa cười phá lên. <Các phi cơ của ta cũng đang dùng máy quay cảm biến. Thu lại hình ảnh một tên phản bội, cựu Visser Một đang nổ súng vào những Yeerk trung thành!>

Bất thành linh, bầu trời cao trên đầu dường như bị chia nhỏ ra, giống như một cái áo bị bung đường may nối, và trên đó, xuất hiện một phi cơ hống giống bất cứ cái nào mà tôi đã từng được nhìn thấy.

Khổng lồ! Bự hơn con tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba rất nhiều.

Ở chính giữa là một cái lõi hình trụ, bao quanh là tám cái kén. Bốn động cơ cực lớn bó thành một cụm phía đuôi, lửa màu xanh dương cháy sáng rực.

<Một con tàu của Đế chế *Nova-class* ư?> Visser Ba hỗn hển.

Ngay lúc đó, một luồng những phi cơ nhỏ hơn từ hướng Tây bay tới tạo thành một vệt dài - chiến đấu cơ Con Rệp của Visser Ba. Visser Một xoay vòng vòng quan sát chúng, một đoàn chiến đấu cơ di chuyển rất nhanh kéo dài từ bên này qua đến phía sau rặng núi. Ở giữa những chiếc Con Rệp đó là một lưỡi rìu chiến đấu bự bành ky: tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba.

Phi đội bay thấp ngang qua khu định cư.

“Visser Ba!” mẹ tôi la lớn. “Người bị bắt vì tội bất tài!”

<Đồ phản bội!> Visser Ba gầm gừ.

Hắn xông lên tấn công bất thành linh, vượt trước quơ quào.

Visser Một kéo ra một khẩu Tia Nghiệt.

Những chiến đấu cơ Con Rệp của Visser Ba tăng tốc hướng về phía phi đội của Visser Một đang lao xuống. Trận chiến bùng nổ. Khi những chiến đấu cơ Con Rệp và tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba quần đảo quanh con tàu Đế Chế của Visser Một, bầu trời bị rạch nát bởi những tia Nghiệt phát ra từ những khẩu đại bác của cả hai phía.

Visser Một khai hỏa.

Visser Ba lạng tránh.

<Áááááá!>

Một lỗ tròn cháy xèo xèo xuất hiện trên lớp da đổi màu của Visser Ba.

Mẹ tôi la thất thanh. Bà lão đảo rồi té nhào. Quần áo bà biến thành màu đỏ rực.

<KHÔÔNG!> Tôi gào lên. Tôi nhào tới, nhào về phía Visser Ba, đầu chúc xuống, cặp sừng nhọn sẵn sàng đâm thủng bụng hắn.

<Marco! Dừng lại!> Rachel hét lớn. <Mọi việc đang diễn ra đúng kế hoạch mà! Điều này buộc phải diễn ra mà! Mẹ bồ buộc phải ->

<KHÔÔNG!> Tôi đâm sầm vào lối hình biến tắc kè hoa của Visser Ba. Con vật giật lùi lại. Hấn loạn choạng. Ba cẳng chân sụm xuống.

Visser Một bắn.

Tia Nghiệt hồng có trúng Visser Ba mà trúng tôi.

Đau thấu trời. Một miếng thịt hình bán nguyệt bên hông tôi bay theo tia Nghiệt. Vết thương khiến tôi lão đảo, mắt mờ cảm và hồng còn thể định hướng nổi nữa.

“Hãy phá hủy khu định cư của bọn Hork-Bajir! Khu định cư!” mẹ tôi gào thét qua thiết bị truyền tin. “Đừng có bắn mấy con tàu của thằng Visser Ba! Bắn vào khu định cư! Giết tất cả bọn chúng! Hãy giết tất cả bọn chúng!”

<Một sự nỗ lực đáng thương. Đừng có mơ mộng hão huyền đến việc che đậy được cái tội phản bội của người,> Visser Ba châm chích.

Pằng chú! Pằng chú!

Những luồng tia Nguyệt vẫn lúu chúi trên bầu trời. Con tàu Đế Chế đang nã đạn xuống mặt đất, xuống cái nơi mà chúng cứ tưởng đó là khu định cư của người Hork-Bajir tự do.

Một hình chiếu ba chiều.

Erek người Chee đã tạo ra ảo giác. Và giờ đây, khi bọn Yeerk nã súng, ảnh tạo ra ảo cảnh những người Hork-Bajir đang bị thiêu cháy, gục ngã và hấp hối.

Thế nhưng không thể phủ nhận được những định luật vật lý.

Nguồn năng lượng của những khẩu Tia Nguyệt khổng lồ không chui sâu xuống dưới thung lũng, mà gây chấn động trên đỉnh núi, chỉ cách chỗ tụi tôi đứng có chừng ba mươi mét.

CRRRRRRRẮC!

Mặt đất rung bần bật.

Và đột nhiên, đất dưới chân tụi tôi chao nghiêng. Có một vết rạn ở ngay tảng đá mà tụi tôi đang đứng.

Một khe nứt xuất hiện.

Tôi loạng choạng xém té bởi vết thương lại làm tôi đau nhói.

Khe nứt đã phân tách tụi tôi ra làm hai. Visser Ba cùng với đội quân Mượn xác Hork-Bajir đang ào ào xông tới ở một bên. Rachel và Tobias cũng ở bên đó, bị bọn chúng vây chặt.

Tôi ở cùng bên khe với Visser Một, với mẹ tôi. Chỉ có hai mẹ con tôi ở đó.

Bà đứng đó, lưng tựa vào vách núi, giận dữ điên cuồng.

“Quá trễ rồi, Visser Ba! Quá trễ rồi! Không thể ngăn được ta nữa đâu!” Rồi, miệng ghé vào thiết bị truyền tin, bà phát lệnh, “Hãy phái một phi cơ tới đây đón ta!”

Rachel và Tobias lùi lại để khỏi bị rút khỏi vách núi. Tụi nó mà rút, cầm chắc cái chết. Bọn Hork-Bajir bao quanh hai đứa nó, thẳng tay đánh đập tụi nó một cách tàn nhẫn.

Trong một vài giây nữa thôi, chuyện đó sẽ chấm dứt.

Tất cả sẽ chấm dứt. Kế hoạch của tôi kết thúc. Thất bại. Rachel và Tobias sẽ chết. Visser Ba sẽ sống. Còn Visser Một thì sao?

Thoáng trong khoé mắt, tôi nhìn thấy một chiếc Con Rệp đang gầm rú ở trên trời, thả tên lửa xuống đầu tui tôi.

Tôi quay đầu nhìn thẳng vào mặt Visser Một - tên thủ lĩnh Yeerk trong công cuộc xâm lăng Trái Đất.

Hắn trừng mắt nhìn tôi, chuyển hướng nòng súng, chĩa vào tôi.

Tôi hạ thấp đầu và cảm thấy sức mạnh dồn ở tứ chi.

Tôi sẽ rơi - một cú rơi ba mươi mét.

<Con yêu mẹ,> tôi thầm thì. Và rồi, bất thành linh, tôi lao tới.

“Một thằng bé!” bà thầm thì, giọng sững sờ. “Đó là một cậu bé!”

CHƯƠNG 29

Tôi lao tới.

Khẩu Tia Nghiệt di chuyển. Ngón tay của Visser Một siết cò súng.

Quá chậm. Hắn chậm chạp quá. Chưa kịp nháy mắt, tôi sẽ húc vào người hắn trước khi hắn kịp khai hỏa. Tôi sẽ húc hắn bằng toàn bộ sức mạnh con dê núi mà tôi đang sở hữu. Hắn sẽ ngã ngửa và rơi vào khoảng không và...

RRRRRRROOOOOOAAAAARRRR!

Một ánh chớp màu cam xen lẫn màu đen. Nó xuất hiện ngay ở rìa vách đá.

Nhanh hết sức!

Con hổ xô tôi. Móng vuốt quặp lại, nó xô vào cạnh sườn tôi, hẩy tung người tôi quơ quào trên bốn chân.

Kế đến, từ trên trời, một chú chim rơi, hai cánh ép chặt vào lưng, móng vuốt chìa ra. Nó rạch mặt Visser Một.

“Áááááá!” Hăn rú lên.

Hai tay ôm chặt lấy khuôn mặt bị rạch nát, máu me be bét, Visser Một lão đảo giật lùi.

<Mẹ!> tôi la lớn.

Trong một phút dài khủng khiếp, bà đứng ngay ở mép vách núi, chói với chống chọi với sức hút của trọng lực, tôi nhảy lên, đưa tới túm lấy bà, kéo bà lại. Và chẳng hiểu sao, chẳng rõ vì lý do gì, tôi cứu được bà.

Thế nhưng con hổ-Jake choàng cánh tay bự chẳng của nó quanh người tôi và giữ tôi lại.

Bà rớt. Biến mất khỏi tầm mắt.

<Không! Không! Không!> tôi gào rú.

<Thôi nào, Marco,> Jake dỗ dành. <Thôi nào, ráng lên, bồ tèo.>

Nó ôm chặt tôi, trói chặt tôi trong vòng tay của nó. Sức mạnh của lối hình biến cộp của Jake đã vô hiệu hóa sức mạnh của con dê núi, của chính tôi.

<Thôi nào. Marco. Ráng lên mà, bồ tèo.>

Mờ cảm, như thể là tôi đang quan sát mọi chuyện trên một chiếc tivi nhòe nhoẹt, nhiều nắng nhiều nhịt, thế nhưng tôi biết trận chiến ở bên kia khe nứt đang diễn ra một cách rất ác liệt.

Tôi biết, ngày càng có thêm nhiều người Hork-Bajir tự do tới tham chiến. Tôi biết, có một người Andalite đang chỉ đạo họ. Tôi biết, họ đang đẩy lùi làn sóng tấn công của quân đội Visser Ba.

Ax đã mang những người Hork-Bajir tự do từ nơi định cư thực sự của họ, cách xa đây hàng bao nhiêu dặm đường, tới đây hỗ chiến cùng tôi.

Trên cao, trên bầu trời, trận chiến ác liệt giữa một bên là tàu Đế Chế và bên kia là tàu Lưỡi Rìu cùng với phi đội Con Rệp vẫn đang tiếp diễn. Đó hổng phải là nỗi bận tâm của tôi nữa rồi.

Hổng còn thứ gì khiến tôi bận tâm nữa cả. Tất cả những gì tôi phải làm bây giờ là lắng nghe tiếng nói vọng trong đầu mình, <Cố lên, Marco. Cố lên.>

CHƯƠNG 30

Tôi nằm liệt giường gần như suốt cả một tuần sau đó. Bị bệnh. Đó là hai từ mà tôi dùng để giải thích với ba.

Tôi nằm lì trên giường, bật ti vi coi những chương trình phim truyền hình nhiều tập, chương trình trò chuyện của Jerry Springer và những bộ phim cũ rích.

Tôi hổng biết tôi xuống khỏi đỉnh núi đó và về đến nhà bằng cách nào. Trong suốt quãng thời gian đó, tôi xa rời tất cả mọi sự, lạc tới một nơi nào đó trong đầu mình.

Jake tới. Nó kể tôi nghe Cassie đã nhìn thấy chiếc limo của Visser Ba vào bãi. Hai đứa nó nhận ra tụi nó bị kẹt, không thể tiếp tục biến hình, thế nên tụi nó tức tốc quay trở lại lốt gián. Tụi nó biết lúc ấy chẳng thứ gì có thể giết nổi một con gián.

Khi Visser Ba bắn cháy chiếc xe, Cassie đã biến hình xong, còn Jake thì mới được phân nửa. Nó bị phỏng, đau đớn và bất tỉnh.

Cassie phải ở lại đó chăm sóc nó, giúp nó tỉnh lại vào phút chót, kịp lúc để hoàn hình. Xém chút nữa, Jake bị kẹt vĩnh viễn trong một lốt sinh vật nửa người nửa gián.

Tôi lắng nghe những gì Jake kể. Nghe chuyện Visser Ba đã trốn thoát như thế nào, nghe chuyện nhóm Hork-Bajir tự do bị mất đi năm người của họ trong cuộc chiến ra sao.

Tôi không đoái hoài.

Jake về và tôi lại bấm điều khiển ti vi chuyển từ kênh này qua kênh khác.

Hai ngày trôi qua. Rachel tới thăm tôi. Nhỏ ngồi trong chiếc ghế bành của tôi, gác chân lên bàn.

“Hổng có một các xác nào,” nhỏ thông báo.

“Gì cơ?” tôi lơ đãng hỏi, tay bấm điều khiển lướt qua cả chục kênh truyền hình.

“Visser Một. Mẹ bồ. Mình biến hình thành đại bàng và mò mẫm khắp rồi, hổng thấy một cái xác nào hết.”

Tôi cảm thấy lòng tôi quặn thắt.

“Bọn Yeerk đã thu dọn sạch sẽ đồng bừa bộn của chúng rồi còn đâu. Tiêu hủy chúng có mà.”

Nhỏ lắc đầu. “Hổng phải. Bọn Yeerk dùng Tia Nghiệt đốt cháy hết tất cả các tử thi. Những dấu vết thiêu hủy đầy ở trên đồi í, nhưng hổng ở chỗ mẹ bồ rớt xuống.”

Cảnh tượng lúc ấy nhá lên, một kênh truyền hình khác nữa: chương trình “mẹ tôi rơi vào tay thần chết.” Tôi nhìn thấy bà rơi, cảnh quay chậm.

Tôi thấy chiếc Con Rệp gầm rú bay qua.

Nó có thể bắt kịp bà không ta?

Không. Không thể nào.

“Một sự cố gắng dễ thương đấy, Rachel,” tôi nói.

Nhỏ nhún vai. “Mình chỉ kể bồ nghe những gì mình thấy thôi. Mình hổng có nói láo.”

“Rõ là bồ đang nói láo,” tôi nói. “Lòng thương hại. Lòng bao dung. Cốt để khiến thằng Marco này cảm thấy dễ chịu hơn thôi.”

“Hổng phải thế. Bởi lẽ điều đó sẽ hổng khiến bồ thấy dễ chịu hơn. Nó cũng hổng phải là lòng thương hại hay lòng bao dung. Mình sẽ chẳng cho bồ một đặc ân nào cả. Bồ đã gào thét và cắn hận bản thân. Tệ thật đấy nhưng nếu mẹ bồ chết, chí ít ra, chuyện đó rồi cũng sẽ có ngày chấm dứt. Còn nếu như mẹ bồ còn sống...”

Tôi nín thinh. Nhỏ thở dài và nhồm dậm rời khỏi phòng tôi. Khi nhỏ đụng tay tới núm vặn trên cánh cửa, tôi cất giọng, “Rachel à, tui chuẩn bị làm điều đó. Thế rồi lại thôi. Tui đang cố giết mẹ, ấy thế mà tui lại cứu bà. Là bồ, bồ sẽ làm gì?”

“Làm gì ư?”

“Bồ sẽ làm gì mỗi khi bồ phải ra quyết định, mà lựa chọn nào cũng khủng khiếp hết cả? Bồ sẽ làm gì hả Rachel? Nếu như đó là mẹ hay là ba hay là em gái bồ. Bồ sẽ làm gì hả công chúa Xena?”

“Mình á?” Nhỏ thở dài. “Mình cho rằng, mình sẽ hy vọng có ai đó sẽ tới cạnh mình và ra quyết định giùm cho mình.”

“Như Jake đã làm giúp tui.”

“Ừ, đúng thế.”

“Ngộ nhớ mẹ tui không chết thì sao ta? Ngộ nhớ bà thực sự vẫn còn sống sót thì sao ta? Ôi, Chúa ơi, ngộ nhớ còn có thêm một lần tiếp theo nữa thì sao ta?”

Rachel quay lại và đến bên giường, ngồi xuống cạnh tôi. Nhỏ không ôm tôi. Nhỏ hồng phải là đứa khoái ôm ấp. Nhưng nhỏ ngồi đó với tôi.

“Mỗi lần là một trận chiến, Marco à. Mỗi lần là một trận chiến.”

Hồng giống một câu trả lời thỏa đáng. Nhưng đó là câu trả lời duy nhất mà tôi có được.

“Hãy xem ti vi tiếp đi,” Rachel nói.

Tôi nheo mắt nhìn cái điều khiển.

HẾT TẬP 30

[1] Honeycomb: tên một loại cốm ăn sáng - một loại thực phẩm rất phổ biến ở Mỹ (ND).

[2] Nguyên văn: “The salad days” - đây là một thành ngữ muốn nói đến những ngày còn trẻ dại, bông bột thiếu kinh nghiệm sống. Tuy nhiên, ở Mỹ, khi dùng thành ngữ này, người ta lại muốn nói đến những ngày mà khả năng, năng lực của người đó đang ở đỉnh cao, bất kể người đó có còn trẻ tuổi hay không. (ND)

[3] Trong tiếng Anh, “salad” nghĩa đen là rau trộn với dầu giấm. Có lẽ vì Marco không biết ý nghĩa của thành ngữ này nên hiểu “the salad days” là “những ngày rau trộn.” (ND)

[4] Nguyên văn: “birds and bees” - một thành ngữ trong tiếng Anh - có nghĩa *dạy dỗ thiếu niên về giới tính và thai sản* (N.D)

[5] “Donut day” là một ngày quốc lễ ở Mỹ, nhằm vào ngày thứ Sáu đầu tiên trong tháng Sáu. Ngày lễ này được hình thành từ năm 1938, là ngày để giúp đỡ những người nghèo trong cuộc đại khủng hoảng và cũng để tưởng niệm những nữ chiến sĩ trong Thế chiến thứ nhất. Họ đã phục vụ bánh mì ngọt cho các binh lính Mỹ nơi tuyến đầu của chiến trường nước Pháp. (N.D)

[6] Dobermann là một loài chó giống Đức duy nhất được đặt theo tên người, được ra đời từ năm 1890 bởi Luis Dobermann. Luis là một nhân viên thu thuế và cần một con chó bảo vệ nên ông đã gây giống và tạo ra loài chó này, một loài chó, theo ông là một sự kết hợp hoàn hảo giữa lòng trung thành, sức mạnh, trí thông minh và tính khí dữ dằn. Thông thường, một con chó Dobermann trưởng thành sẽ cao khoảng 60-68cm và nặng từ 36-41kg (ND).

[7] Adam Sandler là một diễn viên hài người Mỹ rất nổi tiếng. (N.D)

[8] Cú ăn điểm cao nhất trong môn bóng rổ (ND).

[9] Mc Donald và Burger King là hai thương hiệu nổi tiếng về thức ăn nhanh (fast-food)

[10] Nguyên văn là *fish eye*, có nghĩa là mắt của con cá. Mà mắt cá thì tròn xoe.

[11] Evel Knievel: Tên một tay đua xe mô tô mạo hiểm nổi tiếng ở Mỹ trong những năm cuối thập niên 60 đến đầu thập niên 80 (N.D)

[12] Nguyên văn: IRS - viết tắt của Internal Revenue Services - là cơ quan nhà nước Hoa Kỳ có tầm hoạt động ở mức liên bang, là cơ quan thu thuế và ban hành có hiệu lực các đạo luật về thu nhập nội bộ. Cơ quan này trực thuộc Bộ Tài chính Hoa Kỳ, có trách nhiệm giải thích và ứng dụng luật thuế liên bang (ND).

[13] Hacky Sack là một trò chơi phổ biến ở Mỹ, được 2 người sống ở bang Oregon phát minh vào năm 1972. Đồ chơi là một cái túi, được may ghép từ nhiều mảnh vải (có thể từ 2 đến 120 mảnh) đựng hạt nhựa hoặc cát, hoặc hạt quả, nặng từ 45 đến 60 gram. Những người chơi sẽ đứng thành vòng tròn và dùng chân truyền những cái túi này cho nhau sao cho túi không chạm đất. (ND)

[14] Oprah Winfrey - người phụ nữ Mỹ gốc Phi - người dẫn chương trình đối thoại trên truyền hình (talk show host) rất nổi tiếng, là một trong những nhân vật được đánh giá có ảnh hưởng nhiều nhất trên thế giới. (ND)

[15] Xem tập 28 - Bí mật hợp chất 71

[16] Thương hiệu của một loại xe hơi 5-7 chỗ.

[17] Dặm (mile) - đơn vị đo chiều dài hệ Anh. 1 mile = 1,609 km

[18] Loại vải rất đẹp, rất mắc tiền được dệt ở vùng lãnh thổ nằm giữa Ấn Độ và Pakistan.

[19] Nguyên văn: the door on the passenger side - cánh cửa xe bên khách ngồi, ngược với bên tài xế.

[20] SUV là từ viết tắt của Sport Utility Vehicle - một loại xe ô tô con đa năng, thường là loại xe hai cầu để dễ di chuyển trên đường núi hay đường rừng.

[21] Alanis Nadine Morissette - ca sĩ Mỹ gốc Canada, chuyên hát và viết bài hát nhạc Rock. Cô đã từng giành 12 giải Juno và 7 giải Grammy. Bài hát được biết đến nhiều nhất của cô là bài "Ironic" - "Trớ trêu"

[22] Nguyên văn: wild card - là thuật ngữ trong trò chơi bài. Đây là một lá bài trắng, người chơi có quyền tự quyết định tên của lá bài đó sao cho khi đặt lá bài này xuống bàn chơi, lá bài đó sẽ hữu ích nhất, giúp người chơi có thể đạt được mục đích của mình.

[23] Tinkerbell là một nhân vật hư cấu trong vở kịch *Peter và Wendy* của J.M. Barrie sáng tác năm 1904 và trong tiểu thuyết cùng tên sáng tác năm 1911. Nhân vật này cũng còn xuất hiện trong nhiều bộ phim hoạt hình của hãng Disney, đặc biệt là trong phim *Peter Pan* xuất bản năm 1953. Thoạt tiên, Tinkerbell được Barrie mô tả như là một nàng tiên chuyên hàn lại những vết nứt trên nồi và ấm đun nước, giống như một người thợ hàn (Tinker) thực thụ. Những câu nói của cô vang lên như những tiếng hàn nổ lách tách.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>